800

Linda David

CHEMAREA DEȘERTULUI

Colecția EL ȘI EA

ALCRIS

Departamentul de ***servicii poştale*** al societăţii noastre de difuzare trimite colete de cărţi atât pentru persoanele fizice cât şi cele juridice, în condiţii foarte avantajoase.
Sunaţi la telefonul 021-223.63.07
sau scrieţi-ne pe adresa
S.C. ALCRIS '94 DIFUZARE S.R.L., Str. Panait Istrati, Nr. 62, Sector 1, Bucureşti.

Comenzi on-line:

www.alcris.ro

Titlu original (eng.): To Marry A Stranger

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
DAVID, LINDA
Chemarea deșertului / Linda David
Traducător: Cornelia Alexoi-Shili
București: Alcris, 2010.
ISBN 978-973-580-504-3
I. Aurelian Micu (Editor)
II. Alexandra Piripitsis (Redactor)
III. Ioan Drăghici (Lector)
821.111. 31=135.1

Colecția „ EL și EA "

LINDA DAVID

Chemarea deșertului

Traducerea și adaptarea în limba română de:
CORNELIA ALEXOI-SHILI

ALCRIS
M-94

De aceeași autoare în colecția
"EL și EA" a mai apărut:

Demon deghizat *Nr. 631*

Nu era vina lui Clare că fratele ei o sedusese pe sora formidabilului Lazar Vardakas-chiar dacă ar fi fost adevărat, lucru de care se îndoia; nimeni căruia îi păsase și-și protejase sora așa cum făcuse Kit atâta timp, nu s-ar fi putut purta astfel cu o altă fată. Totuși, Lazar părea să o considere responsabilă, și nu avea nici o reținere în a o folosi drept instrument al răzbunării. Așa că a expediat-o la casa lui din nordul Greciei pentru a-și duce la bun sfârșit amenințarea. Cum ar putea Clare să-l convingă că se înșală amarnic? Viața ei va fi oare ruinată a doua oară?

Capitolul 1

Fața fetei care stătea pe terasa hotelului uitându-se la stele, era extrem de îngândurată. Rochia de seară pe care o purta atrăgea imediat atenția prin culoare și eleganță, dar tânăra părea să nu ia în seamă muzica plină de romantism, care umplea aerul înmiresmat de florile de iasomie.

Acesta era misteriosul Orient, se gândi ea, despre care tatăl ei îi vorbise adeseori și unde sperase să vină împreună. Mâine dimineață va pleca singură la Oaza Fadnei, unde părintele său trăise ani de zile și unde pictase acele apusuri de soare care-i aduseseră faima. Tablourile acelea o impresionaseră profund încă din anii de școală, așa că își pusese în gând să vadă mirificele locuri cu ochii ei.

– Vom merge într-o zi acolo, Lorna, îi promisese tatăl său

cu ceva timp în urmă. Imediat ce voi fi apt să suport călătoria, ne vom duce să trăim o vreme în deșert.

În ultimul voiaj, contactase însă o boală care-i slăbise sistemul imunitar și Lorna îl îngrijise cu toată atenția, la Paris, timp de un an de zile. Cu toate acestea, Peter Morel se simțise din ce în ce mai rău, și în cele din urmă fiica sa rămăsese singură pe lume. Era adevărat că-i lăsase o mare avere – picturile semnate Morel se vindeau ca pâinea caldă – dar durerea de a-și fi pierdut tatăl atât de curând, nu putea fi alinată de nimic.

Încă îl mai vedea cu ochii minții, pictând la șevaletul lui, zâmbind ușor sau făcând câte o schiță rapidă în carnețel, în timp ce se plimbau împreună pe străzile Parisului.

Lorna oftă, și întoarse capul spre capătul terasei, de unde se auziră niște pași hotărâți, de bărbat.

Impacientată, coborî în fugă scările care duceau în grădină. Pașii însă o urmăriră cu insistență.

– Hei, Lorna, spuse bărbatul, râzând. Mi-ai promis un dans.

Muzica se înteți din ce în ce, iar prin ferestrele deschise se auzeau discuțiile și râsetele vesele ale tinerilor dinăuntru.

De aceea, nu putea să nu se întrebe de ce stăruia Rodney Grant atât de mult să danseze cu ea, când erau o mulțime de fete frumoase acolo, pe care le-ar fi putut invita fără nicio problemă.

– Nu-mi place să dansez, răspunse Lorna cu răceală. Prefer să stau afară și să mă uit la stelele care par aici atât de aproape, încât am impresia că ajunge să întind mâna ca să le ating.

– Din păcate, nu e așa, spuse domnul Grant pe un ton prozaic, care o enervase întotdeauna la el. Ar fi mult mai bine dacă ai fi mai atentă la ceea ce poți realiza, continuă el râzând răgușit.

– Da... Mi-ai mai spus... Adică să mă căsătoresc, să fac copii și să fiu copleșită de grijile legate de o viață casnică.

– Ai o viziune foarte stranie despre căsătorie. Nu e întotdeauna așa. Niciun bărbat care s-ar căsători cu tine n-ar fi în stare să te înhame la treburile gospodărești. Ești prea frumoasă pentru a fi supusă unor corvezi de acest fel.

Lorna era o fată înaltă și subțire, cu un păr auriu bogat și ochi albaștri, strălucitori, dar în anii de școală nimeni nu făcuse caz de frumusețea ei. Astfel, fu foarte surprinsă când constată, în ultima vreme, că bărbații o considerau extrem de atractivă. Ea nu-și dorea decât să fie sănătoasă și să poată călări un cal fără căpăstru.

Brusc, de undeva din noapte se auzi sunetul unui flaut, în contrast deosebit de puternic cu muzica de dans care răzbătea în continuare, din ce în ce mai tare prin ferestrele deschise ale clădirii.

– Oare cine cântă atât de frumos la acel flaut? spuse ea

uitându-se spre locul de unde se auzeau sunetele atât de duioase.

– Probabil unul dintre grădinari, răspunse Rodney.

– Hai să mergem să-l găsim pe acest... Pan arab, spuse ea, rugătoare.

– Ah, ești o fată căreia nu i se poate refuza nimic, răspunse el și o conduse pe aleea străjuită de palmieri.

– Oh, spuse Lorna inspirând cu nesaț aerul parfumat. Poți trage acest aer în plămâni și să nu fii cuprins de dorul de aventură?

– La ce te referi, mai exact? Adevărul e că devin și eu romantic, plimbându-mă cu tine într-un decor ca acesta.

– Dar eu nu sunt genul romantic, replică Lorna. Sau nu în sensul în care crezi tu.

– Ai flirtat vreodată cu un bărbat? E minunat să flirtezi, Lorna, și eu pot fi un profesor foarte bun în acest domeniu, surâse el, făcându-i cu ochiul.

– N-ar trebui să mă privești ca pe o fetiță neștiutoare, domnule Grant. Spre deosebire de alte fete și femei din acest hotel, eu nu sunt aici pentru a încerca să-mi găsesc un bărbat.

– Nu-mi spune că ai venit doar să vezi deșertul!

– Nu vi se pare că deșertul e un loc deosebit de misterios și de interesant? îl întrebă ea, după care își îndreptă din nou atenția spre sunetul flautului.

Ar fi vrut ca acum să nu vorbească nimic cu nimeni, ca să asculte muzica aceea divină, dar era mult prea politicoasă pentru a-i putea spune domnului Grant că nu era interesată de discuția cu el.

– Poate ar trebui să te întorci în sala de bal, domnule Grant, îi sugeră ea după o ezitare. Dumitale îți place să dansezi.

– Cum să te las singură printre acești copaci?

– Oricum, mâine voi fi neînsoțită în deșert, râse ea amuzată.

– Nu poți vorbi serios, îi spuse el luând-o de mână, dar Lorna se retrase imediat.

Nu o mai atinsese niciodată un bărbat. Cunoscuse doar atingerea părintească a tatălui ei până atunci și nici pe a lui foarte des, pentru că își trăise viața departe de ea mai tot timpul.

Mama sa murise de atâta timp încât nu-și mai putea aduce aminte mângâierile ei, iar la școala de maici pe care o urmase, regimul fusese întotdeauna extrem de rece și de sever.

– După ce-ți vei termina studiile, îi spusese adeseori tatăl ei, vom străbate lumea împreună.

Fusese un vis care-i luminase toată adolescența, dar din păcate nu se realizase.

– Sunt în căutarea unui cal bun, spuse Lorna, pentru că

am de gând să străbat bună parte din acest deșert.

– Ar trebui să-mi permiți să te însoțesc, replică domnul Grant cu seriozitate. O fată ca tine nu poate pleca singură în deșert.

– Ah, nu cred în poveștile cu arabi care prind fete și le închid în haremul lor. Tatăl meu a trăit multă vreme în deșert și i-a cunoscut bine pe beduini. Cu toții preferă femeile din neamul lor. Pe europene le consideră prea destrăbălate.

– Beduinii îi răpesc pe străini pentru a le lua banii. De asta ai auzit?

– Atunci, vor fi foarte dezamăgiți, dacă mă vor răpi pentru asta. Nu sunt bogată, deși dacă aș vinde picturile rămase de la tatăl meu, aș putea trăi în lux.

Cum sunetul flautului se auzi de astă dată mult mai aproape, Lorna se întrerupse și se uită cu atenție printre copaci. După câteva clipe, observă la câțiva pași de ei un arab care-i privea cu un interes deosebit. Gluga hainei lui îi cădea aproape în întregime peste ochi, dar ținea flautul în mâini cu o grijă deosebită. Expresia îi era însă atât de stranie, încât Lorna strânse pumnii până simți unghiile intrându-i în carne.

Arabul își puse flautul în buzunarul hainei cu falduri mari și-i salută cu obișnuitul „Salaam"

– M-ați căutat pentru a vă spune ce noroc veți avea în

deșert? întrebă arabul în franceză, limbă pe care Lorna o stăpânea foarte bine. V-am văzut astăzi în bazar și am fost sigur că ne vom întâlni din nou în această grădină, adăugă străinul măsurând-o pe tânăra englezoaică din cap până-n picioare. Cred că ați venit să căutați ceva anume pe Tărâmul valurilor, continuă el apoi privind-o pe Lorna drept în față.

Fata îl cercetă fascinată, dar Rodney îi șopti la ureche, cu fermitate:

– Ai grijă, nu-ți cheltui banii cu acest șarlatan bătrân, Lorna.

Arabul vârî mâna în buzunar și scoase de acolo un pumn de nisip, pe care-l vărsă imediat pe alee.

– Aș vrea să împrăștiați acum nisipul, dar încet, spuse ghicitorul cu o expresie ciudată, adresându-se tinerei fete.

Lorna se lăsă într-un genunchi și făcu ce i se ceruse.

Cu galanteria instinctivă a oamenilor deșertului, bătrânul își desfășură basmaua de pe cap și i-o înmână Lornei, cu un gest prin care-i sugera să-și pună genunchiul pe ea.

– Mulțumesc, spuse Lorna în franceză, supunându-se, după care răsfiră nisipul cu degetele tremurându-i de emoție, ignorând murmurele nemulțumite ale însoțitorului ei.

Apoi, așteptă cu sufletul la gură ca bărbatul să deslușească formele pe care le desenase ea.

– Mektub, murmură arabul... Văd o casă situată în pustiu,

la capătul deșertului, unde încep tufișurile răzlețe... Casa are pe pereți flori agățătoare... E scris să ajungeți acolo, deși o să aveți niște probleme.

– Deci, să nu merg în deșert? întrebă Lorna într-o doară.

– E în destinul dumneavoastră să mergeți, răspunse arabul privind-o cu ochii lui întunecați și ușor adumbriți. Vă va însoți un bărbat brunet.

Lorna zâmbi, uitându-se spre părul roșcat al domnului Grant.

– Deci, nu dumneata mă vei conduce, spuse ea râzând încet.

– De ce? Ce ți-a îndrugat șarlatanul ăsta?

– Nu înțelegi franceza?

– Am fost preocupat să învăț cât mai bine limba mea maternă. Nu m-au interesat altele.

– Arabul mi-a spus că voi pleca în deșert și că voi fi însoțită de un bărbat cu părul negru.

– Ce aiureală! Dă-i o monedă și să ne întoarcem în sala de dans, Lorna.

– Nu încă. Vreau să mai aud ce îmi spune. O fi o aiureală, dar e amuzant.

În timpul acesta, divinatorul continuă să cerceteze nisipul cu ochii îngustați.

– Cine e acest bărbat cu păr negru? Îl cunosc deja, sau îl voi cunoaște în deșert?

– Să nu uităm niciodată persoanele pe care le întâlnim în visele noastre, răspunse ghicitorul.

– Mă tem că n-am visat niciodată la bărbați bruneți și periculoși, replică ea râzând. Poți să-mi spui ceva mai interesant?

– Nu sunteți interesată de acest bărbat care e în visele dumneavoastră cele mai secrete? o întrebă el cu o strălucire ciudată în ochi.

Lorna împrăștie nisipul cu putere, după care spuse, încruntată.

– Gata... Am alungat brunetul din calea mea.

– Nu, spuse arabul și-i sugeră să se uite pe tivul rochiei, care se acoperise de nisip. Singurul mod de a scăpa de el e să vă întoarceți acasă. Cât timp veți rămâne în deșert, acest bărbat vă va urmări și-n gaură de șarpe, până când veți ajunge ca firele de nisip care stau acum pe rochia dumneavoastră.

Lorna încetă brusc să zâmbească și-și scutură repede nisipul de pe tivul rochiei. Apoi, cu degetele tremurându-i de teamă, scoase din poșetuța de seară o monedă și i-o înmână bătrânului. Acesta o vârî grăbit în buzunarul hainei și se îndepărtă murmurând un „Salaam" înăbușit.

– Mi-a stricat toată seara, spuse ea încet și, întorcându-se spre Rodney Grant, îi sugeră să se întoarcă în sala de dans.

O jumătate de oră mai târziu, erau împreună pe ringul

din vasta sală, mișcându-se lent în ritmul muzicii romantice.

– Ești o dansatoare excelentă, îi murmură Rodney la ureche, deși ai susținut mai devreme că nu-ți place să dansezi.

– Prefer să călăresc, replică ea zâmbind. Nimic nu se compară cu un galop pe un cal bun, deși habar n-am dacă voi avea ocazia să fac acest lucru prea curând.

În acel moment, muzica încetă și cineva anunță sfârșitul seratei.

Lorna se îndreptă grăbită spre ușă, urmată îndeaproape de domnul Grant.

– Noapte bună, spuse Lorna surâzând. Mâine dimineață mă voi trezi devreme, așa că trebuie să mă duc la culcare.

– Nu ți-a trecut cheful să pleci în deșert?

– Deloc. De ce mi-aș fi schimbat planurile?

– Din cauza celor spuse de ghicitor, răspunse el, ajutând-o să coboare scările. Voi veni cu tine. E prea periculos să mergi de una singură.

– Dar vreau să mă duc singură, de ce nu înțelegi? Nu-mi mai sta în cale, adăugă ea apoi, cu o privire rece.

– Vrei să spui că prezența mea te-a deranjat până acum? o întrebă Rodney ridicându-și sprâncenele. Faci parte dintre acele femei frigide care preferă să fie singure, decât în compania unui bărbat?

– Da, sunt... un lup singuratic, recunoscu Lorna râzând

încet. Îmi pare rău, dar ți-am spus deja că nu sunt aici pentru a-mi căuta un bărbat cu care să mă distrez în sezonul turistic. E foarte drăguț din partea ta că te-ai oferit să mă protejezi, dar nu sunt o creatură neajutorată, ca Dolly Featherton..

– Ai grijă de tine, Lorna, răspunse el măsurându-i statura cu forme armonioase. Dacă ești de gheață, deșertul te va topi în mod sigur.

Lorna izbucni în râs, dar nu mai spuse nimic, pentru că în acel moment familia Featherton apăru în capul scărilor.

Lorna o antipatizase din primul moment pe planturoasa Dolly, cu părul ei oxigenat și buzele rujate violent, așa că se grăbi să-și ia la revedere de la Rodney.

Imediat ce ajunse în camera ei, aprinse lumina și se duse direct la oglindă.

Rodney avusese dreptate să insinueze că era o femeie rece. Dar asta pentru că nu-i plăcea să flirteze și pentru că bărbații pe care-i întâlnise până atunci fuseseră departe de idealul ei. Mult prea prozaici și lipsiți de imaginație.

Domnul Grant, de pildă, reflectă ea apoi continuând să studieze imaginea reflectată în oglindă, se oferise s-o însoțească, dar era sigură că o făcuse doar din politețe. De fapt, îi plăcea mult mai mult să stea la piscina hotelului, înconjurat de toate acele femei sofisticate. Nu era genul capabil să simtă chemarea deșertului.

Lorna se pregăti apoi de culcare, dar stătu multă vreme în pat, gândindu-se la frumusețea nisipului pe care tatăl ei îl pictase adeseori și despre care-i spusese că arată ca un văl ondulat de aur, imens și strălucitor.

– E un loc fierbinte și crud, îi mai spusese el, dar de o frumusețe incontestabilă pentru cine are ochi să observe acest lucru.

Apoi se gândi la bărbatul despre care ghicitorul îi spusese că-l va întâlni în casa din oaza de la marginea deșertului și un fior rece îi traversă tot spatele. Pe urmă, ca o fetiță care se teme de întuneric, își trase pilota peste cap și adormi.

Îmbrăcată toată în alb, cu o pălărie imensă de soare, Lorna părăsi a doua zi dimineață hotelul.

Când văzu calul adus de Ahmet, arabul pe care-l rugase s-o ajute în această privință, tânăra își simți inima bătându-i în piept cu putere.

– Salaam aleikum, îi spuse ea cu fața luminată de un zâmbet cald și plin de bună dispoziție.

Arabul se înclină ușor, cu palmele împreunate aduse la piept, și-i zâmbi la rândul lui.

Lorna legă apoi de șaua calului sacul pregătit pentru drum, în care pusese un bidon cu cafea și o mulțime de biscuiți, după care încălecă agil armăsarul.

– Lella, o avertiză apoi tânărul într-o franceză stricată...

Să fii atentă...

– Voi fi atentă, Ahmet, răspunse Lorna râzând. Nu mă voi pierde. La prânz, voi fi aici.

Spunând acestea, dădu pinteni calului, iar acesta o porni în trap ușor pe aleea străjuită de palmieri, la capătul căreia începea întinderea de nisip.

Nu dură mult și se trezi în marea nisipoasă, departe de orice urmă de civilizație. Emoția care o cuprinse fu atât de mare, încât realiză imediat că nu s-ar putea compara cu nimic. Era misterul Orientului, despre care-i vorbise de atâtea ori tatăl ei.

După un timp, se opri pentru a-i permite calului să se odihnească, iar ea contemplă în continuare, extaziată, nisipul strălucitor.

Grădina de aur a lui Allah, își spuse ea, amintindu-și vorbele părintelui său, unde călătorii își puteau găsi liniștea sufletească sau... își puteau împlini destinul...

În ceea ce o privea, sperase că acest drum prin deșert o va ajuta să dea un nou sens vieții sale. Un vis de demult devenise realitate, chiar dacă îi fusese dat să ajungă singură aici.

Peste câteva minute își reluă drumul și în scurt timp văzu la orizont pâlcurile de palmieri ai celei mai apropiate așezări: Oaza Fadnei.

În mai puțin de o jumătate de oră, calul începu să urce

fără niciun fel de efort colina de piatră, până când valurile de nisip dispărură cu totul din peisaj.

Cum aerul era mult mai răcoros aici, Lorna își dădu pălăria pe spate, lăsându-și părul mătăsos în bătaia ușoară a vântului.

Mmm, își spuse ea, ce binecuvântare după drumul făcut tot timpul cu soarele arzător deasupra capului.

Ajunsă lângă căsuța în care locuise și pictase tatăl ei ani în șir, Lorna avu impresia că se prăbușește de emoție. Apoi, realiză că locuința, aflată acum în ruină, avea pereții plini de plante agățătoare, așa cum îi spusese ghicitorul. Gândul acesta o făcu să simtă un fior rece pe șira spinării. Refuză însă să se mai gândească la ce-i prezisese arabul și începu să cerceteze locul cu atenție.

Apoi, descălecă și intră înăuntru. Încăperea era complet devastată, dar lângă ușă găsi o floare albă, asemenea celor pictate de tatăl ei. O rupse cu grijă și o vârî în buzunarul cămășii largi de bumbac.

Pe urmă, ieși din nou afară, dar realiză cu groază că armăsarul dispăruse. Obișnuită cu calul pe care-l avusese la Paris, care nu se îndepărta niciodată de ea, uitase cu totul că avea de-a face cu un cal arab care ținea mai mult ca orice la libertatea lui.

Disperată, Lorna se așeză pe iarba crescută din abundență în jurul casei și se întrebă cum se va întoarce la

hotel.

Desigur, ar fi fost o prostie să se aventureze pe jos atâta drum prin soare, deși astrul se îndrepta acum spre apus.

Nu-i rămânea decât să aștepte căderea serii.

După o vreme însă, își dădu seama că de fapt, nu era singură în oază. Gândul acesta o făcu să înlemnească vreo câteva momente, dar pe urmă sări în picioare ca arsă.

Când dădu cu ochii de bărbatul care se apropia de ea cu pași lenți și insinuanți, Lorna simți că-și pierde mințile de frică.

– Ce vrei? bâigui ea.

O pereche de ochi negri și pofticioși se înfipseră atunci în ochii ei și Lorna se dădu înapoi, îngrozită.

Apoi încercă să fugă, dar o mână lungă și neagră o prinse de păr, după care o înfășură strâns într-un fel de manta care fusese odată albă și o azvârli pe un umăr.

Lorna începu să țipe, dar arabul își continuă drumul ținând-o strâns de picioare, până când ajunseră de partea cealaltă a colinei, unde îl aștepta un cal negru, care fornăi ușor la vederea lui, bătând nisipul cu copitele.

Arabul o trânti pe spatele armăsarului, iar acesta se ridică nemulțumit, în două picioare. Bărbatul însă puse o mână pe ea și o apăsă cu putere, pentru a o menține în locul în care o așezase.

Pe urmă, trase calul de căpăstru și porni agale spre

deșert.

Inima Lornei începu să bată cu și mai mare putere, mai ales că era înfășurată atât de strâns în haina arăbească, încât abia mai putea să respire.

Rodney avusese dreptate când îi spusese că era periculos să plece singură în deșert, își spuse ea, îndurerată. De ce nu-l ascultase?

Dar unde o ducea bruta aceea?

După un timp, arabul opri calul să se odihnească, iar el bău niște apă din plosca legată de șa. Lornei nu-i oferi niciun strop. Fata făcu o mișcare ușoară din cap, care-i descoperi ceva mai mult capul învelit în gluga oribilei mantale și astfel putu să arunce o privire în jurul ei.

Erau înconjurați de deșert din toate părțile. O mare de liniște apăsătoare și de nisip fierbinte. Tot ceea ce-i mai rămăsese, era să se roage să se producă o minune și s-o scape cineva din acel coșmar.

Armăsarul începu să fornăie din nou, agitat, și arabul își trânti brațul peste trupul Lornei.

Întrebându-se dacă animalul simțise cumva vreun pericol, Lorna făcu un efort și-și înălță capul ușor, uitându-se curioasă în depărtare. O ceată de bărbați călare se îndrepta spre ei, zvârlind în lături nisipul, ca într-un vis ciudat.

Arabul sări în șa și, după ce o acoperi pe Lorna cu

mantaua lui urât mirositoare, dădu pinteni calului, care începu să alerge într-un ritm înspăimântător, spre direcția opusă grupului de călăreți.

Bestia se teme deci de ei, își spuse Lorna, întrebându-se în același timp de ce.

Mișcându-și capul încet și în mod repetat, reuși să îndepărteze fâșia de bumbac care-i acoperea ochii și observă că unul dintre călăreți gonea în fruntea celorlalți, ținând ceva într-o mână, pe care o flutura cu putere. Bărbatul era îmbrăcat tot în negru, iar gura îi era acoperită cu o eșarfă de aceeași culoare.

Apoi, deodată, omul de lângă ea scoase un icnet înăbușit, după care se prăbuși în nisip. Nu dură mult și, calul se lăsă moale, în genunchi, iar Lorna alunecă lângă el.

În clipa următoare, cineva o luă ca pe o păpușă de cârpă și o aruncă pe spinarea altui cal. Liderul grupului se apropie de calul rănit și, după ce-i cercetă picioarele cu atenție, îi vorbi cu o voce caldă și îndurerată. Cum își dăduse jos eșarfa, Lorna putu să-i vadă acum fața și un fior de spaimă îi traversă trupul. Nu mai văzuse niciodată până atunci trăsături atât de dure și de autoritare. Buzele i se subțiară foarte mult, din cauza expresiei îndârjite, iar sprâncenele negre și arcuite aproape se împreunaseră cu părul negru ca abanosul, pe care-l purta dat peste cap.

Urmă un moment de care Lorna fu sigură că-și va aminti

toată viața: arabul întinse mâna în care ținea un pistol și împușcă armăsarul. Pe urmă, veni țintă spre ea și-i descoperi capul în întregime. Lorna inspiră adânc, după care îi spuse în franceză, privindu-l cu recunoștință:

– Vă sunt foarte recunoscătoare, domnule...

Bărbatul însă păru să nu-i ia în seamă vorbele, pentru că în acel moment întoarse cu piciorul trupul arabului căzut în nisip.

– M-a răpit... pentru... bani, cred, continuă Lorna cu timiditate.

– Pentru bani, zici? întrebă arabul în timp ce-i analiză cu atenție fața și părul. Nu s-a mulțumit cu faptul că a furat un armăsar de rasă pură... A vrut și o fetiță... Calul e al meu... Oh, Allah, nu m-am gândit că o să primesc un bonus pentru că l-am găsit, adăugă el dezvelindu-și dinții albi într-un zâmbet extrem de larg. Expresia feței lui însă rămase la fel de dură ca înainte.

– Numele meu e Kasim ben Hussayn, continuă arabul. Pot să știu numele tău? o întrebă el apoi, prinzându-i bărbia între două degete.

Lorna se retrase imediat, instinctiv.

– Mă numesc Lorna Morel, răspunse ea cu un ton de gheață. V-aș fi extrem de recunoscătoare dacă unul dintre oamenii dumneavoastră m-ar duce la hotelul Ras Jusuf, din Yraa, unde sunt cazată. Voi plăti foarte bine acest ajutor.

– Da? spuse arabul, cu ochii sclipind. Și cât estimezi că merită cineva care a scăpat o fată neroadă din ghearele unui hoț de cai? Un pumn de franci?

Lorna îi admiră franceza impecabilă, observându-i în același timp gesturile largi care o amuzaseră de multe ori la prietenii francezi ai tatălui ei, în timpul petrecut la Paris.

– Sunt obosită și însetată, domnule, replică Lorna dându-și la o parte părul căzut pe frunte. Mă poate conduce cineva la hotel?

– Poate ar trebui mai întâi să-mi mulțumești mie că te-am salvat, nu crezi?

– Păi, v-am spus deja că vă sunt recunoscătoare.

– Mă crezi cumva un ofițer francez din patrulele deșertului, sau ce? Arăt ca un francez, domnișoară?

Arăți ca un diavol arogant, ar fi vrut să-i spună, dar mai putu să rostească doar atât:

– Aș vrea să beau puțină apă.

Bărbatul comandă ceva unuia dintre călăreți, care descălecă și, după ce căută în sacul legat de șaua armăsarului căzut, se apropie de ea și-i întinse un bidonaș plin cu apă.

Cum era încă înfășurată în mantaua în care o înfășurase hoțul de cai, Lorna făcu un gest de neputință. Astfel, conducătorul ciudatului grup se apropie de ea și, după ce o eliberă și o ajută să se așeze pe cal într-o poziție

confortabilă, îi spuse cu duritatea cu care te adresezi unui copil neascultător:

– Haide, bea. Avem de făcut o cale lungă.

– Nu e nevoie să mă conduceți cu toții, replică Lorna după ce bău cu poftă din apa care-i fusese dată spre păstrare. Un singur om care să-mi arate drumul spre hotel, e destul.

– Ce hotel? o întrebă liderul grupului. Nu mergem la Yraa. Ne întoarcem în tabăra mea.

Lorna îl privi de parcă nu i-ar fi venit să-și creadă urechilor, dar bărbatul sărise deja pe calul lui, cu mantia fluturându-i ca niște aripi negre.

Lorna prinse căpăstrul calului și-l strânse cu putere. Dumnezeule! Ce se va întâmpla cu ea?

Bărbatul acela nu era oricine, se vedea cu ochiul liber, se gândi ea în continuare... Era obișnuit să comande și toată lumea să i se supună.

Dar nu s-a născut încă bărbatul care să o facă să joace după cum vrea el.

În clipa următoare, Lorna își înfipse călcâiele în coasta calului și acesta începu să galopeze ca nebunul.

Asta îl va învăța minte pe diavolul cu ochi de culoarea nisipului, își spuse ea, după care se aplecă peste coama calului care o zbughi înainte, ca vântul.

Capitolul 2

Cale de o milă, Lorna nu văzu pe nimeni în urma ei. Apoi, deodată, fu înconjurată de călăreții în negru din toate părțile.

Lorna fu nevoită să se oprească. Apoi, căpetenia își apropie calul de al ei și, cu un gest puternic și sigur, o trase lângă el.

Lorna se zbătu cu disperare, așa că bărbatul o strânse și mai tare faldurile robei, râzând zgomotos.

– Brută ce ești! îi șuieră Lorna în față. Drept cine mă iei?

– Hai, mergi încet înainte, Caliph, se adresă el calului cu o voce de o blândețe surprinzătoare. Avem o pisică sălbatică, aici. Mi-ai scoate ochii dacă ai putea, fetițo, nu-i așa? râse el din nou. Îți închipui că ben Hussayn poate fi dus

de nas de o fetișcană?

Apoi, îi mângâie părul cu delicatețe, aranjându-i-l după urechi.

– Spune-mi, continuă el, culoarea părului tău e naturală? Îmi place... E culoarea deșertului.

– Nu mă atinge, șuieră Lorna furioasă, pentru că bărbatul de lângă ea îi provoca o repulsie la fel de mare ca hoțul care o luase din oază, deși roba lui era elegantă și mâinile îi miroseau a tabac fin, turcesc.

Lorna recunoscuse imediat acest miros, pentru că tatăl ei folosise un tabac identic.

– Ai omorât un om de dragul unui cal, continuă ea. Ești odios.

– Îmi iubesc toți caii... Sunt loiali, frumoși și tăcuți. Despre câte femei se poate spune că sunt așa?

După asta, bărbatul nu mai spuse nimic și curând pe cer apărură primele stele.

Într-un mod ciudat, strânsoarea lui puternică îi conferi Lornei treptat un sentiment de siguranță, așa că începu să moțăie, după care adormi de-a binelea.

Când se trezi, era învelită cu o pelerină groasă de călărie, iar șeicul și oamenii lui stăteau pe jos, în fața cortului deschis, vorbind în arabă.

Apoi, brusc, de parcă i-ar fi simțit privirile, căpetenia își întoarse capul spre Lorna.

Fata își acoperi fața cu mâinile, ca și cum n-ar fi avut niciun chef să mai dea ochii cu el, dar bărbatul fu lângă ea dintr-un singur pas. Pe urmă, o ridică în brațe și traversă câmpul până la un cort din apropiere, mult mai mare și mai impunător.

– Ești un barbar! îi spuse Lorna printre dinți. S-ar putea s-o pățești, însă, urât de tot... Sunt cetățean englez.

– Aici sunt pe proprietatea mea, păpușico, așa că nu dau socoteală nimănui de acțiunile mele. Dar ce te face să crezi că o să fiu tras la răspundere pentru că te-am adus aici?

Lorna îi privi ochii parcă și mai duri în lumina focului care pâlpâia ușor în șemineul improvizat.

– Am bani, spuse ea încet, dar cu hotărâre. Îți voi da cât îmi ceri, numai lasă-mă să plec de aici.

Bărbatul izbucni din nou în râs și o așeză pe unul dintre divanele din capătul încăperii.

– N-am nevoie de banii tăi, așa că... nu-ți vei putea cumpăra libertatea. Vreau un singur lucru de la tine și nu cred că ești chiar atât de inocentă să nu-ți dai seama care este acesta.

– Nu știu la ce te referi.

– Vorbești serios? Ai un corp atât de apetisant și nu știi de ce te așază un bărbat în patul lui? Cred că știi foarte bine, ce doresc de la tine, frumoasa mea.

Tonul vocii lui o făcu în sfârșit să realizeze la ce anume

făcea aluzie, așa că se retrase îngrozită până la marginea divanului. Cum era cât pe-aci să cadă pe covor, Lorna se sprijini instinctiv de peretele cortului. În momentul acela însă, perdeaua care astupa intrarea într-o altă parte a lăcașului se dădu puțin în lături și Lorna realiză că acolo era – nici mai mult, nici mai puțin – decât haremul omului de lângă ea.

– Tiran nenorocit! exclamă Lorna, privindu-l cu oroare.

Arabul însă trase cu putere mantaua de pe ea, după care își fixă ochii pe sânii ei, care se întrevedeau ușor prin bumbacul subțire al cămășii.

– Nu sunt o femeie ușoară, îi spuse ea nervoasă. Sunt în Orient dintr-un motiv extrem de serios. Vei fi tras la răspundere dacă te vei atinge de mine!

– N-ai spus că sunt un tiran? Dacă ai fi fost o fată serioasă, n-ai fi plecat singură în deșert, ca o țigancă. Sunt sigur că ți s-a atras atenția că deșertul e periculos, adăugă el, mângâind-o pe gât.

Lorna se feri imediat, cu o grimasă de greață.

– Nu-ți plac bărbații, nu-i așa? Cum se face că ești atât de rece? Ai crescut într-o mănăstire?

– N-ai niciun drept să mă atingi! Ești diavolul în persoană!

– Sunt doar un bărbat obișnuit. Cred în soartă. Deșertul mi te-a dăruit pentru faptele mele bune, atâtea câte au fost.

A stat scris în destinul nostru să ne întâlnim, înțelegi?

– Înțeleg un singur lucru: nu numai eu voi fi dezonorată, dacă mă vei ține prizonieră aici.

– Ce legătură există între onoare și sentimentele pe care un bărbat le are pentru o femeie? replică el, mângâindu-i sânii peste cămașa simplă.

Apoi, o sărută ușor, la baza gâtului.

– Aproape nu mai ai puls, spuse el, zâmbind amuzat. Ți-e chiar atât de frică de mine?

– Te urăsc! replică ea înroșindu-se de furie.

– Atitudinea asta mă face să te doresc și mai mult. Acum, ochii tăi au nuanța albastrului cerului, iar părul tău auriu îi pune și mai mult în evidență. Te doresc, floarea mea albastră-aurie... Și îmi place întotdeauna să dau și să primesc....

– Ce vrei să spui?

– Nu te mai preface că nu înțelegi vorbele mele. Femeile știu din instinct ce doresc bărbații de la ele, așa că e imposibil să nu simți de ce te-am adus în cortul meu, spuse el și-i ciufuli cu tandrețe părul.

Cum Lorna se retrase, arabul o strânse cu putere la piept.

– Ești frumoasă și la corp și la suflet, adăugă el surâzând, fără să-i pese că fata abia mai respira din cauza forței cu care o înlănțuise. O tigroaică mică, pe care n-a îmblânzit-o nimeni până acum... Foarte bine... Ne vom lupta și apoi...

ne vom săruta.

Spunând acestea, bărbatul se răsuci pe călcâie și ieși din cort.

Lorna se trânti pe divan și-și cuprinse fața în mâini, tremurând din cap până-n picioare. Totuși, lacrimile refuzară să-i curgă.

Era prizoniera unui bărbat care trăia după propriile lui legi. Un bărbat sălbatic, dar deosebit de atractiv, despre care nu putea spune însă că era asemenea oamenilor Orientului, din niciun punct de vedere.

Cei pe care-i întâlnise în bazarurile de lângă hotel erau mult mai grași, iar privirile cu care o analizaseră fuseseră de-a dreptul hulpave. Acest bărbat avea o alură princiară, ca în poveștile despre Harun al Rașid.

Peste câteva minute, reflecțiile îi fură întrerupte de intrarea unui bărbat cu turban, care o salută ducându-și o mână la frunte, apoi la ochi și la buze, semn că se punea în slujba ei.

– Apa de baie e gata, lella, spuse el apoi într-o franceză excelentă, surâzând ușor. De asemenea, vi s-a pus la dispoziție și un rând de haine noi. După aceea, veți lua cina cu stăpânul meu.

Lorna sări în picioare și-i spuse, disperată:

– Trebuie să plec de aici! Dacă îmi vei face rost de un cal, te voi plăti cu generozitate pentru ajutorul tău...

– Nu mă interesează banii, madam. Nu vreau să-mi pierd viața.

După asta, servitorul se înclină adânc și părăsi cortul.

Lorna își prinse fața în mâini, cu neliniște. Probabil nu va găsi pe nimeni acolo care să vrea s-o ajute, riscând astfel să intre în dizgrația șeicului.

Fata își simți apoi inima bătându-i cu o putere neobișnuită, așa că își duse mâinile la piept. Pe urmă, își aminti cum îi mângâiase prințul sânii și, instinctiv, întoarse capul spre perdeaua care acoperea intrarea în harem. Brusc, fu cuprinsă de o curiozitate atât de mare, încât nu putu să nu dea la o parte materialul fin, pentru a se uita înăuntru.

Astfel, nu mică îi fu mirarea când dădu cu ochii de covorul care acoperea practic în întregime pereții cortului... Tivită cu auriu, în stil otoman, tapiseria era pictată pe toată lungimea ei cu flori de iasomie. Lângă pat se afla o noptieră, pe care era o lampă roșie, un pachet cu țigări și o cutie cu chibrituri.

Lorna își trecu vârful limbii peste buzele uscate. Nu-și mai dorise niciodată o țigară ca în acel moment și, gândindu-se că erau ale șeicului, se apropie și luă una, cu degetele tremurându-i de poftă. Erau țigări turcești, dar nevoia de a fuma o făcu să nu-i pese de acest lucru.

După ce aprinse țigara mult râvnită, Lorna se așeză pe pat și începu să fumeze, nervoasă. După primul fum o

apucă o tuse îngrozitoare, dar nu peste mult îi trecu și continuă să tragă din țigară cu nesaț, uitându-se tensionată în jur.

Peste carpeta groasă fusese întinsă o blană de leopard, iar pe peretele din dreapta ei fusese așezată o oglindă mare, cu o măsuță pe care erau înșirate o mulțime de obiecte de toaletă pentru bărbați. Pe marginea patului zăcea un halat negru de mătase, iar alături, o pijama din același material.

Doamne, își spuse ea, ridicându-se brusc... Aici doarme el... Aici se relaxează în timpul zilei, citind cărțile groase, cu titluri franceze, de pe rafturile de deasupra patului.

Lorna își stinse țigara cu nervozitate, pentru că în acel moment în încăpere își făcu apariția o femeie tânără, îmbrăcată în voaluri.

– Eu sunt Zahra, spuse băștinașa, după care dădu la o parte o perdeluță din brocard, de la mijlocul peretelui central.

Lorna privi cu uimire alcovul descoperit, în care era un vas cilindric, destul de mare pentru a încăpea în el cel puțin două persoane.

– Lella dorește să facă o baie? o întrebă tânăra, într-o franceză stricată, dar cu un accent amuzant.

Lorna încuviință și Zahra atașă de vas o scăriță, puse pe marginea ei un prosop impecabil și turnă apoi în apă ulei parfumat.

Pe urmă, tânăra ieși din alcov, invitând-o pe Lorna înăuntru. Aceasta se supuse, iar Zahra trase cu putere de perdea, după ea.

Englezoaica se dezbrăcă la repezeală de hainele de călătorie și se vârî în apa îmbietoare. Pe urmă, se săpuni bine cu un săpun extrem de cremos și de parfumat, până simți că pielea devine ca mătasea. Când fu gata, se înveli în prosopul moale și se pregăti să iasă din salonaș, dar tocmai atunci Zahra apăru din nou de după perdea, purtând pe brat niște veșminte din mătase albastră, brodate cu auriu.

Lorna le privi șovăitoare câteva clipe, dar Zahra i le întinse zâmbind.

Cercetându-le cu mai multă atenție, fata observă că era vorba de o pereche de pantaloni strânși pe gleznă cu o broderie aurită, o tunică și o pereche de papuci de mătase, cu tocuri.

Era o ținută caracteristică unui harem, se gândi ea, uitându-se spre Zahra cu ochii măriți de spaimă.

– Nu! spuse Lorna, încruntându-se. Nu mă voi îmbrăca așa niciodată, apoi și îmbrăcă din nou hainele ei de bumbac.

Nu făcea parte din haremul lui, așa că n-avea de ce să se îmbrace într-o ținută atât de neadecvată cu personalitatea ei.

– Prințul Kasim va fi foarte furios când va vedea că lella a refuzat să poarte hainele trimise de el.

– Prințul! Sper că va fi destul de furios pentru a mă strânge de gât și a sfârși astfel toată povestea asta, comentă Lorna, uitându-se în oglindă și aranjându-și buclele de o finețe uluitoare.

Când se întoarse spre cameră însă constată că Zahra dispăruse. Lăsase totuși strălucitoarele veșminte pe marginea patului, iar papucii îi așezase cu grijă pe carpetă, în apropierea ei.

– Nu voi pune pe mine așa ceva nici moartă, șuieră Lorna printre dinți, și pentru că atmosfera din acea încăpere îi devenise insuportabilă, trase perdeaua dinspre partea principală a cortului și intră înăuntru, îmbufnată.

În clipa aceea, dădu cu ochii de măsuța joasă, pe care servitorul o postase lângă divan și o înconjurase cu o mulțime de perne, învelite în catifea albastră. Apoi, privi cu admirație tacâmurile de argint și bolul de porțelan, pentru spălatul mâinilor...

Într-adevăr, își spuse Lorna, ținuta ei se potrivea ca nuca-n perete, cu acel decor... Bărbatul care o făcuse prizoniera lui era un diavol arătos și plin de senzație, care trăia ca un prinț.

În scurt timp, realiză de asemenea că Zahra își cunoștea foarte bine stăpânul, pentru că-n clipa în care intră în cort și își dădu seama că nu-i respectase porunca, șeicul o fulgeră cu o privire îngrozitoare.

Vrând să-i arate că nu-i pasă de modul cum o măsurase, Lorna își roti ochii peste încăpere, căutând parcă ceva de care să se agațe, pentru a evita subiectul legat de haine.

Nu dură mult și observă pe o măsuță de ebonită, o cutie de șah. Cum învățase acest joc de la tatăl ei, se grăbi să deschidă cutia. După asta, luă în mâini una dintre piese și o cercetă cu atenție.

Peste câteva clipe, prințul se apropie de ea.

– Știi să joci șah? o întrebă el, plin de curiozitate.

Surprinsă că nu adusese vorba despre faptul că nu-și schimbase hainele, Lorna puse încet piesa la loc și închise cutia. Apoi se întoarse spre prinț, privindu-l drept în ochi:

– Dumneata știi?...

– Cum cele mai importante jocuri de inteligență au fost inventate de mințile luminate ale Orientului, era de datoria mea să le învăț. Dar ce e cu tine?... Pari nervoasă ca o pasăre a nisipului. Și te uiți la mine de parcă te-ai teme să nu te mănânc, adăugă el, apoi spuse brusc, schimbând tonul:

– De ce te-ai îmbrăcat din nou cu hainele astea?

– Mă simt mai bine așa. Ce te-a făcut să-mi trimiți acele veșminte, prințe Kasim? Arzi de nerăbdare să mă vezi îmbrăcată ca fetele din haremul dumitale?

– Când sunt aici, prefer titlul de șeic, spuse bărbatul după o pauză, în care-și aranjă cu grijă inelul cu diamant de pe degetul arătător.

– De ce faci atâta caz de titulatura dumitale? Pentru mine, însemni chiar mai puțin decât hoțul de cai care m-a furat din oază. El avea nevoie de bani, de-asta m-a răpit... Pe când dumneata...

– Ce te face să fii atât de convinsă că omul acela te-a răpit pentru că avea nevoie de bani? râse șeicul cu ironie, dezvelindu-și șiragul de dinți albi și perfecți.

– Știu că arabilor obișnuiți nu le plac femeile zvelte.

Bărbatul izbucni din nou în râs.

– Pari să fii extrem de modestă. Dar, spune-mi... Ai sperat să fac și eu parte... din rândul... arabilor obișnuiți? Nu, nu fac parte dintre ei, fetițo și faptul că ți-ai pus din nou hainele astea băiețești nu mă împiedică să te doresc, spuse el în continuare, privind-o într-un fel extrem de insinuant, care o făcu pe Lorna să vrea să intre-n pământ de jenă și de furie.

Șeicul o invită apoi să se așeze la masă, iar unul dintre servitori se grăbi să aducă tava cu mâncare și să umple paharele cu o băutură verde și rece.

Lorna luă loc pe una dintre pernițele de lângă masă, iar șeicul se așeză pe divan.

Își schimbase hainele și jacheta albă strânsă pe corp îi scotea și mai mult în evidență alura atletică, dar agilă ca a unei feline.

– Poftă bună, îi spuse prințul, după ce-și spălă mâinile în bolul de argint de pe colțul mesei, dinspre el.

– Mulțumesc, dar nu mi-e foame, răspunse Lorna cu răceală.

– Ah, nu te cred, mon enfant...

– Ar trebui...

– Nici limonadă nu vrei? o întrerupse el. E făcută din mentă, la care s-a adăugat puțină miere. Haide, bea, sunt sigur că ești însetată.

– Nu știi nimic, despre mine! Mă vezi ca pe un simplu obiect.

– Unul foarte decorativ, ce-i drept, replică el râzând cu poftă și-i duse paharul cu limonadă la gură.... Bea! Ai deja buzele uscate. Nu vreau să ți se facă rău.

– Nu știi decât să comanzi. Servitorii se tem de tine ca de diavol.

– Ce te face să crezi asta? I-ai rugat să te conducă la hotel? adăugă el surâzând cu ironie.

Apoi așeză paharul pe masă și-i atrase atenția asupra farfuriei pline cu cușcuș din fața ei.

– Dacă nu mănânci, Hassan se va simți jignit, așa că străduiește-te.

Lorna începu să mănânce încet, iar când sfârși, șeicul arătă spre pasărea făcută la cuptor, aflată între farfuria ei și a lui.

– Ia și din prepeliță, o îndemnă el, rupând o bucată din friptura bine rumenită.

– Puteam să jur că e prepeliță, replică Lorna zâmbind cu ironie. Se potrivește perfect cu stilul dumitale.

– Da... Admit că sunt păsări tipice pentru masa regilor, răspunse el ridicându-și bărbia cu mândrie.

– Dumneata ești doar prinț, ripostă Lorna cu sarcasm, privindu-i deliberat degetele cu care mâncase cușcușul, ca un om al deșertului.

Văzându-i privirile, șeicul începu să se scuture de râs și Lorna înțelese imediat că mâncase astfel în mod demonstrativ.

Hassan reveni în încăpere cu două cești de cafea. Deși constată că era de tip francez, Lorna o bău fără niciun fel de plăcere, deoarece își dădea seama că se apropiase momentul în care servitorii se vor retrage, iar ea va rămâne singură cu prințul.

Spre surprinderea ei, în clipa următoare, perdeaua care acoperea intrarea în cort se dădu din nou la o parte și înăuntru își făcu apariția un câine mare cât o gazelă.

Lorna tresări speriată, dar șeicul o liniști imediat:

– N-ai de ce să te temi de Fedjr. E mult mai galant decât mine, pentru că e un fiu adevărat al deșertului.

Câinele se întinse la picioarele stăpânului lui, punându-și botul pe una dintre perniță și privind-o pe Lorna cu niște ochi mari și parcă întrebători.

Prințul îl mângâie pe cap, după care se întoarse spre

tânăra fată și-i spuse cu o voce profundă:

– N-a mai văzut niciodată o persoană atât de frumoasă și de delicată.

Pe urmă, se întinse după tabachera de aur, aflată pe speteaza divanului și scoase din buzunarul pantalonilor o cutie cu chibrituri.

– Fumezi, Lorna?

– Nu, mulțumesc, răspunse ea, nemulțumită de tonul intim cu care-i rostise numele. Nu sunt obișnuită cu astfel de țigări.

– Altele n-am din păcate, aici.

Lorna nu-i răspunse și bărbatul își aprinse încet țigara, analizând-o apoi cu ochii pe jumătate închiși.

– Ce te neliniștește atât de mult? o întrebă prințul, după ce făcu mai multe rotocoale de fum.

– Am un prieten la hotelul din Yraa, care sunt sigură că își face griji din pricina mea. Probabil a anunțat deja poliția. Știe că am plecat spre oază.

– Va fi foarte greu să te găsească, pentru că după vântul de noapte, dimineața nisipul arată ca nou, râse el trăgând cu poftă din țigară.

– Rodney mă va găsi, totuși.

– Rodney?... Așa îl cheamă pe iubitul tău?

– Da... Suntem foarte apropiați. Sunt sigură că dumneata nu ești genul care să dorească o femeie care aparține altui

bărbat.

– Un bărbat care te-a lăsat să pleci singură în deșert nu poate fi interesat cu adevărat de soarta ta.

– Adevărul e că nu m-a lăsat, dar eu am insistat să plec singură.

– Nu i-ai dat ascultare? întrebă el uimit. O femeie trebuie să se supună dorinței bărbatului.

– El nu-i ca dumneata. Nu mă obligă niciodată la nimic.

– Ce papă-lapte! Nu-i de mirare că nu-l iubești.

– Prefer un bărbat ca el, decât o brută barbară a deșertului, replică ea cu ochii în flăcări.

– Sângele meu nu e chiar atât de barbar, răspunse el râzând... Mama mea a fost spaniolă.

– Latină?

– Da... A lucrat ca soră medicală într-un spital din Maroc.

– Și tatăl dumitale a răpit-o pentru a o închide în haremul lui? întrebă ea cu sarcasm.

– Bărbatul pe care am onoarea să-l numesc tatăl meu a întâlnit-o acolo și a făcut-o soția lui.

– A luat-o de soție?! exclamă Lorna, uimită.

– A fost foarte îndrăgostit de ea, de cum a văzut-o. Dar sunt sigur că o englezoaică rece ca tine n-ar fi deloc impresionată de dragostea unui om al deșertului.

– N-am venit din Anglia, aici. Am trăit în Franța, în ultimul an. La Paris.

– Și ce părere ai despre Paris? Ți s-a părut fascinant?

– Vorbești de parcă ai fi stat acolo.

– Mi-am făcut studiile la Paris.

– Adevărat? îl întrebă ea cu ochii mari. Atunci, așa se explică faptul că vorbești atât de bine franțuzește.

– Și tu ai o franceză excelentă, ma petite blonde.

În vocea lui era din nou o nuanță extrem de intimă și de senzuală, așa că Lorna se retrase cu pernă cu tot ceva mai departe de masă, temându-se că bărbatul care s-a autoproclamat prinț și care trăia după legile lui personale, nu se va da în lături să ia cu forța ceea ce-și dorea.

Gândul acesta o făcu să se ridice în picioare și să iasă afară din cort, întrebându-se cum ar putea scăpa din acel loc.

Totul era însă cuprins de un întuneric adânc, în care nu se auzea nicio mișcare, în afară de șuieratul ușor al vântului.

Lorna se scutură, înfiorată. În momentul următor, două brațe puternice o ridicară de la pământ, după care o depuseră pe divan.

– Prostuță mică ce ești... Doar nu ți-a trecut prin cap că ai putea scăpa de mine? spuse șeicul râzând. Ce sens are să te împotrivești?

– Te urăsc, exclamă Lorna cu ochii în lacrimi. Ești un nimic!

– Nu pot să spun că nu-ți admir curajul de a-mi vorbi

astfel, replică amuzat bărbatul. Cred că m-ai omorî, dacă ai putea.

Apoi o luă din nou în brațe și o duse pe patul din încăperea alăturată. Pe urmă, se așeză în genunchi și-i scoase cizmele.

Lorna simți că-și dorește moartea în acel moment și încercă să fugă de lângă el.

Șeicul însă o prinse cu forță de încheieturile mâinilor.

– Hai, dezbracă-te! îi ordonă el cu respirația întretăiată. Voi stinge lumina.

Fata însă îl împinse cu putere. Fu momentul în care zări pe o măsuță alăturată, lângă un coș plin cu fructe, un cuțit.

Fără să stea pe gânduri, agilă ca o panteră, trecu pe sub brațul lui și înșfăcă în grabă cuțitul, pe care începu apoi să-l fluture spre el.

La fel de abil, arabul trecu imediat în spatele ei și, strângând-o cu putere de încheieturile mâinilor, o determină să lase cuțitul, care se înfipse în covorul gros.

– Acum chiar m-ai supărat, îi spuse el cu o voce răgușită de furie.

– Nu, te rog, murmură Lorna, speriată.

– Nu vreau să te rănesc... Vreau doar să te simt, replică el și buzele lui coborâră spre deschizătura cămășii.

Lorna reuși însă și de astă dată să-l îndepărteze, iar când se văzu eliberată, își duse mâna la buzunarul cămășii și

căută floarea pe care o luase din căsuța situată în Oaza Fadnei.

Din fericire, era încă întreagă. Bucuroasă, o lipi de piept și o ținu așa până când prințul o întrebă, contrariat:

– Ce e cu floarea asta? se interesă el, după care i-o smulse din mâini.

– Dă-mi-o, te rog.

– Cine ți-a dat-o? o întrebă șeicul, îngustându-și ochii și cercetându-i fața cu atenție. Acel nebun care te-a lăsat să pleci singură în deșert, când se știe că locurile acestea sunt periculoase chiar și pentru arabi?

– Da, e de la o persoană pe care o iubesc, spuse ea grăbită. Nu mă poți forța însă să-ți spun numele acelei persoane.

– Am crezut că e de la Rodney...

– Ah, da? spuse Lorna, trăgându-i floarea din mână.

– N-ai decât să nu-mi spui de la cine o ai, replică el, după care arătă surâzând spre pat:

– Sper că vei dormi confortabil aici. Noapte bună, captiva mea.

Eu voi dormi în camera alăturată. Să nu încerci însă să fugi, pentru că sunt tot timpul în alertă și aud cel mai mic zgomot, chiar și atunci când dorm.

Rămasă singură, Lorna răsuflă ușurată.

Doamne, prin ce minune am scăpat de el? se întrebă ea,

după care se întinse pe pat, presându-și floarea de obraz. Curând, lacrimi mari începură să ude petalele, iar nu după mult, Lorna căzu, epuizată, într-un somn adânc.

Capitolul 3

Odată cu răsăritul soarelui, în tabără începu o activitate asiduă.

Zgomotele străpunseră pereții cortului, dar Lorna nu reuși să se trezească de-a binelea. Astfel, sunetul clopoțeilor de la gâtul cămilelor îi apărură în vis drept soneria de la sfârșitul orelor din școala de maici, acolo unde accesul bărbaților fusese întotdeauna interzis și unde chiar tatăl ei fusese primit la început cu greutate.

După un timp, peste cort și împrejurimi se lăsă o liniște totală, iar soarele puternic de amiază pătrunse în încăpere cu generozitate. Lorna deschise ochii în sfârșit și observă că peste pat fusese trasă o perdea de mătase, menită s-o ferească de gâzele deșertului, care-și făceau apariția imediat

ce soarele era sus.

Pe noptiera de lângă ea, tabachera era deschisă, ca și cum cineva luase de acolo o țigară, după care uitase s-o închidă.

În plus, pentru că la trezire observase că era acoperită cu o pilotă îmbrăcată în atlaz, Lorna realiză brusc faptul că șeicul intrase acolo în timp ce ea dormea.

Conștientizarea realității fu pentru Lorna ca un duș rece. Era prizoniera prințului Kasim ben Hussayn, un om misterios și hain.

Gândul acesta o făcu să dea perdeaua la o parte și să se ridice imediat din pat.

În acel moment, Zahra intră înăuntru. Avea vălul tras de pe față, semn că șeicul nu era prin apropiere.

– Bună dimineața, murmură ea, după care îi întinse Lornei o tunică din atlaz.

Fata îi răspunse la salut cu o ușoară înclinare a capului, apoi luă veșmântul în mâini și-l cercetă cu admirație.

– A cui e această tunică? întrebă ea mângâind cu delicatețe țesătura fină.

– Acum o săptămână, a trecut pe aici o caravană și prințul Kasim a cumpărat o mulțime de lucruri, pe care dorea să i le dăruiască lui Turqeya. Azi-dimineață însă, a comandat ca obiectele acelea să-i fie înmânate lellei, pentru uzul său personal. Lella nu e încântată de frumusețea acestei tunici? continuă Zahra, uimită.

Turqeya! Una dintre fetele din harem, probabil!

– Acum, nu vreau decât o cafea și să fac o baie fierbinte.

– O baie? Dar lella a făcut baie seara trecută!

– Lella va face încă o baie în dimineața aceasta, răspunse Lorna surâzând, dar își aminti imediat că era în deșert, nu în hotel, așa că probabil apa se folosea cu economie.

– Bine, dar... murmură Zahra încet.

– Aș vrea tare mult să fac o baie, dacă e posibil, o întrerupse Lorna.

– Da, mai avem ceva apă, replică Zahra după o ezitare. Voi face o cafea pentru lella și apoi voi pregăti baia.

– Mulțumesc, răspunse Lorna cu recunoștință, privind fața prietenoasă a Zahrei, care se îndepărtă cu pași mărunți și repezi.

Peste câteva minute însă, se întoarse cu o tavă pe care așezase o ceașcă de cafea plină și un bol acoperit cu un șervet.

– Lella dorește să mănânce?

– Nu, nu vreau să mănânc, Zahra. Sunt doar foarte însetată. Cred că din pricina aerului din deșert.

– Lella nu e obișnuită cu deșertul?

– Vin dintr-un loc în care soarele nu e atât de puternic și unde nu există dune de nisip, replică Lorna surâzând.

– Lella trebuie să mănânce, spuse Zahra privind-o în ochi. Dacă nu, prințul mă va certa că nu am îngrijit-o cum

se cuvine.

Apoi, descoperi bolul și îi arătă Lornei conținutul:

– Lella nu e mulțumită de ceea ce i-am adus?

Lorna privi cu atenție mâncarea de orez cu bulion și mirosul mâncării aburinde o făcu să realizeze cât era de flămândă. Așadar, luă bolul într-o mână, lingura de argint de pe tavă și începu să mănânce încet.

Zahra zâmbi, mulțumită.

– Ai putea să mă ajuți să scap de aici? o întrebă Lorna după câteva minute.

Zahra se dădu un pas înapoi și o privi la fel de speriată cum o făcuse celălalt servitor al prințului cu o zi înainte. Apoi, ochii îi deveniră extrem de ostili.

– Mă duc să pregătesc baia pentru lella, spuse Zahra cu răceală și dispăru după perdeaua alcovului.

Ah, își spuse Lorna. Toată lumea se teme de șeic. În plus, erau extrem de surprinși că ei nu-i făcea plăcere să fie protejata lui. În viziunea lor, ar trebui să se simtă onorată că prințul o adusese acolo! își spuse apoi, îndreptându-se spre alcov.

Zahra intră și ea înăuntru, ținând în mâini două carafe imense cu apă caldă.

– Lella e supărată? întrebă ea, cercetând cu atenție fața englezoaicei.

– Am vreun motiv să fiu veselă? întrebă Lorna la rândul

ei și lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

– Șeicul e un bărbat foarte arătos și puternic, lella.

– Șeicul Kasim e cea mai crudă ființă pe care am întâlnit-o vreodată, răspunse Lorna încruntându-se.

– Nu e adevărat! ripostă arăboaica. Șeicul nu-i deloc crud cu supușii lui.

– L-am văzut cu ochii mei cum a ucis un om, replică Lorna cu hotărâre.

– Sunt sigură că acel om și-a meritat pedeapsa. Lella trebuie să înțeleagă că aici în deșert noi trăim după alte reguli decât cele cu care e ea obișnuită.

– Cred că deșertul îi face pe bărbați să se transforme în animale, murmură Lorna.

Pe fața Zahrei apăru o expresie din care reieșea foarte clar că nu era de acord cu cele spuse de tânăra englezoaică, dar preferă să tacă. Apoi, turnă cu grijă apa în vasul pentru baie și se grăbi să adauge uleiul parfumat care-și răspândi imediat aromele în toată încăperea. Pe urmă, luă de pe măsuța aflată în apropiere un burete și se oferi s-o frece pe Lorna pe spate.

– Mulțumesc, Zahra, dar pot să mă descurc și singură.

– Dacă o spăl eu pe lella, pielea ei se va face fină, fină, ca a fetelor care merg la hamman. E relaxant.

– Nu!... Prefer să mă spăl singură.

– Lella nu trebuie să se rușineze de mine, spuse Zahra ca

și cum s-ar fi adresat unui copil. Suntem amândouă femei.

Răspunsul acesta o înduplecă în sfârșit pe Lorna, dar în obraji îi apărură doi bujori roșii, când își dădu jos hainele și se vârî în apă.

Zahra o săpuni din cap până-n picioare, după care începu s-o maseze cu buretele. Când ajunsese pe brațul ei stâng, pe care apăruse o dungă groasă și vânătă, în locul în care șeicul o strânse în timpul luptei lor, Zahra se încruntă, dar nu spuse nimic nici de astă dată.

După ce o șterse apoi cu prosopul, îi înmână Lornei veșmintele pe care i le oferise și ziua precedentă. Cum cămașa se murdărise la guler, englezoaica acceptă să îmbrace tunica, dar când Zahra îi sugeră să-și pună pantalonii subțiri și aproape transparenți, refuză cu îndărătnicie:

– Înțelege că nu sunt o fată de harem. N-o să îmbrac pantalonii ăștia și pace!

– Dacă lella îl va enerva din nou pe prințul Kasim, acesta se va purta brutal. Așa sunt toți bărbații la nervi.

– Vrei să spui că femeile trebuie să fie supuse, nu-i așa? întrebă Lorna, punându-și pantalonii de bumbac și încălțându-se din nou cu cizmele. Ești prea tânără, Zahra, ca să știi cum sunt cu adevărat bărbații.

– Sunt măritată. Soțul meu are o poziție importantă între servitorii prințului. Se ocupă de caii lui personali...

– Dar ești foarte tânără, replică Lorna uimită, pentru că arăboaica nu părea să aibă mai mult de șaptesprezece ani. Acum înțeleg de ce aveai aseară voalul dat peste față. Arabilor nu le place ca femeia lor să fie privită de alți bărbați, iar tu ești foarte drăguță.

Zahra se înroși până-n vârful urechilor de sfială, ceea ce o făcu și mai atractivă.

– Yusuf, soțul meu, se poartă foarte frumos cu mine, comentă ea.

– Așa și trebuie. Meriți. E un bărbat norocos, cu o asemenea soție.

Lorna se întoarse spre oglindă și începu să-și pieptene părul. Imaginea reflectată o surprinse chiar și pe ea însăși. Tunica îi punea extrem de bine în valoare părul auriu și ochii albaștri, adumbriți de genele negre și dese.

Pe urmă, observând-o pe Zahra cum curăță alcovul după ea, se duse repede și-i spuse, alarmată:

– Zahra, nu trebuie să cari afară apa din vas, de una singură. Ajunge că ai adus-o. Îl voi trimite pe Hassan să te ajute.

– Lella e foarte amabilă, răspunse Zahra cu zâmbetul ei cald și timid.

– Lella e nebună! pufni Lorna. Toată lumea mi-a spus că e periculos să plec singură în deșert, dar n-am dat ascultare nimănui!

Nu dură mult și o fâșie mare de lumină brăzdă tot cortul. Curioasă, Lorna se duse în sala principală, pentru a vedea cine venise.

Era Hassan, care o salută cu obișnuitul „ salaam".

Ah, a auzit că am vorbit despre el? se întrebă Lorna, uimită. Probabil servitorilor nu le scăpa nimic din ce se petrecea și se discuta în cort, se gândi ea, salutându-l cu un zâmbet scurt. În același timp, îi veni ideea că ar fi un moment foarte bun să încerce să scape de acolo.

Astfel, după ce-l rugă pe Hassan s-o ajute pe Zahra și acesta acceptă, Lorna ieși repede din cort și porni peste câmpul pustiu la acea oră. Nu făcu însă decât câțiva metri când în urma ei apăru ca din pământ un arab, care începu să se țină după ea. Lorna își continuă drumul, dar când ajunse lângă un foc deasupra căruia fusese agățat un ceaun cu apă pentru cafea, se opri și se uită peste umăr la străinul care se oprise și el, dar rămase cu privirile ațintite asupra ei.

– De ce te ții după mine ca o umbră? îl întrebă Lorna furioasă, în limba franceză.

Bărbatul își descoperi fața acoperită până atunci cu gluga hainei albe tradiționale și Lorna constată surprinsă că era și mai arătos decât șeicul.

– Nu mi s-a spus că sunt prizonieră, continuă ea, încercând să surâdă.

– Mi s-a dat ordin să nu vă scap din ochi, madam.

– Ah, da... Înălțimea Sa ți-a ordonat asta, nu-i așa? răspunse ea cu sarcasm.

– Puteți să vă plimbați, totuși.

– Adevărat? Pot primi și un cal, atunci?

– Mă tem că nu atâta vreme cât nu-mi va spune șeicul că vă este permis acest lucru.

Lorna oftă și-și continuă drumul, până ajunse în fața rândului de corturi negre și simple, în care locuiau cei din subordinea prințului.

Ah, Doamne, nu voi scăpa niciodată de aici? se întrebă ea și se întoarse brusc spre arabul care continuă s-o urmărească, la doar câțiva pași distanță.

– Lasă-mă singură! îi strigă ea. Mă simt de parcă aș fi într-o închisoare.

Bărbatul surâse, dar nu-i dădu niciun răspuns.

Lorna fu impresionată de frumusețea zâmbetului lui, iar tânărul, ca și cum i-ar fi citit imediat gândul, își puse mâna la ochi pentru a se apăra de soare și o cercetă insinuant, din vârful picioarelor până în vârful creștetului ei blond.

Lorna simți cum i se aprind obrajii de jenă, așa că făcu imediat cale-ntoarsă.

Ajunsă în cortul șeicului, se așeză pe divanul din încăperea principală și începu să analizeze cu atenție obiectele din jurul ei... Lămpile erau deosebit de frumoase, carpeta în culori vii, iar ornamentele valoroase. Pernele și

tapiseria de pe pereții cortului erau extrem de atractive. Deodată, ochii îi căzură pe scrinul de lângă peretele opus intrării. Curioasă, se ridică și deschise sertarul. Printre bijuteriile aflate înăuntru și care o făcură pe Lorna să-și țină respirația de surpriză, se afla un lanț cu medalion, în formă de inimă. Dându-și seama că erau dintre cele care se pot deschide, îl luă între degete, ezitând dacă să se uite înăuntru sau nu. Neputându-se însă stăpâni, trase încet căpăcelul de aur. Astfel, nu mică îi fu surpriza când dădu cu ochii de o fotografie minusculă, reprezentând o femeie cu chip de madonă și ochi mari, albaștri-verzui.

„Mama mea era spaniolă" își aminti ea vorbele prințului.

Mama lui... Această frumusețe care s-ar fi putut bucura din plin de libertatea ei, a acceptat să se închidă într-un harem, se gândi Lorna, stupefiată. O femeie care-și adorase cu siguranță fiul, dar care nu apucase să vadă ce bărbat dur devenise.

Lorna puse la loc medalionul, dar nu ezită să vâre în buzunar crucifixul delicat găsit alături.

Pe urmă, se îndreptă spre ieșirea din cort și trase perdeaua cu hotărâre. Între timp, locul se umplu de o mulțime de arabi care se vânturau de colo-colo, cu diverse treburi...

Lorna se opri brusc și-i privi cu disperare... Niciunul dintre oamenii aceia n-ar accepta s-o ajute să scape din

captivitate, se gândi ea cu lacrimi în ochi.

Într-o oră sau două, prințul va reveni în tabără, își spuse Lorna cu neliniște. Nu, nu va mai putea privi acei ochi de leopard, reflectă ea în continuare și întorcându-se în cort, se aruncă pe divan, cu fața în jos, plângând îndurerată.

– Doamne, fă-l să cadă de pe cal și să-și frângă gâtul, se rugă ea, cu capul în pernele cochete.

Capitolul 4

Aerul sfârșitului după-amiezii se umplu brusc de sunetul clopoțeilor cămilelor...

Lorna, care adormise pe divan cu fața în jos, se trezi alarmată și-și aranjă repede părul.

În cort era aproape întuneric, așa că tânăra se grăbi să iasă afară, pentru a vedea asfințitul.

Femeile din tabără începuseră să pregătească cina, iar bărbații să curețe animalele. Un copil plângea de mama focului în brațele unui tânăr, iar vocea profundă a acestuia încerca să-l liniștească.

Rămasă în ușa cortului, Lorna privi scena cu ochi mari.

În aer se simțea miros de cafea și de carne prăjită. Cineva începu să cânte la un instrument, o melodie stranie și

tânguitoare.

Într-o altă împrejurare, ar fi fost foarte încântată să fie oaspetele unei comunități atât de pitorești, dar în situația în care era, inima i se strânse cu putere...

Prințul trebuia să se întoarcă și el din moment în moment, își spuse Lorna încruntându-se, deși tabloul ce se desfășura dinaintea ochilor ei continua să fie extrem de vivace și de interesant.

Ultimele raze ale soarelui se pregăteau să se stingă, dar pentru moment înroșiră tot cerul dinspre apus, conferind peisajului o notă fascinantă de pasiune, dar și de tristețe și cruzime.

„Dacă soarele pleacă la sfârșitul zilei grăbit,

E pentru că luna l-a ademenit", îi veniră în minte versurile învățate în anii de școală.

După câteva minute, noaptea începu să se lase încet peste tot ținutul, iar pe cer apărură primele stele.

Fu momentul în care trei călăreți îmbrăcați în negru, intrară galopând în lumina focurilor de tabără.

O mână ca de gheață păru să strângă cu putere inima Lornei și privirile i se fixară pe silueta înaltă care călărea în fruntea celorlalți doi. Curând, bărbatul se auzi dând tot soiul de comenzi în limba arabă, iar Lorna intră repede în

cort.

Hassan veni imediat după ea și aprinse lămpile.

Lorna se așeză tăcută pe marginea divanului.

– Voi aduce limonada acum, o anunță Hassan surâzând. Stăpânul obișnuiește să bea întotdeauna o carafă plină cu răcoritoare când intră în cort, după ce a stat multe ore în soare.

– Da, cred că e foarte însetat după o zi în deșert, răspunse Lorna distrată, urmărindu-l pe Hassan cum se îndepărtează.

Apoi rămase nemișcată cu ochii pe ușa cortului, ca o statuie de ceară.

Când intră înăuntru, prințul o privi câteva clipe fără să spună nimic, după care își scoase cizmele și le așeză lângă perete. Era îmbrăcat doar în cămașă acum, iar tunica neagră îi zăcea neglijent pe un umăr. O figură barbară și extrem de atractivă în același timp.

– Îmi pare rău că am întârziat, spuse el apoi, surâzând. Sper că nu ți-ai făcut griji din pricina mea, ma fille.

– Am sperat tot timpul ca armăsarul dumitale să te trântească la pământ și să-ți rupi gâtul, răspunse Lorna furioasă, privindu-l drept în ochi.

– Femeile nervoase rămân nemăritate, comentă el râzând.

– Ai sperat să mă găsești plângând de dorul dumitale,

prințe Kasim?

Bărbatul roti ușor mânerul biciului pe care-l avea încă la talie...

– Ești mult prea inteligentă pentru a da așa ușor apă la șoareci, replică el analizând-o printre genele lungi.

– Cred că ai fost foarte dezamăgit când ai constatat asta.

Bărbatul își aruncă mantaua pe divan.

– Dimpotrivă. Abia aștept ca diseară sau mâine să încerci din nou să vâri cuțitul în mine.

– De data asta ar curge sânge, replică ea cu ironie, deși mă întreb cum, pentru că pari să ai gheață în vene.

– Nu și când sunt în preajma ta, chérie, răspunse el mângâindu-i părul. Mă întreb adeseori dacă nu visez când îți privesc părul de aur, ochii albaștri și gura roșie, ca cireșele în pârg.

În clipa aceea, Hassan intră în încăpere cu o carafă mare cu limonadă și două pahare. După ce așeză totul pe măsuța joasă, își întrebă stăpânul la ce oră dorește să aducă cina.

– Peste o oră. Vreau un miel la proțap și sarailie.

– Mielul e deja gata, sidi ... Știu că aveți un apetit grozav după ce călăriți, adăugă servitorul surâzând. Am pregătit și apa pentru duș, continuă Hassan. Aștept să mă anunțați când veți avea nevoie de mine.

Își adusese și un duș, aici! Dumnezeule, câtă grandomanie! se gândi Lorna.

– Te rog, pune-mi în pahar niște limonadă, spuse șeicul, după ce rămaseră singuri. Sunt foarte însetat după orele petrecute în deșert.

– Servitorul dumitale abia a ieșit pe ușă! exclamă ea cu nemulțumire în glas, fulgerându-l în același timp cu privirea.

– Am spus... te rog, replică prințul și ceva din tonul lui era atât de amenințător, încât Lorna se supuse imediat. N-a fost o comandă... A fost o rugăminte, deci n-ai de ce să te simți ofuscată. Pune-mi limonadă în pahar, Lorna! insistă el cu duritate.

Când se întoarse însă spre prinț cu paharul, îi aruncă în față întregul conținut.

Ochii lui o fulgerară cu asprime și Lorna avu o clipă impresia că o va rupe-n bătaie imediat.

Prințul însă nu se mișcă. Apoi, cu un efort vizibil, îi spuse doar atât:

– Acum, te simți mai bine?

– Mult mai bine, rânji ea. Regret doar că n-a fost acid. Aș vrea să-ți stâlcesc mutra asta de diavol, pentru totdeauna. Te urăsc! Ești cel mai crud om pe care l-am întâlnit în toată viața mea, adăugă ea ca ieșită din minți.

– Mi se pare că tu ești diavolul dintre noi doi, răspunse el scoțând din buzunarul pantalonilor o batistă și ștergându-și fața cu insistență.

Pe urmă, mai înainte ca Lorna să-și dea seama ce are de gând, bărbatul o prinse în brațe și o strânse cu putere la pieptul lui.

– Doamne, cât mă mai urăști, nu-i așa? Ieri ai încercat să mă ucizi, iar azi ai vrut să mă scoți din sărite și să mă faci să-ți sucesc gâtul... Dar ai un gât mult prea frumos, draga mea... Prefer să-l sărut.

În momentul în care-i simți buzele lipite de gâtul ei, Lorna începu să se zbată cu putere.

– Dă-mi drumul! strigă ea, deși sărutul lui o înfiorase până-n măduva oaselor.

– Bine, răspunse el lăsând-o din nou pe divan. Ești liberă.

– Nu-ți bate joc de mine! Dă-mi un cal și un ghid care să mă conducă la hotel. Nu voi spune nimănui că m-ai ținut captivă aici.

– Nu vei spune nimănui, pentru că nu vrei încă să se știe că deșertul ți l-a scos în cale pe cel care-ți este sortit... Câți bărbați au mai reușit până acum să topească trupul tău de gheață, așa cum am făcut eu, când te-am sărutat pe gât, adineaori?

– Brută ce ești! scânci Lorna, dar se înroși de rușine că prințul realizase ce fior de plăcere îi produsese atingerea lui. Hoțul acela de cai s-a comportat mult mai bine cu mine, deși sunt sigură că n-avea nici duș, nici cărți și nici mamă

spaniolă!

– Te rog să n-o aduci în discuție pe mama mea, cu toate că poate ar fi bine să știi că nu era rece ca tine. Era o ființă caldă și iubitoare.

– Dar dacă îți închipui că sunt așa de rece, de ce m-ai adus în cortul tău de prinț? Puteai să găsești ceva mult mai ardent. Eu sunt de gheață, așa ai spus, nu? De ce mă ții închisă aici, când poți avea ceva mai bun?

– O fată dintre cele menite să mă distreze, vrei să spui? Nu mi-a intrat nicio femeie în inimă, până acum... Doar caii mei au avut acest privilegiu. Ei mă iubesc la rândul lor și nu mă înșală niciodată. Voi, femeile, sunteți cele mai viclene ființe care există pe acest pământ... Nu vă gândiți decât la voi și faceți toate trăsnăile din lume ca să vă atingeți scopurile voastre meschine.

– N-ai decât să-ndrugi ce vrei pe această temă. Nu sunt arăboaică, așa că nu mă voi simți în vecii vecilor onorată că sunt captiva dumitale. Sunt un cetățean englez, am o mulțime de drepturi și vei plăti pentru că le-ai încălcat. Nu sunt un simplu obiect. Vei da socoteală pentru atitudinea dumitale!

– Nicio fată arabă nu s-ar fi comportat atât de prostește ca tine. Crezi că autoritatea deșertului va fi încălcată de dragul tău? Fetele arabe au auzit povestea ta și toate au căzut de acord că ai fost lipsită de înțelepciune să pleci

singură în deșert.

– N-ai vorbit serios când mi-ai spus că sunt liberă, nu-i așa? Intenționezi să mă ții aici. Îți place să mă vezi umilită și în suferință, nu-i așa? Ești o persoană sadică și egoistă, prințe Kasim... N-ai nimic din noblețea pe care o reclamă titulatura dumitale. Te joci cu viața și cu sufletul meu, nu-i așa?

– Da. Pentru că mă distrează reacțiile tale. În plus, ești spirituală și asta îmi place. Ești drăguță, dar rece... Și asta mă atrage, pentru că ador tot ce e nou în viața mea.

– Ești diavolul în persoană!

– Poate. Dar o fată blondă, cu ochi albaștri, îmi e oglindă. Chiar dacă acum are haine mai femeiești! Apropo!... Vreau să te îmbraci numai în hainele pe care ți le-am trimis eu.

– Ah, cele pe care le-ai cumpărat pentru a răsplăti una din sclavele haremului tău?... Să nu crezi că le voi îmbrăca!

– Turqeya e sora mea, nu sclava mea, ripostă el râzând, și ieși din cort.

Apoi, Lorna îl auzi comandându-i uneia dintre gărzile sale să păzească intrarea în cort.

Ah, când va obosi de această idee de a o ține prizonieră? se întrebă Lorna, enervată.

După câteva minute, Zahra veni s-o ajute să se îmbrace în ținuta de noapte și de data asta Lorna nu mai avu puterea să refuze tunica de voal, cu butoni de perle și nici pantalonii

tiviți cu o broderie ca din aur, extrem de fină.

Apoi, în timp ce Zahra îi perie părul, făcându-l să arate mai fin și mai strălucitor, tânăra englezoaică își lăsă gândurile să-i zboare la cele discutate cu șeicul...

Așadar, Turqeya era sora lui. Dacă îi cumpărase atâtea lucruri scumpe, probabil o iubea foarte mult, își spuse ea în continuare, deși era extrem de greu de crezut că o brută ca el putea îndrăgi cu adevărat pe cineva.

– Zahra?

– Da, lella...

– Sora stăpânului tău e frumoasă?

– Prințesa Turqeya?... Da... E ca o păpușă de aur... Se spune că au cerut-o de nevastă foarte mulți bărbați bogați, dar niciunul n-a fost pe gustul prințului Kasim.

– Dar nu tatăl ei e cel care trebuie să se pronunțe în această privință?

– Emirul e prea ocupat pentru a se mai putea interesa și de măritișul fetei lui. Sidi Kasim e preferatul emirului. L-a lăsat întotdeauna să facă tot ce i-a trecut prin cap.

– Se vede, răspunse Lorna, neputându-și ascunde aversiunea față de prinț nici măcar înaintea Zahrei.

Apoi se întoarse spre oglindă și cercetă cu tristețe imaginea ei de harem...

– Lella nu e mulțumită de felul în care arată acum? Poate vrea niște mărgele la gât și cercei...

– Nu! o întrerupse Lorna îngrozită. Arăt deja ca o odaliscă... Parcă m-aș duce la un carnaval...

– Ce înseamnă ... carnaval?

– E... o...paradă, răspunse Lorna, încercând să găsească un cuvânt pe înțelesul servitoarei. La carnaval, toată lumea poartă mască. Așa e și viața noastră, uneori... Zâmbim ca să ne ascundem tristețea și încercăm să alungăm lacrimile râzând.

– Totul e... mektub, comentă Zahra cu seriozitate. Nu putem scăpa de ce ne-a fost scris....

– Asta e cum ai spune... Urăște păcatul, dar iubește-l pe păcătos... Șeicul face multe păcate cu ordinele lui...

După asta, Lorna se ridică și intră în latura principală a cortului.

Hassan era deja acolo, punând mâncarea pe masă.

Șeicul nu era încă înăuntru, iar servitorul o privi insistent cu coada ochiului, înainte de a ieși, ceea ce o făcu pe Lorna să simtă că vrea să intre în pământ de rușine.

În fața cortului se auzi apoi cineva mișcându-se de colo-colo și tânăra își dădu seama că era... gardianul, căruia prințul îi ordonase s-o păzească minut cu minut.

Nu dură mult și șeicul intră înăuntru, cu o expresie surâzătoare. Cămașa îi era descheiată până aproape de mijlocul taliei, iar privirile îi erau stranii și periculoase, ca ale unei feline în fața prăzii.

– Ești foarte frumoasă, îmbrăcată astfel, îi spuse el apropiindu-se cu pași surprinzător de ușori pentru masivitatea lui. Hai, zâmbește-mi, adăugă el luându-i mâinile într-ale lui.

Lorna însă rămase ca o statuie.

– Zâmbește! îi ordonă prințul, după o pauză în care o cercetă cu insistență.

– N-am de ce să zâmbesc.

– Ți-am spus că ești frumoasă.... Complimentele nu te fac să zâmbești, Dinarzade a mea? Dinarzade era o fată care nu știa nimic despre dragoste.

– Credeam că o preferi pe Șeherezada... Sau ești deja plictisit de farmecele alambicate?

Prințul izbucni în râs...

– Hai să mâncăm mai bine, spuse el vesel. Am călărit toată ziua și sunt mort de foame, continuă șeicul adulmecând aromele îmbietoare și așezându-se pe divan.

Lorna se așeză tăcută lângă el, pentru că de data aceasta Hassan nu mai pusese niciun fel de perne pe podea, așa cum făcuse cu o seară înainte.

Cum pentru ea fuseseră aduse tacâmuri de argint, Lorna luă încet într-o mână cuțitul și-n cealaltă furculița. Apoi, începu să mănânce fără niciun chef.

Prințul o privi câteva clipe, după care începu să mănânce și el, dar cu degetele.

– Am trăit cea mai mare parte a vieții în deșert, comentă el, așa că am prins obiceiurile băștinașilor. Doar că ei nu beau vin, continuă apoi amuzat, bând ușor din licoarea aurie pe care Hassan i-o turnase ceva mai devreme într-un pocal.

– Da, e amuzant modul în care mănânci, replică Lorna bând și ea puțin din vinul franțuzesc.

– E plăcut să mănânci cu degetele... Poți încerca.

– Nu... Nu sunt dispusă să-mi schimb obiceiurile, nici chiar în captivitate, răspunse ea, privindu-l cu dezgust.

Prințul își spălă degetele în bolul de lângă el și le șterse pe urmă cu un șervet de bumbac.

– La ce te-ai gândit când te-ai uitat așa la mine, ma fleur?

– Vrei să te faci stăpân până și pe gândurile mele? replică ea încruntându-se, pentru că nu-i plăcuse deloc tonul lui de fals îndrăgostit.

– Ah, citesc cu ușurință mai mult de jumătate din gândurile tale, răspunse prințul râzând, în timp ce se întinse după o sarailie. Hai, ia și tu, o îndemnă el... Sunt delicioase.

– Nu, mulțumesc. Eu n-am călărit ca dumneata toată ziua, ca să am un apetit așa de mare. Am vrut însă să mă plimb puțin, dar am fost urmărită pas cu pas.

– Ai vrea să călărești?

Lorna îl privi uimită.

– Mi-ai permite?

– Ți-aș permite multe lucruri, chérie, dacă nu m-aș teme că vrei să pleci de lângă mine.

– Mi-ar plăcea foarte mult să călăresc, șopti Lorna ca pentru ea.

– Atunci, vei avea voie să călărești, spuse șeicul întinzându-se pe pernele de pe divan cu o expresie relaxată.

Capitolul 5

– Sunt o mulțime de lucruri de văzut pe proprietatea mea, spuse prințul apoi și sper că o să-ți facă plăcere să le cunoști. O să călărești împreună cu mine, iar când voi fi plecat, te va însoți unul dintre oamenii mei. Te-ai convins sper că e periculos să ieși de una singură în deșert.

– Nu-mi pasă dacă voi muri în deșert, replică Lorna enervată. E de preferat, decât să trăiesc în această colivie. Vreau să fiu liberă și refuzi să-mi redai acest drept. Atunci, ce rost mai are viața mea?

– Ce ton dramatic! răspunse el mângâindu-i obrajii... Chiar nu realizezi că dacă ai fugi de aici, n-ai rezista fără apă și merinde până la Yraa? Orice fată în locul tău, ar fi fost fericită că a nimerit în mâinile mele.

– Așa ai fi tratat-o și pe sora ta, dacă ar fi fost în locul meu?

– Turqeya nu s-ar aventura niciodată singură în deșert. Are în sânge înțelepciunea Orientului. De altfel, sunt sigur că nicio altă femeie în locul tău n-ar fi fost capabilă de o asemenea nebunie ieșită din comun.

– Poate pentru că vede toți bărbații prin prisma fratelui ei, replică Lorna cu sarcasm. Eu îi compar pe toți bărbații cu tatăl meu, care a fost întotdeauna extrem de galant și de amabil. El nu s-ar fi comportat niciodată cu o femeie cum te comporți dumneata. Ești o brută, în ciuda faptului că te numești prinț. Tatăl meu mi-a vorbit întotdeauna despre oamenii din deșert cu plăcere, dar văd că dumneata ești excepția care confirmă reguli de netăgăduit.

– De ce ai vorbit la timpul trecut? Tatăl tău nu mai este în viață, Lorna? Spune-mi... Aș vrea să știu acest lucru.

Lorna luă în brațe o pernă și o strânse cu putere la piept... Cum putea înțelege acest barbar durerea din sufletul ei?

– Nu e problema dumitale... Ar trebui să fii mult mai interesat de faptul că te urăsc, răspunse ea mușcându-și buzele și încercând din răsputeri să-și stăpânească lacrimile.

– Nu-mi ești deloc indiferentă, replică prințul luându-i mâinile într-ale lui. Ura e o emoție puternică și sinceră. O prefer dragostei prefăcute, căreia îi pasă doar de cadouri

scumpe. Sunt femei, micuțo, care se gândesc numai la ele. Care spun cuvinte de iubire și se dăruiesc cu totul doar pentru câțiva bani în plus. Femei seci pe dinăuntru, dar care au învățat arta de a te cuceri cu ușurință. Eu însă nu sunt dintre cei care cad în astfel de plase. Le citesc pe toate din primul moment.

– Sunt sigură că ești expert în materie de femei, replică Lorna cu ironie. Mă mir că haremul dumitale e gol, acum...

Prințul clătină clopoțelul de pe masă și Hassan își făcu imediat apariția cu o tavă pe care așezase cu grijă un ibric și două cești de cafea.

– Pune totul pe masă, Hassan, îi spuse șeicul. Îmi va turna domnișoara cafeaua în ceașcă.

Hassan își înclină capul, după care ieși în grabă.

Lorna îl privi pe șeic cu o expresie plină de reproș. Totuși, își strânse părul la spate și turnă apoi cafea în cele două cești.

– Ți-a plăcut cina noastră, fetițo? o întrebă prințul surâzând, după ce Lorna îi înmână cafeaua.

– A fost surprinzător de bună, răspunse ea încet, preocupată să-și termine cât mai repede cafeaua.

Apoi, se ridică în picioare.

Șeicul își aprinse o țigară și o privi printre cercurile fine de fum:

– Nu mai vrei să stai cu mine? Ia o țigară. Te va ajuta să

te relaxezi. Pari nervoasă, spuse prințul, cercetând-o din cap până-n picioare.

– Sunt relaxată, mulțumesc, răspunse ea și dădu să se îndepărteze.

Prințul însă o prinse de încheietura mâinii și o întrebă zâmbind cu unul dintre cele mai fermecătoare zâmbete pe care le văzuse vreodată la el:

– Vrei să facem o plimbare până la oază?

Lorna se întoarse spre el, uimită:

– Ah, mai mult decât orice altceva! exclamă ea cu un zâmbet abia perceptibil.

– Dar e rece acum, afară. Trebuie să te îmbraci cu tunica mea, spuse el apropiindu-se de ea și punându-i veșmântul pe umeri. Acum, arăți iar ca un băiețandru.

După asta, ieșiră din cort și Lorna se uită curioasă spre bărbații care erau așezați în jurul focurilor de tabără, bându-și cafelele și ascultând muzica unui instrument ciudat, înconjurați de cămilele care se lungiseră pe nisip, adormite.

În momentul în care trecură pe lângă ei, arabii își salutară stăpânul, fără însă s-o privească și pe Lorna. Era felul lor de a-și arăta respectul față de oaspetele mai-marelui acelor locuri.

Curând, intrară într-o zonă cu palmieri, iar muzica din tabără nu se mai auzi aproape deloc.

– Deșertul e seducător și schimbător ca o femeie, comentă prințul..

Lorna îl privi cu coada ochiului. Era atât de potrivit cu acel decor, încât nu și l-ar fi putut imagina în altă parte.

– Auzi chemarea deșertului? o întrebă prințul, cu ochii aprinși ca două vâlvătăi.

– Da, răspunse ea uitându-se în jur zâmbind, și sunt fascinată. Dar sunt și speriată de vastitatea lui, simbolul eternității în care ne retragem la un moment dat cu toții.

– Da, zâmbi el, mulțumit... Deja ești prinsă în mrejele deșertului... Trebuie să mergem în inima lui... După asta, vei fi captivată cu totul...

– Nu sunt deja captivă? îl întrebă ea, îmbrăcând de-a binelea tunica și strângând-o pe lângă trup, pentru că vântul începuse să se întețească.

Bărbatul o trase mai aproape și-i șopti în părul mătăsos:

– Le désert de l'amour...

Lorna își înfipse pumnii în pieptul lui și începu să-l împingă cu toată forța.

– Știi că în mine zace un diavol, îi spuse el râzând. Nu-l trezi!

– Lasă-mă să plec de aici, prințe, șopti ea, încercând să profite de dispoziția lui melancolică.

– Nu-mi vorbi de plecare, când n-a trecut decât o noapte și o zi de când ești cu mine, replică el privindu-i buzele cu

o expresie crudă și duioasă în același timp. Theldja – zăpadă înghețată... Ar fi trebuit să te las mai mult în deșert, ca să te topești, murmură el cu buzele foarte aproape de gura ei.

– Era mai bine în deșert decât cu dumneata, șuieră Lorna printre dinți.

– M-ai privit cu ochi de gazelă rănită, comentă el cu seriozitate, după care-i sărută pleoapele pe care Lorna le închisese ceva mai devreme, cu un oftat.

Apoi o luă pe brațe și o duse spre cortul lui, dar ca și în noaptea precedentă, o lăsă să doarmă singură în harem.

***

Timpul în deșert se măsura cu totul altfel decât în spațiile citadine. Oamenii de aici îți puteau spune ora după poziția soarelui, iar viața lor, deși n-avea nimic din ritmul alert al orașelor, era o continuă activitate.

La început, Lorna număra zilele cu meticulozitate, dar cu timpul începu să nu se mai intereseze de câtă vreme era acolo, ci doar să scape cât mai curând posibil.

Cu toate acestea, nu putu să nu fie atentă la viața comunității în care intrase. Astfel, realiză cu uimire că prințul era extrem de ascultat, dar nu pentru că ar fi fost

crud cu supușii lui, ci mai ales datorită personalității lui pline de magnetism.

În viața personală a triburilor se amesteca rareori, și doar atunci când cineva îi cerea ajutorul.

Așa s-a întâmplat într-una din zile, când un arab între două vârste s-a prezentat la prinț și i-a cerut sfatul în legătură cu fiica lui mai mare, care refuza să-i mai recunoască autoritatea.

Prințul l-a ascultat cu atenție și nu peste mult fiica arabului a fost căsătorită cu un tânăr extrem de frumos și de harnic.

Lorna îl întrebă, surprinsă:

– De ce ai aranjat această căsătorie? Cei doi nici nu se cunosc bine...

– Fata simțea nevoia să se culce cu un bărbat. Dacă a iubit pe cineva, îl va uita curând și va fi o soție model.

– Ești un despot! Se pare că pentru dumneata o femeie e un simplu obiect.

– O femeie trebuie să fie drăguță cu cine se comportă bine cu ea. În plus, dacă are pe cineva care să-i țină hățurile, nu există riscul să-și mai piardă capul.

– Mai e și biciul, nu-i așa?...

– Timpul petrecut aici nu te-a făcut să înveți nimic? O femeie adevărată se bucură să aibă un stăpân. Trebuie să admiți asta.

Lorna nu mai spuse nimic și-și întoarse privirile spre ușa cortului, a cărui perdea stătea ridicată în timpul zilei, dacă prințul era înăuntru, semn că era dispus să primească orice vizitator.

Era greu să-ți dai seama cu adevărat ce se ascundea în sufletul șeicului, se gândi ea. Cu animalele și cu copiii se comporta întotdeauna extrem de cald și de binevoitor... Nu-și schimba această atitudine nici atunci când se enerva, fapt care o făcuse să-l admire de multe ori din această pricină.

Concentrată asupra acestor gânduri, Lorna nu-l auzi pe prinț apropiindu-se, așa că tresări cu putere când o prinse de mijloc.

– Încă te mai temi de mine? o întrebă el, cu gura în părul ei.

Lorna nu răspunse și bărbatul o strânse și mai tare lângă el...

– Mâine, voi merge să-mi vizitez un prieten dintr-o tabără vecină. Vei putea să vii și tu cu mine o parte din drum, ca să te mai plimbi, dar pe urmă Ahmed te va aduce înapoi. Promite-mi că vei avea grijă de tine, până mă voi întoarce.

– Nu te temi să mă lași în grija lui Ahmed, care e atât de nătâng încât abia poate vedea de el însuși?...

– Sunt sigur că nu vei face niciun gest necugetat care să-mi trezească furia, adăugă el, după care se duse la

pupitrul de lângă perete, luă un stilou și o foaie de hârtie și începu să scrie ceva în arabă.

Din locul în care era, Lorna îl privi cu admirație... Fiecare rând scris de prinț părea o adevărată operă de artă. Era un om cultivat și deosebit de inteligent.

Și tatăl ei fusese la fel, se gândi ea, uimită că găsise o asemănare între acest bărbat atât de dur și părintele ei, pe care-l iubise și-l respectase din tot sufletul.

Nu-i vorbise niciodată prințului de tatăl ei. Nu simțise nevoia să i se destăinuie. Între ei era o diferență prea mare de opinii.

Lorna se așeză apoi pe mochetă, cu picioarele strânse sub ea...

Când va reuși să plece în sfârșit de acolo?

Citindu-i parcă gândurile, prințul se întoarse spre ea și-i spuse cu un surâs în colțul gurii:

– Nici nu știi cât ești de norocoasă, fetițo, că n-ai nimerit în haremul unui șeic obișnuit, cu patru neveste și un șir nesfârșit de concubine.

– Un șeic obișnuit?

– Da. Eu sunt mai original... Eu te am doar pe tine în haremul meu.

– Asta aici, în tabără... Dar la palatul tău?

– Și haremul din palatul meu e gol.

– Te plictisești atât de repede de o femeie?

– Dacă ai vrut să afli într-un mod subtil dacă m-am plictisit de tine, răspunsul e... nu! Gândește-te cât de puțin timp am fi fost împreună, în situația în care ar fi trebuit să mă împarți cu o ceată de frumuseți ale Orientului.

– Sunt surprinsă că n-ai nicio femeie aici.

– De ce să-mi cheltuiesc banii cu femeile, de vreme ce n-am timp să mă ocup de ele?

– Crezi că ele nu s-ar fi bucurat să stea fără dumneata?

– Nu s-ar fi bucurat deloc, răspunse prințul foarte sigur pe el.

– Eu mă simt mai relaxată când nu ești în tabără.

– Iar mie îmi lipsește foarte mult limba ta ascuțită, când sunt plecat, răspunse el râzând.

Deodată, în fața cortului se auziră niște voci agitate.

– Uită-te cine mă caută, Lorna.

Fata se ridică și când ieși afară dădu cu ochii de Ahmed. Acesta o anunță că dorește să-i spună ceva prințului, așa că-l invită înăuntru.

Cei doi bărbați schimbară apoi câteva cuvinte în arabă, după care șeicul o prinse de umeri:

– Prietenul meu, pe care mi-am propus să-l văd mâine, mi-a trimis un cadou. Hai să vedem ce e.

De o vreme, prințul obișnuia să-i ceară sfatul în multe privințe, așa că propunerea lui n-o luă prin surprindere.

Odată ajunși afară, fură întâmpinați cu bucurie de arabii

din tabără, iar Lorna, care era mult mai puțin rușinoasă în ultimul timp, conversă cu femeile și cu copiii pe care-i întâlniră în drum.

Trecură astfel de corturi și nu peste mult se aflară în fața unui grup de bărbați strânși în jurul celui mai frumos armăsar pe care-l văzuse Lorna vreodată. Și de când se afla în tabăra prințului, văzuse destui cai magnifici.

Lorna se apropie ușor de cal, privindu-l cu admirație. În momentul acela însă armăsarul se ridică pe picioarele din spate, arătându-și dinții mari și puternici.

– Dumnezeule! exclamă șeicul, dând-o repede la o parte. Apoi prinse calul de căpăstru și începu să-i vorbească în felul lui cald și profund cu care se adresa întotdeauna animalelor.

Calul însă își repezi botul spre umărul șeicului. Cu un reflex formidabil, bărbatul reuși totuși să se ferească.

Pe urmă, prinse animalul de bot și-l forță să se uite spre soare, de parcă astfel i-ar fi putut alunga toată îndărătnicia, ca într-un ritual magic.

Calul se temperă ca prin minune și prințul sări în șa, cu un zâmbet ironic. Strânse apoi căpăstrul la piept și calul porni la trap spre întinderea deșertului.

După o vreme însă, se întoarse și coborî de pe cal cu mândrie, în mijlocul grupului de bărbați care nu-și ascunseră admirația și respectul pentru reușita stăpânului

lor.

Deodată, prințul luă capul calului în mâini și-l privi țintă în ochi.

Lorna simți că-și pierde respirația de emoție. Calul ar fi putut în orice clipă să-l prindă de față și să-l mutileze. În schimb, își plecă botul, recunoscând astfel superioritatea adversarului său. Un ropot puternic de aplauze izbucni imediat în mulțime, iar Lorna suspină ușurată.

Doamne, își spuse ea apoi... Se temuse cu adevărat pentru prinț... În plus, îi admirase curajul din tot sufletul. Începuse să-l respecte și ea, ca întreg poporul său...

Dumnezeule, dar nu dorea decât să-l urască!

***

În cortul mare, după cină, Lorna avu ocazia să vadă cât de mult se bucura prințul de fiecare realizare a lui.

Supunerea armăsarului îl umpluse de voie-bună, iar ochii îi deveniseră mult mai indulgenți decât înainte.

– Am un cadou pentru tine, o anunță el. Vino mai aproape... Vreau să ți-l dau chiar acum.

Lorna își ridică încet ochii de pe revista franceză pe care o citea de mai bine de o jumătate de oră...

Prințul ținea în mâini un șirag de perle veritabile...

– Hai, lasă revista aia. Vreau să văd cum îți stă cu acest colier.

– N-nu-mi place să port perle, spuse ea după o ezitare. Mă fac să par îngrozitor de bătrână.

Prințul o măsură cu o privire nemulțumită.

– Mi-ar face plăcere să porți aceste perle, replică el, cu un ton mult mai dur de astă dată.

– De ce? Vrei să-mi cumperi bunăvoința? îl întrebă ea cu sarcasm, dar se ridică totuși și se apropie de el.

Bărbatul îi prinse colierul la gât și Lorna fu uimită cât de bine se armoniza cu pielea ei.

– Sunt perle de cultură? întrebă ea murmurat.

– Fiecare dintre aceste bobițe poate asigura mâncarea unei familii de arabi pentru mai multe luni, fetițo.

– Atunci, ar fi mai bine să dai lor acest colier, replică ea cu seriozitate și ridică brațul pentru a-și scoate colierul de la gât.

– Te rog să-l păstrezi, o avertiză prințul cu duritate. Dacă n-o vei face, mă voi vedea nevoit să te oblig. E un cadou de la mine, așa că nu admit să mă jignești refuzând să-l porți, adăugă el strângându-i brațul cu putere.

– Ești un tiran! exclamă Lorna. Vrei ca toată lumea să ți se supună.

– Dorește cadâna mea să fie mai puțin rebelă? spuse el

apoi îndulcindu-și glasul.

– Să nu-mi mai spui niciodată astfel! Nu sunt cadâna ta!

– Tu m-ai făcut tiran!

– E cu totul altceva și e adevărul gol-goluț!

– Și tu nu ești cadâna mea?

– Tu ai făcut asta din mine! Ah, nici nu știi cât te urăsc!

– Cu părul tău ca mierea și cu buzele tale proaspete, era inevitabil să mă seduci. Nicio altă femeie n-ar fi refuzat un asemenea dar, continuă el mângâind cu blândețe perlele, dar și pielea ei albă și fină.

– Eu nu sunt ca alte femei! spuse ea alungându-i mâinile.

– Nu, tu ești unică, într-adevăr. Încep să te cunosc.

Prințul începu apoi să-i mângâie ușor brațele, ridicându-i mânecile tunicii.

– Eu ți-am făcut asta? o întrebă el trecându-și un deget peste vânătaia care-i înconjura brațul alb și fin și pe care o observase și Zahra, când o spălase.

– Cine altcineva?

– Te învinețești repede. Ești delicată ca o floare. Lasă-mă să sărut locul unde te-am rănit, spuse el apropiindu-și buzele cu delicatețe de pielea ei.

Apoi, ca și cum i-ar fi venit brusc o idee, se îndepărtă de ea și se îndreptă spre scrin. Pe urmă, scoase din sertar o brățară de aur, încrustată cu petre prețioase albastre și veni în grabă spre ea.

– Trebuie să acoperim vânătaia cu o bijuterie. Lapis lazuli – murmură el... E tot ce poate fi mai potrivit pentru o piele atât de delicată, adăugă el și-i puse brățara pe mână. Mă întreb cum te vei comporta când o să te îndrăgostești... Te vei aprinde ca o flacără, nu-i așa, amiga?

Cuvântul spaniol păru foarte ciudat pe buzele lui și Lorna îi aruncă o privire cercetătoare.

Bărbatul însă își apropie buzele de ale ei și o lipi de trupul lui cu ardoare, șoptindu-i cuvinte de dragoste în limba franceză.

Lorna începu să tremure, impresionată de căldura cu care o îmbrățișase.

Nu peste mult, însă, prințul o eliberă și-i spuse, râzând amuzat:

– Acum, mă voi duce să văd ce mai face noul meu armăsar. E frumos, nu-i așa? continuă el sărutând-o pe ambii obraji. Te voi lăsa să-l călărești când se va mai tempera. Îți va sta foarte bine pe spinarea lui.

Ce om ciudat, își spuse Lorna după ce-l văzu ieșind. Apoi se trânti pe divan, cu fața în perne. Mâine, prințul va pleca să-și vadă prietenul și va lipsi câteva zile. Poate în acest timp va găsi o soluție de a pleca din acest loc, în sfârșit...

Va trebui însă să se comporte în așa fel încât el să nu-și dea seama de intențiile ei.

Astfel, când șeicul se întoarse în cort și o luă în brațe

pentru a o duce în patul din harem, Lorna nu se mai împotrivi.

– Mâine dimineață voi pleca foarte devreme, îi șopti el după ce o așeză peste așternutul mătăsos. Voi lipsi câteva zile, pentru că prietenul meu vrea să mergem la vânătoare. Regret că nu te pot lua cu mine. Dar te rog să nu-l superi pe Ahmed, încercând să faci vreun act necugetat.

– Sunt sigură că Ahmed, cu ochii lui de uliu, mă va urmări în fiecare secundă, răspunse ea surâzând. Aștept să te plictisești de mine și să mă alungi, adăugă ea, râzând ușor.

– Lorna, spuse prințul, cu o privire bănuitoare... Dacă vei fugi de aici, nu vei avea nicio șansă să ajungi la hotelul tău... Vulturii îi urmăresc pe călătorii singuratici, pentru că sunt puțini cei care nu se sfârșesc sub soarele deșertului. În plus, există arabi care nu se sfiesc să-și vândă propria soră pentru un pumn de monede și cei care țin haremuri sunt cu adevărat cruzi... Pe lângă asta, nu sunt dispuși să-și împartă nici apa și nici săpunul cu femeile din haremul lor.

Spunând acestea, prințul se îndepărtă, murmurând unul dintre cântecele pe care Lorna le auzise de multe ori în tabără, de când era acolo.

Voi pleca departe de aici, se gândi Lorna... Curând... Cu orice risc...

Capitolul 6

Pe cer mai străluceau încă stelele, când plecă prințul și suita lui. Lorna îl însoți o bună bucată de drum, învelită într-o manta de călătorie. Totuși, aerul rece al dimineții o pătrunsese aproape până la oase.

Probabil era ultima oară când mai călăreau alături, își spuse ea, uitându-se peste umăr la grupul de arabi care-i urmau tăcuți. Deja își făcuse în minte planul de evadare.

Mâine, se va preface că e bolnavă și va rămâne în pat. În timpul siestei, când arabii din tabără stăteau în lăcașurile lor, va tăia o bucată din spatele cortului prințului, cu cuțitul pe care-l folosea la curățirea fructelor și va încăleca primul cal pe care-l va găsi.

– Ești tăcută, îi spuse șeicul întorcându-se brusc spre ea.

Ce pui la cale?

Lorna tresări.

Bărbatul acesta avea darul de a citi gândurile, își spuse apoi, alarmată.

– Întunericul mă face melancolică, minți ea cu un surâs pe care încercă să-l facă dulce... E misterios... Probabil așa a fost și când s-au întâlnit Adam și Eva pentru prima dată.

Prințul zâmbi, amuzat. Apoi, după o pauză scurtă, spuse din nou:

– O să-ți fie dor de mine?

– Vrei un răspuns onest?

– Nu. Știu că nu-ți pasă de mine. Dar nu ești curioasă să știi dacă mie îmi va fi dor de micuța mea cu părul de aur și cu inima de piatră?

– Sunt sigură că distracțiile pe care ți le va oferi prietenul dumitale te vor face să uiți de mine.

– Știi deja de ce te țin lângă mine, replică el.

Lorna nu-i răspunse, pentru că în acel moment, primele raze de soare își făcură apariția pe cer, iar nisipul fin începu să strălucească asemenea unor fire de aur curat. O imagine pe care o văzuse de multe ori în tablourile tatălui ei.

Gândindu-se la acest lucru, Lorna oftă adânc.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă prințul. De ce oftezi?

– Oh, făcu ea dând ușor din mână, dar apoi adăugă râzând: Mi-e foame... Am chef să mănânc o omletă mare cu

șuncă și să beau o cafea.

– Ești extraordinar de amuzantă câteodată, replică prințul zâmbind.

Apoi, făcu un semn cu mâna și toată lumea se opri.

– Vom avea o pauză de o oră, își anunță el oamenii, după care chemă unul dintre servitori și-i spuse râzând:

– Lella dorește să-și ia micul dejun în deșert.

Auzind acestea, bărbații se priviră surprinși, iar nu după mult Lorna auzi o voce care susținea alarmată că prințul e sub papucul ei.

Văzând expresiile supușilor lui, prințul se grăbi să adauge:

– De altfel, mi-e foame și mie... Ne vom lua masa în aer liber, cu toții.

Astfel, nu peste mult se aprinseră câteva focuri de tabără și se pregăti cafeaua. Pe urmă, fură scoși la iveală câțiva miei, iar doi arabi mai în vârstă se grăbiră să-i pună la proțap.

Lorna privi fascinată toată scena, știind că n-o va putea uita niciodată. Prințul se așeză ceva mai încolo, lângă un grup de roci, și fuma sprijinit cu capul de o piatră ieșită mai în afară.

Lorna îi admiră câteva clipe alura nobilă, întrebându-se dacă i se va face vreodată dor de acest bărbat al cărui comportament era atât de straniu.

Deodată, deasupra capului lui începu să se miște o

vietate neagră, care cobora pe suprafața pietrei spre creștetul prințului.

Un scorpion! realiză Lorna, îngrozită.

Din poziția în care era, șeicul nu putea să vadă pericolul, iar înțepătura scorpionului îi putea fi fatală...

Nu asta ți-ai dorit? întrebă o voce interioară, insinuant. Vei scăpa de el pentru totdeauna... Vei fi LIBERĂ!

– Kasim! se pomeni ea strigând cu disperare. E un scorpion deasupra capului tău.

Bărbatul se întoarse cu repeziciune și, scoțând cuțitul din teacă, aruncă insecta în nisip. Apoi, o apăsă cu tocul cizmei, până când o văzu afundându-se cu totul în terenul auriu.

În clipa următoare, se răsuci pe călcâie și o privi lung...

– De ce mi-ai semnalat pericolul? o întrebă el cu ironie. Urâciunea asta mă putea omorî mai repede decât lama unui cuțit.

Lorna se apropie de el, mușcându-și buzele emoționată...

– Nu era nicio scofală să-l văd pe cel mai mare dușman al meu omorât de un biet scorpion, replică ea cu aciditate.

– Cel mai mare dușman al tău îți este foarte recunoscător, spuse prințul, luându-i mâna și sărutându-i-o apăsat.

– N-ai de ce, răspunse ea retrăgându-se în grabă.

Niciunul dintre supușii prințului nu observase incidentul

cu scorpionul, dar câțiva dintre ei îl văzură pe șeic sărutând mâna tinerei englezoaice și dădură din cap, amuzați.

Pe urmă, mâncară într-o atmosferă de bună dispoziție, își băură cafelele și se pregătiră de drum.

– Ahmed o va escorta pe lella până în tabără, porunci apoi prințul, după care o trase pe Lorna ceva mai încolo de restul grupului și-i spuse cu duritate: Trebuie să-mi promiți că nu vei fugi de Ahmed, s-o iei aiurea prin deșert... Nu știi cum să supraviețuiești în asemenea condiții.

– Am mai plecat o dată de nebună, surâse ea, așa că nu se știe niciodată...

– Nu ești în toate mințile? spuse prințul, scuturând-o de umeri. Dacă nu-mi dai cuvântul tău că nu vei încerca să fugi de lângă Ahmed, te voi lua cu mine. Dar nu cred că vei face față ironiilor femeilor lui, în timp ce noi bărbații vom fi plecați la vânătoare. Alege!...

– Îți promit că voi fi înțeleaptă... N-aș putea suporta să stau cu toate acele femei nici măcar o singură clipă...

– Da, mi-am dat seama, de aceea nici nu ți-am propus să vii cu mine. Dar mă întreb dacă n-ar fi trebuit să refuz invitația prietenului meu... Ești îngrozitor de impulsivă...

– Am învățat cât timp am stat aici, prințe Kasim, că vorba dumitale e lege...

Prințul o privi câteva momente fără să spună nimic, apoi replică:

– Acum câteva minute, mi-ai salvat viața. Nu pot să nu-ți fiu recunoscător pentru acest lucru. Întoarce-te cu Ahmed... Călărește cu el oriunde și când poftești... Restul... va fi... cum va vrea destinul.

Spunând acestea, prințul se îndepărtă, dar expresia feței lui era mai mult resemnată decât furioasă.

Oamenii deșertului credeau cu toții în soartă și prințul Kasim nu făcea excepție de la această regulă.

Lorna sări din nou pe calul ei și după puțin timp, Ahmed îi urmă exemplul. Pe urmă, cei doi își întoarseră armăsarii în direcția taberei, iar prințul își anunță caravana că se așterneau din nou la drum.

Totuși, înainte de a trece în fruntea oamenilor săi, se apropie de Lorna și-i spuse cu un aer de profet:

– Deșertul nu e întotdeauna atât de calm ca acum. În plus, de foarte multe ori, calmul acesta prevestește o furtună.

– Nu cred că va fi nicio furtună astăzi, replică Lorna râzând. Cerul e senin, iar nisipul e de-a dreptul minunat.

– Multe lucruri pe care le credem minunate au un element periculos înlăuntrul lor. La revedere, mai spuse el, privind-o adânc în ochi.

Lorna îl urmări o vreme cum se îndepărtează fără a se uita nici măcar o clipă înapoi, după care își apropie calul de cel al lui Ahmed.

– Hai să ne vedem și noi de drum, îi spuse ea în franceză, dar modul în care o cercetă arabul o făcu să înțeleagă imediat că nu era deloc mulțumit de sarcina care-i fusese încredințată.

Cu pintenii cizmelor Lornei în coaste, calul pe care-l primise tânăra englezoaică zbură prin deșert ca vântul, dar armăsarul lui Amed nu se lăsă nici el mai prejos.

Astfel, nu dură mult și ajunseră în fața marelui cort.

Lorna descălecă în grabă și-i spuse lui Ahmed cu răceală:

– Ocupă-te tu și de calul meu. Mă simt obosită.

Arabul înclină capul în semn că înțelesese porunca, dar o fulgeră cu o privire extrem de nemulțumită. Hassan apăru și el imediat, așa că Lorna îi explică grăbită atitudinea ei:

– Cred că am febră, spuse ea, ducându-și dosul unei mâini la frunte. O să stau azi în pat, adăugă ea intrând în cort.

Hassan o urmă imediat.

– Vreți să vă aduc ceva de mâncare, madam?

– Nu... O să-mi revin curând, replică ea trântindu-se pe divan. Probabil am făcut o insolație.

– A sosit un toubib de la sidi Kebir... Vreți să vă examineze?

– Un doctor? întrebă ea, uimită. Un doctor francez?

– Un doctor arab, madam. A făcut mult bine în tabăra lui sidi Kebir, unde e emir tatăl stăpânului meu. A fost trimis

aici pentru a vedea starea de sănătate a oamenilor din regiune și să facă extracții de dinți.

– N-am nevoie de niciun doctor, Hassan... Vezi doar să nu fiu deranjată de nimeni.

Hassan o privi câteva clipe ca și cum ar fi vrut să se asigure că totul era în regulă, apoi ieși.

Lorna își aprinse o țigară și, în mod inevitabil, aroma tutunului îi aduse în față figura prințului.

De ce-l atenționase, când văzuse scorpionul? se întrebă ea încruntându-se. Acum, ar fi fost liberă să plece de aici fără nicio problemă.... Nu-l urăște destul?...

Lorna trase apoi cu poftă din țigară și urmări o vreme jocul spiralelor de fum...

Era slabă de înger ca toate femeile, se gândi ea oftând.

Spre sfârșitul după-amiezii, începu să se plictisească. Totuși, abia după cină își puse pelerina și ieși, îndreptându-se spre oaza din apropiere.

Când simți că e urmărită, se înroși toată de enervare.

De ce n-o lăsa prințul să facă ce dorea? Pentru el, nu era decât o păpușă bună s-o acopere cu perle. Bărbații uită repede o femeie, de obicei. El de ce nu era la fel?

Când ajunse lângă palmierul ei preferat, se opri și se așeză cu genunchii strânși sub bărbie.

Peste puțin, bărbatul care o urmărise se apropie de ea. Crezând că e Ahmed, Lorna se ridică zâmbind, pregătită

să-i spună o frază ironică.

Nu mică îi fu uimirea însă când observă că arabul care se îndrepta spre ea era mult mai scund și mai gras.

– Nu vă speriați, madam, îi spuse el cu o franceză la fel de bună ca a șeicului. Am căutat să vă vorbesc toată ziua, dar Hassan m-a informat că nu doriți să fiți deranjată. Numele meu e Omair ben Zaide. Sunt prieten cu șeicul Kasim și în drumurile mele din dimineața aceasta am aflat că are ca oaspete o femeie cu părul de aur, surâse el, analizând-o cu atenție.

Lorna simți cum i se aprind din nou obrajii, deși în tonul doctorului nu fusese nicio notă de ironie.

– Da, înțeleg că ați fost surprins când ați auzit că... oaspetele șeicului e un cetățean englez. Sunt sigură că la ultima dumneavoastră vizită cortul șeicului era plin de fete arabe.

Bărbatul își dădu ușor gluga pe spate și-și aprinse o țigară. Trăsăturile feței lui erau destul de asemănătoare cu ale prințului, dar mai puțin autoritare.

– Când am fost ultima dată aici, madam, Kasim nu avusese încă norocul să poată găzdui o fată drăguță ca dumneavoastră. De aceea am fost astăzi atât de surprins, când am aflat că prințul nu mai e singur.

– Prietenii dumneavoastră nu v-au informat și că sunt prizonieră aici, nu oaspete? Îl detest pe șeic!

– Am auzit că prințul călărește lângă dumneavoastră și nu înainte... Asta înseamnă că vă tratează ca pe un egal, nu ca pe un prizonier. Jucați șah împreună, din câte se spune... Și acesta e un semn de mare respect.

Lorna izbucni în râs...

– Îmi închipui atunci cum se comportă cu celelalte femei, dacă spuneți că pe mine mă tratează ca de la egal la egal... N-aș vrea, zău, să fiu în pielea lor...

– La ce femei vă referiți?

– Doctore... Doar nu vă închipuiți că aș putea să cred că prințul a trăit ca un călugăr înainte de a mă fi adus pe mine aici?

– N-a trăit ca un călugăr, dar n-am văzut nicio femeie în haremul lui, niciodată. E un om cu gusturi elevate.

– Elevatul dumneavoastră prieten, doctore, mă tratează ca și cum aș fi un simplu obiect.

– Kasim e unicul fiu al unui emir puternic, așa că este obișnuit să comande și să i se dea ascultare.

– Poate fi aceasta o scuză, doctore?

– Tot ce pot să vă spun, e că-l admir foarte mult pe prințul Kasim și că, dacă n-aș fi fost doctor, n-aș fi ezitat nici eu s-o țin captivă pe femeia pe care o doresc, spuse el aruncându-și țigara. Pentru oamenii deșertului, care își coordonează viața în funcție de soare și cred în fatalitate, nu există... mâine, madam. Aici, trebuie să profiți cât poți de

fiecare moment, pentru că nu poți ști ce va fi după aceea. Oamenii din deșert sunt numiți... „copiii stelelor", pentru că ard cu aceeași incandescență.

– Nici asta nu justifică atitudinea prințului față de mine. Nu e posibil să întrerupem cursul vieții cuiva pentru o atracție pasageră. Prințul a omorât un om, pentru un cal... Asta spune multe, doctore.

– Da, recunosc că prietenul meu trăiește după propriile lui legi. Dar nu cred că aveți dreptate să afirmați că a fost crud cu dumneavoastră.

– Nu m-a bătut cu biciul, dar în lumea asta există o serie întreagă de alte modalități prin care îți poți exersa cruzimea. Chiar și faptul că mă ține în tabără împotriva voinței mele, e o dovadă de cruzime. Nu credeți?

– Înțeleg... Dar vedeți dumneavoastră, pentru un bărbat care trăiește în pustiu, apariția unei femei frumoase e ca un balsam... Ajunge să-i privești ochii și te simți imediat mai puternic. Prezența dumneavoastră aici îl ajută foarte mult, sufletește, pe Kasim... Tatăl lui e extrem de bolnav și Kasim va trebui să părăsească în curând aceste locuri pe care le iubește atât de mult.. Va veni timpul ca emirul să fie înlocuit de fiul său... Probabil, pentru a mai uita de această responsabilitate inevitabilă, a ținut Kasim să vă aibă în preajmă.

– Mi-a întrerupt cursul vetii, doctore.... Poate aveam și eu

un bărbat la care țineam... Prințul m-a adus aici și m-a forțat să duc o viață cu care n-am fost obișnuită.

– Ar fi trebuit să vă fi așteptat ca aici să întâlniți altfel de oameni... Deșertul scoate la suprafață tot ceea ce e mai primitiv în ființa umană.

Lorna nu mai spuse nimic și-și ridică ochii spre cerul plin de stele. Dinspre tabără se auzea obișnuita muzică de seară, tânguitoare, cu repetiții nesfârșite ale refrenului și cu note pline de implorare... Tânăra englezoaică își aminti atunci cântecul minunat al flautului pe care-l auzise în grădina de la Ras Jusuf.

– Totuși, continuă doctorul, există aici o frumusețe sălbatică, pe care n-o mai poți întâlni în niciun alt loc din lume.

Lorna se întoarse spre doctor și-i cercetă fața cu atenție...

Omair ben Zaide îi zâmbi atunci larg, arătându-și în întregime șiragul de dinți albi, în contrast puternic cu fața lui închisă la culoare.

Spre deosebire de el, se gândi Lorna, prințul Kasim avea pielea aproape albă. Mâinile, brațele și fața îi erau extrem de bronzate, dar observase în seara în care prințul stătuse la cină doar în cămașă, că pe la jumătatea pieptului nuanța arămie se estompa aproape complet.

Doctorul era un arab pur, continuă ea să reflecteze. Apoi, gândul îi zbură din nou la șeic, însă de data aceasta la

îmbrățișările lui pasionale.

– Spune-ți-mi, începu Lorna încet... Și dumneavoastră considerați că ar trebui să mă simt onorată că șeicul m-a ales pe mine pentru a-i ține companie? Îl urăsc din tot sufletul că m-a transformat în sclava care sunt acum.

– Sclavă, ați spus? întrebă doctorul, râzând. Nu duceți o viață de sclavă, aici, madam. Aveți libertatea să vă faceți prieteni, în tabără, de a conversa cu toată lumea... Oamenii de aici vă iubesc și v-au poreclit... Theldja... Adică, Albă-ca-zăpada... Au spus că sunteți grațioasă ca o semilună. Nimeni nu e surprins aici că prințul vă dorește.

Ea nu-și dorea decât să fie liberă!

– Prințul ar fi trebuit să țină seama și de dorințele mele, nu numai de ale lui.

Doctorul suspină adânc, ca și cum ar fi realizat abia atunci că o fată engleză nu putea să înțeleagă prea multe lucruri legate de obiceiurile oamenilor din deșert.

– V-ar ajuta cu ceva dacă v-aș spune că viața noastră a tuturor depinde de soartă? Cu trecerea timpului, învățăm că nu suntem decât niște simple marionete conduse de o mână nevăzută.

Spunând acestea, Omair ben Zaide îi atinse ușor brațul și-și adânci privirile în ochii ei, de parcă ar fi vrut s-o hipnotizeze. Apoi, continuă:

– V-a atras ceva în deșert, nu? Ați vrut din tot sufletul să

ajungeți aici și tot universul a conspirat ca acest lucru să se împlinească... Gândiți-vă la asta, madam... Cei care pot auzi chemarea deșertului, o aud cu mult înainte de a ajunge să-l vadă în realitate.

Da, era foarte adevărat... Așa se întâmplase, reflectă Lorna... Dar nu-și imaginase niciodată că dorința ei de a vedea deșertul o va face captiva unui bărbat care nici nu vroia s-audă să-i redea libertatea. Nu va putea uita niciodată acest afront.

– S-a făcut târziu, doctore, comentă Lorna cu o voce de gheață.

– Vă voi escorta până la marele cort, madam.

Când ajunseră în fața cortului, Lorna îl invită pe doctor înăuntru pentru a bea o cafea cu ea. Spre surprinderea ei însă, bărbatul se trase un pas înapoi, speriat:

– Ah, nu... Sunteți foarte amabilă, dar nu... Kasim ar fi foarte nemulțumit dacă aș face asta. Nu e conform cu obiceiurile de aici, înțelegeți?

– Ah, deci doar el poate încălca regulile aici, răspunse Lorna cu ironie. Dar dacă aș fi fost acum bolnavă, doctore? Nu mi-ai fi acordat ajutor?

– Calitatea mea de medic nu mi-ar fi permis asta, dar în orice altă privință, respect legile arabilor.

– Atunci, sunteți de acord cu voalurile și cu haremurile?

– Sunt de acord întotdeauna să respect dorințele

prietenilor mei, în primul rând. Sunt foarte bucuros că v-am cunoscut, și sper că vom fi prieteni.

– Și eu sper la fel, spuse Lorna, deși era sigură că, din cauza loialității față de Kasim, doctorul nu va deveni niciodată și prietenul ei.

Toată lumea de aici, inclusiv acest bărbat atât de educat, părea să aibă pentru prințul Kasim un devotament ieșit din comun.

– Mă simt puțin cam obosită, adăugă Lorna, așa că vă spun... la revedere.

– Emshi besselema, madam, răspunse el și se pierdu în întunericul nopții.

Ce întâlnire ciudată, își spuse Lorna intrând în cort... Și totuși, discutaseră atât de deschis... Îi ajutase oare vălul nopții? E știut faptul că oamenii se deschid mult mai ușor în fața altora când sunt ascunși după o mască... Acesta să fie oare motivul pentru care femeile arabe purtau voaluri pe față? se întrebă ea apoi, surâzând ușor.

Pe urmă, observă că Hassan îi lăsase pe măsuță o tavă pe care se afla o farfurie plină cu prăjituri și un ibric mare de cafea.

Astfel, după ce gustă câte puțin din toate acestea, Lorna luă o revistă franțuzească și se așeză pe divan.

După ce răsfoi câteva pagini, văzu fotografii ale câtorva locuri pe care le vizitase cu tatăl ei. Apoi, când închise

revista, observă că pe copertă era imaginea localului Silver Tower, unde cinaseră cu câteva zile înainte de a se îmbolnăvi el foarte grav și unde băuseră șampanie.

„ Numără bulele din paharul tău, își aminti ea vorbele lui... Fiecare bulă reprezintă un an de fericire deplină"...

În paharul ei fuseseră o mulțime de bule mici și strălucitoare, se gândi Lorna acum, oftând, dar fericirea refuza să se arate.

După câteva ore, tânăra englezoaică începu să simtă că-i lipsea compania prințului. Fără el, atmosfera cortului era îngrozitor de apăsătoare...

Stinse apoi luminile din partea principală a cortului și intră în harem.

Se pregăti de culcare nu peste mult, dar când se vârî sub blana de leopard pe care i-o adusese Zahra în lipsa ei, se simți îngrozitor de ciudat în patul larg, în stil otoman, așa că începu să se întoarcă de pe o parte pe alta, extrem de neliniștită.

Trebuia să plece de acolo, își repetă ea din nou. Va avea oare această șansă, mâine? Poate dimineața devreme, înainte ca Ahmed să se trezească.

Putea să-și facă și un pachet cu merinde, pentru că avea prăjiturile lăsate de Hassan, cafeaua și o sticlă plină cu apă.

Inima începu să-i bată cu putere la aceste gânduri.

Da, va scăpa de acolo!

Mâine la această oră, va putea fi la Yraa, la o mulțime de mile depărtare de această tabără.

Nu mai avea decât să aștepte să treacă acea noapte.

Capitolul 7

Așadar, înainte de apariția zorilor, Lorna reuși să iasă ca o umbră din cort și, după ce încălecă armăsarul cu care-l condusese pe prinț, o zbughi din tabără iute ca vântul.

Acum, își lăsase calul la trap și inspiră adânc aerul proaspăt al libertății.

Apoi râse ușor, fericită.

Reușise să-și pună în bagajul legat de șa, toate cele necesare pentru drum. Va trebui însă să se grăbească din nou, pentru că odată cu venirea zilei, Zahra va putea constata lipsa ei din harem și va alerta servitorii.

Peste puțin, opri calul să se odihnească, iar ea își aprinse o țigară, uitându-se în jur cu atenție..

Era pe drumul bun, își spuse apoi, mulțumită. După

aceea, dădu din nou pinteni calului și o porni spre dealurile care se zăreau la orizont și unde spera să ajungă mai înainte de căderea întunericului.

O jumătate de oră mai târziu, însă, câțiva stropi de ploaie căzură pe fața ei, neliniștind-o. Nu dură mult și peste dealurile aflate aproape de Yraa se auzi primul tunet.

O furtună în deșert nu putea fi desigur un lucru de ici de colo, se gândi Lorna, dar va înfrunta orice dezlănțuire a naturii pentru a scăpa din ghearele prințului. Pentru el, nu era decât o simplă jucărie amuzantă.

În timpul acestor reflecții, vântul care se întețise pe nesimțite adună nisipul în mici dune, făcând-o pe Lorna să simtă primul fior de teamă de la plecarea din tabără. Astfel, își îndemnă calul să-și iuțească pasul, iar ea se aplecă peste coama lui.

Trebuie să găsesc un loc în care să mă adăpostesc, în caz de furtună, își spuse și se uită cu atenție înainte.

Atunci, observă la mică distanță de ea un grup de stânci, care formau un arc natural destul de bun pentru a o feri de o eventuală vijelie. Își îndreptă calul într-acolo.

Deodată, însă, cerul fu străbătut de un fulger, urmat imediat de un tunet atât de puternic, încât Lorna simți că-i îngheață sângele în vine. Din nefericire, nu doar ea se sperie ci și calul, care după ce se ridică pe picioarele din spate, trântind-o în nisip, o rupse la goană în partea opusă.

Lorna îl privi disperată...

Ce se va face acum? Rămăsese și fără cal și fără cele pregătite pentru drum.

Cum întunericul se lăsase între timp de-a binelea, nu mai putea găsi nici rocile, își spuse Lorna, înlăcrimată.

Doamne, câtă dreptate avusese Kasim, care o sfătuise să nu se mai aventureze de una singură în deșertul... „ schimbător ca o femeie"...

Dinții începură să-i clănțăne apoi cu putere, căci pelerina i se udase, iar vântul i-o ținea lipită de trup.

Nemaiputându-se lupta cu stihiile naturii dezlănțuite, Lorna se prăbuși în nisip. Nu peste mult, vântul o îngropă aproape complet în dunele care acoperiseră ținutul. Speriată, Lorna își pierdu cunoștința.

Când se trezi, în aer se simțea un miros de tutun.

Își aminti că leșinase în nisip, dar acum era rezemată de o stâncă și cineva stătea în genunchi lângă ea. Fața îi fusese acoperită cu un șal alb de mătase, care aproape i se lipise de buzele crăpate de uscăciune.

Îi era îngrozitor de sete, iar în umeri avea o durere extrem de pronunțată.

În momentul următor, persoana de lângă ea îi luă șalul și-i duse la buze o sticlă plină cu apă. În prima clipă, Lorna avu impresia că delirează, dar apoi observă că recipientul era cât se poate de real și începu să bea cu poftă.

Mâna care-i oferise sticla cu apă, o înconjură apoi după mijloc și Lorna făcu o mișcare bruscă, pentru a încerca să scape de atingerea bărbatului. Durerea din umăr o opri însă imediat. Atunci, străinul apăru în fața ochilor ei, care străluciră temători printre orificiile alungite ale vălului.

– Prostuță mică, spuse bărbatul înlăturându-i vălul și Lorna nu putu să nu admire trăsăturile de o frumusețe extraordinară ale bărbatului care se aplecă ușor deasupra ei. Figura aceea îi era foarte cunoscută, iar vocea o auzise de multe ori înainte.

– Deci, ai vrut să scapi de mine, nu-i așa? Ahmed mi-a trimis vorbă c-ai fugit, așa că am pornit în căutarea ta, imediat. Mi-am închipuit că ai pornit spre Yraa. Doamne, și dacă nu ți-aș fi spus să mă aștepți în tabără, liniștită. N-ai realizat că nu poți scăpa de mine?

– Uneori cred că ești Lucifer însuși, spuse ea dând să se ridice, dar fu oprită din nou de durerea din umăr. Ah, făcu ea, strâmbându-se nemulțumită. Am pățit ceva la umăr când m-a trântit calul, pentru că s-a speriat de un fulger.

Prințul o palpă cu atenție, apoi îi spuse, ridicându-și sprâncenele:

– L-ai scrântit.... Dacă vrei ți-l pun la loc, dar te va durea și mai tare.

– Ce importanță mai are o durere în plus? replică ea obosită.

Prințul îi puse apoi o țigară aprinsă în gură și-i ordonă:

– Fumează! Tutunul îți va mai alina durerea. Ești gata?

Lorna trase cu putere din țigară, după care încuviință. Nu dură mult și țipătul ei de durere fu luat de vânt și răspândit în cele patru zări, când șeicul îi puse umărul la loc.

– Încearcă să te miști acum, îi ceru prințul.

– Ah, mă mai doare puțin, dar cred că-mi va trece curând. Mulțumesc, adăugă ea după o ezitare.

– Acum, trebuie să așteptăm să se limpezească cerul, pentru a fi siguri că nu ne prinde o furtună pe drum, adăugă el mângâindu-i părul.

Lorna continuă să fumeze, încercând să ignore emoția care pusese stăpânire pe ea la atingerea lui.

– A fost o adevărată nebunie să pleci singură la drum, îi șopti el.

– A fost o nebunie să-mi închipui că pot scăpa de dumneata, replică ea încet. Deșertul are grijă de fiii săi, continuă apoi, privindu-l în ochi.

– Mi s-a rupt inima când te-am văzut cufundată în nisipul umed. Păreai o floare pierdută în iad. Și când mă gândesc că nu mi-ai spus niciodată un cuvânt cald.

– De când așteaptă prințul Kasim cuvinte calde de la mine?

Prințul nu spuse nimic și își îndreptă ochii spre întinderea cerului...

– Când crezi că vom putea pleca de aici? continuă Lorna, îngrijorată.

– Numai destinul știe asta, fetițo.

– Într-o bună zi, va trebui să-mi dai voie să plec din deșert, prințe Kasim, comentă ea aruncându-și țigara în nisip.

Ce anume-i răspunse prințul, Lorna nu reuși să mai audă, pentru că în acel moment o rafală puternică de vânt se porni ca din senin, în timp ce cerul păru să se fi rupt în două din cauza tunetului.

Lorna se ascunse repede la pieptul bărbatului de lângă ea și își astupă urechile cu mâinile.

– Nu te speria, îi spuse prințul presându-și buzele de tâmplele ei.

Dumnezeule, ce bine era în brațele lui... Dacă vremea nu se va îmbunătăți, vor muri acolo, înlănțuiți, ca îndrăgostiții din miturile străvechi.

– Lorna, o întrebă prințul, alarmat... Ești bine, fetițo?

– Kasim... Am o presimțire stranie...

– Să nu adormi, acum! îi spuse el scuturând-o de umeri.

Lorna însă păru că alunecă deja într-un hău adânc.

Prințul îi deschise ochii cu forța, după care o mușcă ușor de buze.

– N-ai voie să adormi acum!

– Kasim... Când vom pleca de aici? murmură ea ca prin

vis.

– Nu știu, micuțo, răspunse el și o prinse în brațe mai bine.

Lorna îi simți bătăile inimii pe pieptul ei.

– Hai, fetițo, rezistă! Fii bravă...

– În...totdeauna am încercat asta.

– Da, întotdeauna ți-ai ridicat bărbia, gata să-i înfrunți pe bărbați. Ah, ce vânt! Furtuna diavolului!

– Săracul cal al tău, spuse Lorna uitându-se spre Caliph...

– Da. Să sperăm că nu va muri...

– Ar fi foarte rău pentru noi...

– Foarte rău, într-adevăr, replică el, după care își vârî mâinile sub pelerina ei.

Fata se retrase în primul moment, dar apoi îl cuprinse și ea după mijloc.

– Vreau doar să-ți masez spatele, pentru a-ți pune sângele în mișcare, îi explică prințul. Nu sunt un monstru, să încerc să te seduc în asemenea momente.

Lorna nu-i răspunse. Sentimentele pe care le simțea în sufletul ei o făcură să amuțească total...

Îi răspunse la îmbrățișare pentru că... îl iubea.

Iubea trupul, inima și spiritul acestui om al deșertului.

El o făcuse să-l iubească! realiză ea brusc.

– Te-a deranjat când ți-am spus că ești o brută? murmură apoi și prințul se năpusti asupra ei, acoperind-o cu tot

trupul.

În momentul următor, Lorna își dădu seama de ce... Fură îngropați în nisip... Și vor sta așa ore întregi, probabil, se gândi ea... Sau chiar zile...

Prințul însă, după ce scoase un urlet ca al marilor luptători antici, se încordă cu toată puterea și alungă o parte din nisipul care-i acoperise ceva mai devreme. Repetă acest gest apoi de câteva ori, până când Lorna simți stropii de transpirație de pe fața lui căzându-i pe frunte.

Impresionată, începu să-i imite gesturile și curând, reușiră să iasă la suprafață.

Apoi, își curățară fețele în grabă, pentru că nisipul le intrase în gură, în ochi, în nas și-n urechi, dându-le o senzație îngrozitoare.

Pe urmă, Kasim se îndreptă cu pași rari spre calul lui, care tremura din toate mădularele. După ce-l mângâie și-l alintă cu vorbe calde, animalul își reveni.

– Mulțumesc lui Dumnezeu că mai avem încă armăsarul. Ce ne-am fi făcut, dacă ar fi fugit din acest iad? Cum am fi ajuns fără apă în tabără? adăugă el, după care luă o sticlă din bagajul legat de șa și veni lângă Lorna.

Aceasta nu-și mai putu stăpâni lacrimile.

– Haide, bea, spuse el cu blândețe.

Fata se supuse, apoi îl îndemnă, la rândul ei:

– Bea și tu, spuse ea zâmbind, pentru că fusese pentru

prima dată când reușise să-l tutuiască.

Prințul o privi lung și după ce luă o gură de apă și închise sticla la loc, o anunță:

– Vom rămâne aici până dimineață, când ne vom întoarce în tabără.

– În tabără? murmură ea ca un ecou.

– Da. Te vei întoarce cu mine, fie că vrei sau nu.

– De ce-ți mai bați capul cu mine, după ce ți-am provocat toate aceste necazuri? Sunt o femeie ușor de înlocuit.

– Dacă toate femeile sunt la fel, atunci te prefer pe tine, râse el ușor. N-am avut încă satisfacția să te văd topindu-te. Până atunci, vom rămâne împreună.... Inshallah.

– Expresia aceasta nu prea ți se potrivește, prințe Kasim... Obișnuiești să faci numai ce crezi.

– Mi te-ai adresat din nou ca și cum am fi stăpân și sclavă... Spune-mi doar numele, nu și titlul.

– Kasim, repetă fata, șoptit.

– Sună foarte straniu cu accentul tău englezesc, comentă el cuprinzând-o în brațe. Va trebui să ne odihnim câteva ore. Și pentru că e foarte frig acum, e important să stăm îmbrățișați.

– Nu, nu trebuie, replică ea, pentru că nu știa ce reacție va avea simțindu-i trupul lipit de al ei.

– Abia aștept să te îndrăgostești de mine, spuse prințul surâzând. Englezoaicele sfârșesc adeseori prin a-și iubi

dușmanul.

– Să mă îndrăgostesc de tine?... Te poți gândi la dragoste?... Ce înseamnă dragostea pentru tine?

– Dacă voi începe vreodată să te iubesc, îngerul meu, va fi până când moartea ne va despărți...

Ești prea tânără ca să știi ce înseamnă cu adevărat dragostea dintre un bărbat și o femeie.

– Tu știi? Ai iubit vreodată?

– Crezi că pot iubi doar deșertul? o întrebă el cercetându-i fața. Apoi își pregăti calul pentru noapte și așeză o pătură groasă la adăpostul unei stânci.

Lorna se așeză grăbită, învelindu-se cu mantaua pe care i-o oferise prințul. În acel moment însă nu departe de ei, în întuneric, străluci ceva ca două cerculețe de lumină...

– Kasim, șopti Lorna speriată.

Prințul se uită și el într-acolo și-și aprinse repede o țigară.

– Nu te teme, șacalii nu se apropie dacă văd foc, spuse el, continuând să fumeze încet.

Apoi, se așeză lângă ea.

– Haide, pune-ți capul pe genunchii mei și încearcă să dormi, micuțo.

Lorna ezită o clipă, dar apoi făcu ce-i sugerase și curând își simți trupul încălzindu-i-se. Nu putu însă să adoarmă și rămase cu ochii ațintiți spre norii al căror văl acoperise stelele aproape în întregime.

– Hei, nu dormi? o întrebă prințul după un timp, aplecându-se spre ea.

– E atât de ciudat totul... Pare că am rămas numai noi doi pe lumea asta.

– Adam și Eva, murmură el amuzat. Deșertul e supranumit „Grădina lui Allah", iar în fiecare femeie sălășluiește o Evă, așa că... Dar dacă nu adormi, o să mă faci să cred că vrei să te sărut.

Lorna își îngropă repede fața în mantaua cu care era acoperită.

Prințul începu să râdă amuzat și-i mângâie părul cu delicatețe. Apoi, își rezemă spatele de stâncă și-și aprinse o altă țigară.

Lorna închise ochii și se gândi la situația ciudată în care era... Fugise de acest bărbat, doar... pentru a ajunge din nou în brațele lui.

Capitolul 8

Furtuna fusese atât de puternică, încât deșertul devenise de nerecunoscut. Era ca și cum un uriaș ridicase acolo în doar câteva ore un șir întreg de munți.

Kasim încercă să găsească direcția în care trebuia s-o apuce, după poziția soarelui.

– Nu mai știi încotro trebuie să ne îndreptăm pentru a ajunge în tabără? îl întrebă Lorna, curioasă. Dacă ne vom pierde?

– Dacă sunt cu tine, nu-mi pasă, replică prințul râzând și o mângâie pe obraji. Ești așa de proaspătă, chiar și în dimineața asta, după tot ce ți s-a întâmplat.

Lorna îi analiză fața pe care începuse să-i crească o barbă neagră și deasă.

Observându-i privirile, prințul își trecu o mână peste obraji.

– M-ai privit cu superioritate, madam. Să nu spui ceva nedelicat, că...

Lorna sări pe spinarea calului, ca și cum s-ar fi temut brusc de reacția lui, iar șeicul izbucni din nou în râs. Apoi, sări și el în șa, postându-se în spatele ei.

– Doamne, cât ești de fragilă, comentă șeicul, cuprinzându-i mijlocul.

– Par așa doar pentru că nu mi-am luat micul dejun și nu mi-am băut cafeaua, răspunse Lorna întorcându-se pe jumătate spre el.

Bărbatul zâmbi atât de larg, încât dinții îi străluciră ca niște perle, în lumina soarelui de dimineață. Pe urmă o strânse cu putere la piept și Lorna realiză că prințul avea o uriașă nevoie de ea, deși era convinsă că n-ar fi recunoscut acest lucru niciodată. Cu ea, putea să se comporte mult mai... uman, ceea ce-l făcea, fără niciun fel de îndoială, să se simtă relaxat. Nu-și dorea alături o sclavă. Își dorea o parteneră cu același spirit ca al lui.

Prințul mângâie apoi calul și-i spuse cu blândețe:

– La drum, băiete...

Tonul lui cald o făcu pe Lorna să simtă un fior pe șira spinării... Îi spusese o dată că iubea mai mult caii decât femeile, dar probabil avusese destule amante la viața lui, se

gândi ea.

– Bietul Caliph, spuse ea cu voce tare. Trebuie să ne poarte acum pe amândoi.

– Tu nu ești mai grea decât un boboc de trandafir. Și nu uita că nu e pentru prima dată când Caliph ne duce în spinare pe amândoi.

Lorna râse ușor, după care își îndreptă privirile înainte, bucuroasă că era încă în viață și putea admira frumusețea cerului din acea zi.

Nu peste mult, dealurile de lângă Yraa rămaseră mult în spatele lor, dar tânăra englezoaică nu-și mai întoarse privirile spre ele.

***

Pe la jumătatea drumului, se întâlniră cu un grup de nomazi, care îi salutară bucuroși și se oferiră să le dea o canistră cu apă. Cum rezerva lor fusese băută aproape în întregime de Caliph până atunci, prințul acceptă cu recunoștință. Pe urmă, fură invitați în cortul lor și serviți cu tot felul de mâncăruri apetisante.

Pentru ca arabii să n-o trimită să mănânce alături de femeile lor, prințul le spuse că era băiat și că fuseseră

îngropați împreună în furtuna de nisip din noaptea trecută.

La plecare, nomazii le dădură un pachet cu pâine, brânză și o sticlă mare, plină de cafea.

– Allah ibarek, le strigară arabii când îi văzură în șa, iar cei doi le răspunseră cu voioșie în același fel.

Asemeni oamenilor acestor locuri, Lorna începu să creadă în kismet... Ce va fi, va fi... Totul era scris în nisipuri...

După un timp, Lorna își lăsă capul pe umărul prințului... Era obosită, iar forța pe care o emana bărbatul de lângă ea o făcea să se simtă bine.

Când apărură stelele, gândurile lui Kasim părură să se îndrepte spre ele și Lorna nu-l tulbură. Doar când bărbatul se aplecă ușor spre ea pentru a o întreba dacă-i e foame, îndrăzni să-l întrebe la rândul ei, după ce-i răspunse că nu dorea să mănânce nimic:

– Te ghidezi după stele?

– Da...

– Cât mai avem până în tabără?

– Aproape o oră. În seara asta stele par așa de aproape încât poți fi tentat să întinzi mâna, ca să apuci câteva.

– Eu m-aș mulțumi și cu una singură. Ah, abia aștept să fac o baie, spuse ea apoi, aranjându-și părul încărcat de nisip, pentru că în acel moment, pentru prima dată de când îl cunoștea, dorea ca prințul s-o găsească atractivă.

– Ești ca o pisică... Te speli tot timpul. Poate și de-asta îmi place atât de mult de tine.

Fusese o declarație de dragoste? se întrebă Lorna, uimită.

Când intrară în tabără, fură întâmpinați cu o mulțime de strigăte de bucurie venite din partea bărbaților și femeilor care-și părăsiseră corturile și se grăbeau să-i salute.

Pe urmă, prințul o ajută pe Lorna să se dea jos de pe cal, iar aceasta privi fericită marele cort, care era acum casa ei mai mult decât oricare alt loc din lume.

Odată intrată înăuntru, își scoase cizmele și se duse țintă la carafa cu limonadă, așezată pe măsuța de lângă divan.

Nu după mult, Zahra își făcu și ea apariția:

– Am fost cu toții atât de îngrijorați! spuse fata luând mâinile Lornei într-ale sale și presându-le de obraji. De ce a vrut lella să plece de aici și să-l părăsească pe sidi?

– Pentru că lella are mai puțină înțelepciune chiar și decât o cămilă, răspunse Lorna scuturându-și ușor nisipul adunat pe gât. Zahra, trebuie să fac neapărat o baie.

– Imediat, răspunse arăboaica, dar nu se mișcă. Lella?

– Da, draga mea?

– A venit un mesaj de la sidi Kebir... Emirul e pe moarte... Vrea să vorbească de urgență cu prințul Kasim.

Lorna păli.

– Va merge și lella la palat, cu prințul Kasim?

Inima Lornei începu să bată nebunește...

– N– nu cred, Zahra... prințul mă va lăsa aici sau mă va trimite la Yraa. Zici că emirul se simte chiar atât de rău?

– Așa se pare, lella. E destul de bătrân. A fost căsătorit cu o roumia. Soția lui însă a murit când stăpânul meu avea treisprezece ani și a devenit bărbat.

– Cum? A devenit bărbat la treisprezece ani? În țara mea, la această vârstă băieții joacă fotbal pe maidane. Haide, pregătește-mi baia, Zahra. Nu mai suport nisipul ăsta. M-a prins furtuna în deșert. Am avut noroc că m-a găsit șeicul.

– Lella s-a bucurat?

– Da, răspunse ea cu fermitate.

După ieșirea fetei, Lorna se trânti pe divan, cu fața între perne.

Nu-i va cere prințului s-o ia cu el la palat...

Kismet... Acum, când nu-și mai dorea altceva decât să fie cu el, șeicul trebuia să plece.

Nu peste mult își făcu baia, apoi se întinse în patul din harem, învelită doar în prosop.

Trecuseră doar câteva minute de când era acolo, când prințul intră în încăpere în felul lui imperios.

Avea părul încă ud, după dușul său obișnuit și era îmbrăcat într-un kibr ușor, deschis la piept.

– Hassan ne-a adus cina, spuse el. Te simți mai bine, acum că ai făcut baia mult dorită? întrebă el adulmecând parfumul care venea dinspre alcov.

– Da, dar trebuie să mă îmbrac.

– Te voi lăsa imediat, spuse el, după care se așeză pe marginea patului, îi luă pieptenele din mâini și începu să-i pieptene încet părul. Dacă ne vom despărți pentru totdeauna la noapte, continuă el, aș vrea să-mi amintesc de mătasea părului tău.

Lorna simți că i se strânge inima de durere după vorbele lui, dar spuse doar atât:

– Acesta e un nou rol pe care-l joci, prințe Kasim?.... Valetul sclavei tale?

Prințul aruncă pieptenele și o prinse de umeri:

– Tatăl meu e pe moarte la sidi Kebir și trebuie să merg la el, Lorna.

– Îmi pare rău pentru emir, șopti Lorna. Sper că-și va reveni, totuși.

– A avut un atac de cord, Lorna.

– Oh, Doamne! exclamă ea cu sinceritate.

– Realizezi că trebuie să iau o decizie foarte fermă cu privire la tine?

– Da.

Ah, Doamne, nu se mai putea despărți de el, își spuse Lorna lăsând mândria la o parte și privindu-l cu tandrețe.

– Trebuie să discutăm această problemă, spuse el ridicându-se gânditor, dar acum te voi lăsa să te îmbraci. Nu vei întârzia mult, nu-i așa?

Lorna își scutură capul, zâmbind ușor, și începu să se îmbrace în ținuta de harem, care-i păruse atât de stranie până atunci: pantaloni de voal roșii, plus o tunică de aceeași culoare, tivită cu auriu.

Nu se va mai îmbrăca niciodată așa, în mod sigur, dar în seara aceea dorea să-i facă plăcere prințului.

Înainte de a ieși din harem ezită o clipă, emoționată, dar apoi păși sigură pe ea în salonul principal.

Șeicul era cu spatele la ea, dar auzind-o intrând, se întoarse și o măsură surprins.

– Ești foarte drăguță, îi spuse el apoi surâzând. Ți-e foame? Ah, sigur că ți-e foame după atâtea ore în deșert.

– Da... Și mâncarea din seara asta are un miros mai apetisant ca de obicei, răspunse ea așezându-se lângă el pe divan.

Prințul începu s-o servească, punându-i cu grijă în farfurie friptură de pui și zarzavaturi prăjite în unt.

– Dacă Hassan nu ți-ar fi fost atât de devotat, l-aș fi recomandat la hotel, ca bucătar-șef.

– Niciun om care a trăit ani în șir în deșert nu mai poate iubi viața de la oraș.

– Ești nefericit că trebuie să pleci din deșert?

– Dacă tatăl meu va muri, nu mă voi mai putea întoarce în deșert, răspunse el, punându-și mâinile pe masă, într-un gest de neputință. Nu mă voi mai putea bucura de aceste

locuri, care sunt pe cât de frumoase pe atât de pline de pericol.

Din expresia feței lui, Lorna își dădu seama că prințul ar fi dorit să fie mai degrabă un om simplu, ca Ahmed... Să poată vâna, să poată străbate deșertul în voie și să se bucure de libertatea pe care ți-o conferea acel spațiu.

După ce sfârșiră de mâncat, Hassan le aduse cafeaua, care în acea noapte îi păru Lornei mai aromată ca oricând.

Prințul își aprinse o țigară și după ce o fumă, luă alta. Apoi, se uită în ochii Lornei, cercetător și îngândurat.

– Ești foarte tăcută... Te bucuri, în secret, că voi pleca?

Lorna nu avu putere să-i răspundă, dar își simți inima plângând. Apoi, lacrimi grele îi apărură în colțul ochilor.

– Uită-te la mine, îi spuse șeicul.

Lorna își ascunse capul în perne. Prințul însă, o forță să-l privească, întorcându-i fața spre el.

– Ești îndurerată? continuă el râzând... Dar mâine vei avea libertatea mult dorită!

Lorna izbucni acum în plâns de-a binelea.

– Spune-mi de ce plângi, Lorna.

– Cred că... vrei să mă vinzi unui arab bogat...

Prințul se încruntă. Pe urmă, o luă în brațe și o sărută cu putere.

– Nu mă pot despărți de tine, îngerul meu, șopti el cu fervoare... Ochii tăi sunt asemenea florilor care cresc în

grădina palatului meu.

Lorna îl privi ca și cum nu i-ar fi venit să-și creadă urechilor.

– M-ai auzit? îi șopti prințul... Te voi lua cu mine la palat.

– La palat? întrebă Lorna, confuză.

– Tatăl meu a auzit de tine și mi-a comandat s-o aduc pe femeia care locuiește în cortul meu, s-o cunoască și el.

– Tu... Nu... mă trimiți înapoi la Yraa?

– Regret, dar nu pot să nu îndeplinesc dorința tatălui meu. Nu mi-a cerut prea multe, în viața lui. Mâine, vom pleca împreună.

– Și... după aceea?

– Cine știe? spuse el și se îndreptă spre biroul de lângă peretele cortului. Deschise apoi un sertar, luă ceva în mâini și se întoarse la Lorna. Pe urmă, îi ridică mâna și-i puse pe cel mijlociu un inel mare cu un safir în formă de stea.

Lorna se uită tot timpul la el... Spre inel abia dacă aruncă o privire.

– Ai spus că te-ai mulțumi cu o singură stea, râse el, sărutându-i degetele.

– Tatăl tău se așteaptă să am multe bijuterii în calitate de cadână a ta, sau ce?

Prințul zâmbi și-i sărută apoi pleoapele.

– Îți palce inelul, ma fille?

– E foarte frumos.

– Așa au gândit probabil toate femeile care l-au purtat. De la tine, vreau mai mult.

Lorna însă nu răspunse.

– De cât timp suntem împreună? Uneori mi se pare că a trecut doar o zi.

Prințul își apropie buzele de ale ei și Lorna închise ochii. După ce se sărutară îndelung și afectuos, fata îi spuse de cât timp era acolo și cum crezuse că o considera doar o distracție de moment.

– Abia când ai fugit de aici am realizat cu adevărat cât de mult te-a indispus modul în care m-am purtat cu tine.

– Ți-ai făcut griji pentru mine, prințe Kasim?

Ochii lui de leopard se fixară într-ai ei:

– Ești fată, era normal să mă îngrijorez, măcar puțin.

– Numai puțin? încercă ea să-l descoasă.

– Îmi place să te știu puternică și curajoasă. O creatură slabă nu-mi face nicio plăcere.

– Ce brută, zâmbi ea. Un răpitor crud de fete inocente!

– N-am răpit decât una, în toată viața mea, chérie.

Apoi, prințul începu să-i mângâie brațele, insistând asupra locului unde se mai vedea puțin vânătaia pe care i-o făcuse cu ceva timp în urmă.

– Ce piele fină și frumoasă și ce inimă de gheață ai! surâse el, ușor.

– Ți se pare înțelept să-ți oferi inima cu ușurință? îl

întrebă ea privindu-l cu dragoste.

Prințul izbucni în râs. Pe urmă, o luă în brațe și o duse în patul ei acoperit cu voaluri.

– Trebuie să dormi câteva ore. Vom pleca dis-de-dimineață.

Era foarte bucuroasă că va pleca împreună cu el, dar în același timp extrem de emoționată. La palat se va întâlni cu familia lui. Ce impresie îi va face oare emirului?

– Păi, spuse ea râzând, văd că nu mi-ai dat dreptul să aleg.

– Dacă te-aș fi lăsat să alegi, ai fi vrut să-ți dau un ghid, ca să te întorci la Yraa. Dar nu te-ai gândit că toată lumea de acolo și-ar fi dat seama că în deșert ai stat cu un bărbat, nu-i așa?

Lorna îl privi neîncrezătoare și prințul continuă:

– Le-ai fi spus că te-am forțat să stai cu mine, știu...

– Nu m-a interesat niciodată ce spun oamenii și nu le-am dat explicații cu privire la viața mea, răspunse ea, realizând în același timp că n-ar mai fi putut trăi fără el. Dar bănuiesc că s-ar fi făcut multe speculații pe seama noastră.

– Normal. Sunt un bărbat în putere. Nimeni nu te-ar fi crezut dacă ai fi afirmat că n-am fost iubiți, replică el și stinse lampa.

– Dar noi știm care e adevărul, spuse ea încet. Și n-aș fi permis nimănui să creadă că m-ai violat.

– Ai spus deja multor persoane că am fost brutal cu tine, râse el scurt.

– Ieri mi-ai salvat viața, așa că nu te mai pot urî.

– Atunci, ești de acord să-ți salvez reputația, luându-te cu mine la sidi Kebir?

– Trebuie să recunosc că mi-ar fi plăcut mult mai mult să merg acolo ca turist, răspunse ea, încercând un ton cât mai neutru.

– Ah, mândria ta de englezoaică! replică el, sărutând-o pe tâmplă. O vom lua de la început, fetițo, așa că dormi acum și nu-ți face griji din pricina întâlnirii cu emirul. I-au plăcut întotdeauna femeile frumoase. Va fi încântat să te vadă. Să sperăm doar că-l vom mai prinde în viață, adăugă apoi prințul, mai mult pentru el. Noapte bună, chérie...

– Noapte bună, prințe Kasim.

Camera părea atât de goală după plecarea lui, dar inima ei era plină de iubire...

Capitolul 9

Rezidența lui sidi Kebir o impresionă prin eleganță și simplitate. O poartă albă, arcuită, deschidea calea spre o alee străjuită de palmieri, iar aceasta dădea într-o curte imensă, la capătul căreia erau cele două aripi ale palatului.

Prințul o invită pe Lorna să urce împreună cele câteva trepte, apoi trecură din nou printr-o ușă arcuită. De aici, servitorii îi îndrumară spre latura din dreapta, care, presupuse Lorna, fusese pregătită pentru fiul emirului.

După ce intrară în holul vast, unul dintre servitori îi servi imediat cu limonadă.

Kasim îi spuse apoi ceva în limba arabă și bărbatul se grăbi să-i îndeplinească ordinele. Pe urmă, prințul își aprinse o țigară și se întoarse spre Lorna, care se așezase pe

un divan, privind în jur cu ochi curioși.

Bogăția relevată de acel interior o lăsase fără cuvinte. În mijlocul holului era o fântână arteziană, înconjurată de o mulțime de piloni albaștri. Pereții erau apărați de lambriuri lăcuite, de care erau atârnate câteva lămpi de aur. Pe jos era mozaic, dar fusese acoperit aproape în întregime cu carpete de mătase, în culoarea tapiseriei pereților, din locurile în care se sfârșea lambriul.

– Mă simt ca-n „O mie și una de nopți", comentă Lorna zâmbind.

– Te simți ciudat, vrei să spui? Și eu mă simt așa aici, ori de câte ori mă întorc din tabără. Mi-e greu fără cerul deșertului, comentă el apoi cu tristețe.

Într-adevăr, își spuse Lorna, privindu-l lung... Era mult mai distant în această atmosferă...

– Acum, trebuie să mă duc să-mi văd tatăl, continuă prințul pe un ton destul de rece. Te voi lăsa în grija lui Kasha... A fost servitoarea mamei mele.

Lorna se ridică în picioare și încercă să zâmbească.

– Sper să-l găsești mai întremat pe emir. Când crezi că...?...

– Nu știu când îl vei putea vedea, o întrerupse prințul. Dar nu mai fi așa de speriată, fetițo. N-o să te mănânce. Îl interesează soarta mea și cum a auzit de perla mea din deșert, a vrut să te cunoască. Atâta tot.

În acel moment, în hol își făcu apariția o femeie în vârstă, cu părul acoperit de un haik. După ce se înclină ușor spre prinț, femeia își întoarse privirile spre Lorna. Ochii ei erau extrem de închiși la culoare și păreau să ascundă multe secrete.

– Te rog s-o duci pe Iella în camera ei și să ai grijă de ea, îi spuse prințul cu blândețe în limba franceză, pentru a o face pe Lorna să înțeleagă că putea conversa cu servitoarea în această limbă. Cum se mai simte tatăl meu? o întrebă el în continuare, aprinzându-și din nou o țigară.

Bătrâna își împreună mâinile și răspunse încet:

– Doctorii spun că e mai bine... Sper că Allah se va îndura de el și de noi toți.

– Poate vorbi? Nu e slăbit?

– N-a fost nicio clipă atât de rău încât să nu mai poată vorbi, replică bătrâna, zâmbindu-i cu căldură bărbatului înalt pe care probabil îl ținuse pe genunchi când fusese copil. Emirul dorește să stea de vorbă cât mai curând posibil cu fiul său, care a preferat deșertul, palatului tatălui lui.

– Da... Și cred că mă voi întoarce repede acolo, dacă tatăl meu se simte bine, răspunse el, după care se răsuci pe călcâie și ieși.

Lorna se întoarse spre bătrâna care venise acolo odată cu mama lui Kasim și-i spuse surâzătoare:

– Sper că vom fi prietene, Kasha.

Bătrâna o privi adânc în ochi, dar nu fără amabilitate. Apoi, îi spuse doar atât:

– Veniți cu mine, lella. Vă voi arăta camera dumneavoastră. Puteți să faceți o baie, ca să vă relaxați după drumul lung pe care l-ați făcut prin deșert.

Astfel, cele două urcară scările care duceau la etaj și pe urmă traversară un coridor, care nu peste mult se umplu de muzica tânguitoare venită dinspre moschee.

Când ajunseră în dreptul ușii apartamentului pregătit pentru Lorna, bătrâna deschise ușa și o invită pe tânăra englezoaică înăuntru.

Lorna încuviință zâmbind și intră în holul tapetat cu albastru și auriu. De aici, putea să observe cu ușurință că apartamentul era constituit din trei camere, ale căror uși masive din lemn erau încrustate de asemenea cu auriu.

Încăperea principală era mobilată extrem de elegant, cu divane la care se ajungea pe niște scărițe metalice. De tavan erau suspendate câteva lămpi aurite, iar covoarele care acopereau podeaua aveau modele așa de frumoase, încât Lorna se gândi că puteau fi comparate cu niște picturi de mare valoare. Pe măsuța de lângă patul cu baldachin, încrustată cu perle, erau tot felul de cosmetice pentru femei și o mulțime de sticle cu parfumuri.

Baia o impresionă însă pe Lorna în cel mai înalt grad. Cada era de jad, iar din pereți ieșeau niște tăblii de

marmură, în formă de scoici. Pe una din ele erau așezate cu grijă mai multe feluri de săpun și o sumedenie de sticluțe cu uleiuri parfumate.

Pe rafturile aurite de lângă cadă se aflau teancuri întregi de prosoape noi, de toate culorile și mărimile, cât să ajungă pentru o duzină de fete.

Lorna alungă repede acest gând. Acesta era haremlikul lui sidi Kasim ben Hussayn. Era normal să fie plin cu veșminte de mătase și papuci cu pompon.

Kasha umplu cada cu apă fierbinte și turnă apoi câteva esențe de parfumuri.

Lorna se dezbrăcă și se vârî în apa îmbietoare, iar bătrâna îi puse la îndemână un set de desuuri din mătase și o tunică de atlaz albastru, tivită cu fir de aur.

Imediat ce o îmbrăcă, Lorna se îndrăgosti pur și simplu de această ținută. Cu ochii ei mari albaștri și părul auriu, arăta acum ca o fată din epoca medievală.

– Am adus cafeaua pentru doamna mea în salonul principal, o anunță Kasha și Lorna observă că în ochii ei era nu numai interes și curiozitate, ci și compasiune. Cum o mai analizase astfel și la venire, Lorna simți nevoia s-o întrebe ceva anume.

– Kasha?...

– Da, lella.

– Prințul Kasim mi-a spus că ai slujit-o pe mama lui. Cum

era mama prințului, Kasha? Mi-ar face mare plăcere să știu.

– Doamna Elena era foarte frumoasă.

– A fost fericită, aici?

– A fost soția favorită a emirului, răspunse bătrâna după o ezitare.

– Emirul a avut mai multe soții? întrebă Lorna uimită, îndreptându-se spre divan.

– Bineînțeles, lella, replică servitoarea, amuzată. N-ați știut că lordul Hussayn a avut două soții? Sora prințului Kasim n-a fost a doamnei Elena. Cum după ce l-a născut pe sidi stăpâna mea n-a mai putut avea alți copii, emirul și-a mai luat o nevastă. Așa e obiceiul la arabi. Asta nu înseamnă că n-a mai iubit-o pe prima lui soție.

Lorna fu străbătută de un fior... Cât de diferit era totul aici, se gândi ea. Bărbații arabi nu aveau niciodată doar o singură femeie.

Tânăra englezoaică se așeză apoi încet pe una dintre pernițele de lângă masă și începu să soarbă gânditoare din cafea.

Oare așa va face și prințul Kasim? se întrebă ea, încruntându-se.

Observându-i expresia, Kasha se retrase încet, pentru a o lăsa cu reflecțiile ei.

Nu dură însă mult și o fată îmbrăcată cu o melhaffa intră zâmbitoare înăuntru.

– Deci, tu ești micuța englezoaică pe care fratele meu a închis-o în colivia lui, spuse ea într-o franceză cu un accent deosebit de atrăgător, râzând amuzată. Aici, am vorbit cu toții despre părul tău de culoarea mierii și abia am așteptat să te vedem.

– Ah, tu trebuie să fii Turqeya, răspunse Lorna ridicându-se. Vino să bem împreună o ceașcă de cafea. E încă fierbinte.

Turqeya se apropie și se așează pe una dintre canapele.

– Mă bucur foarte mult să te cunosc, adăugă ea apoi, zâmbind vesel. Ești într-adevăr foarte frumoasă, așa cum am auzit.

Lorna se înroși până-n vârful urechilor de jenă, dar zâmbi și ea cu aceeași căldură.

– Și eu mă bucur să te cunosc, Turqeya...

– E adevărat că ai venit până aici pe unul dintre caii lui Kasim? Nu ți-a fost frică?

– Nu. Iubesc și caii și deșertul, răspunse Lorna așezându-se lângă ea și turnându-și din nou cafea în ceașcă. Am fost cu fratele tău, deci n-aveam de ce să mă tem.

– Bărbații de genul fratelui meu nu obișnuiesc de obicei să călărească alături de o femeie, adăugă arăboaica, cercetând-o pe Lorna cu atenție. Cred însă că tu ai reușit să-l domini puțin, pentru că a fost întotdeauna înnebunit după fetele cu ochi albastri ca ai tăi.

– Ah, ești foarte amabilă.

– Și Kasim, a fost amabil cu tine?

– Când era în toane bune, râse Lorna, dar schimbă imediat subiectul. Ce palat mare! Abia aștept să-l explorez. Mă interesează în mod special grădina, care sunt sigură că e plină de plante exotice.

– Cred că ești curioasă să vezi în primul rând florile albastre, nu-i așa?... Vino, adăugă tânăra arabă luând-o pe Lorna de mână și conducând-o pe un balcon, de pe care se cobora în grădină.

După câțiva pași, în lumina delicată a lunii, Lorna văzu în sfârșit, florile despre care prințul îi vorbise de atâtea ori. Erau într-adevăr deosebit de frumoase și de delicate, iar parfumul pe care-l emanau o îmbătase cu totul.

În acel moment, dinspre moschee se auzi din nou o rugăciune tânguitoare și Lorna își aminti că de fapt ce o adusese acolo era un eveniment extrem de trist.

– Sper că tatăl tău se va face repede bine, spuse ea întorcându-se spre Turqeya.

Fata oftă adânc.

– Mă tem pentru el, dar mă îngrijorez și pentru Kasim. Și-a dorit întotdeauna să trăiască în deșert, dar dacă tatăl meu va muri, Kasim va fi nevoit să rămână la palat și să îmbrace roba roșie.

Lorna o privi întrebătoare.

– Roba roșie este simbolul puterii șefului unui trib, la arabi. Poporul lui beni Saadi îl adoră pe Kasim, pentru că e plin de forță. În plus, nimeni de aici nu s-a temut niciodată să-i vorbească sincer.

– Tatăl tău a fost mai dur?

– Când eram mică, și eu mă temeam de el. Nu-mi plăcea când venea s-o viziteze pe mama. Dar când era bine dispus, se juca adeseori cu mine și mă săruta pe buze. Totuși, am simțit întotdeauna că nu era fericit să aibă o fiică. Dacă ar mai fi avut un fiu, Kasim ar fi putut acum să-și vadă de viața lui.

După ce se mai plimbară puțin pe aleile străjuite de flori, cele două fete se întoarseră în salonul cu divane.

– Îți place acest apartament? întrebă Turkeya, întorcându-se surâzătoare spre Lorna.

– Da, foarte mult.

Turkeya se întinse apoi pe canapea, ca o pisică mare și conștientă de frumusețea ei.

Lorna începuse deja s-o îndrăgească.

– Mama lui Kasim a locuit tot timpul aici? întrebă Lorna, după câteva momente de tăcere.

Ceva îi spunea că doamna Elena nu fusese cu adevărat fericită în acest loc, în ciuda luxului care domina locul. Din cele spuse de sora lui Kasim reieșea că emirul era un om destul de rece și de autoritar.

– Da, răspunse Turqeya, luând o prăjitură de pe farfuria aflată lângă ibricul de cafea.... Mama lui Kasim a locuit tot timpul aici. Mama mea a fost turcoaică. Ceea ce înseamnă că bărbații din familia noastră au avut întotdeauna un apetit foarte mare la femeile străine.

– Nu știi că eu am fost doar... oaspetele fratelui tău?

Turkeya îi aruncă o privire perplexă.

– Dar... ești atât de frumoasă, Lorna... Fratele meu s-a mulțumit doar să-i ții companie? Pe de altă parte, Kasim e fascinant... Sau voi, englezoaicele, aveți alte gusturi? Multe femei, în locul tău, s-ar fi dat peste cap să-i câștige inima.

– Eu cred că inima lui aparține deșertului.

– Eu cred totuși că tu îl iubești, Lorna, spuse Turkeya uitându-se lung în ochii ei.

– Rezerva mea britanică se pare că a lăsat armele în fața șarmului prințului Kasim, recunoscu Lorna surâzând. Mai întâi, l-am considerat un despot... Pe urmă, însă, mi-am dat seama că poate fi extrem de cald. Apoi, cu câteva zile în urmă, când mi-a salvat viața după o furtună în deșert, mi-am dat seama că nu-mi e deloc indiferent dacă sunt cu el sau nu.

În acel moment, prințul intră în salon și Turkeya se repezi să-l strângă în brațe.

– Te faci tot mai frumoasă, îi spuse Kasim sărutându-i fruntea.

– Iar tu ești tot mai bronzat și mai puternic, replică fata, râzând.

– Pielea ta însă arată mult mai proaspătă fără machiaj, așa că te rog să te duci să te speli.

– Ah, ai stat prea mult în deșert... Ai devenit demodat, replică Turkeya, îmbufnată. Aici, în oraș, o fată trebuie să fie șic.

– Șic? o tachină el ciupind-o de obraji. Machiajul există de când lumea, la un anumit tip de femeie... Chiar și Cleopatra folosea kohl pentru ochi și își machia fața. Tu n-ai nevoie de trucurile dansatoarelor de la Nil, pentru a fi atrăgătoare.

– Ești un tiran, Kasim, spuse Turkeya râzând. Dacă aș fi în locul Lornei, aș fugi de tine mâncând pământul.

Kasim îi aruncă Lornei o privire amuzată, iar aceasta îi răspunse în același fel.

– Cum se simte tatăl tău? îl întrebă ea apoi, sincer îngrijorată.

– Se pare că i-au mai revenit puterile, așa că mi-a vorbit de toate lucrurile care-l frământă.

– Ce bine că ai venit acasă, Kasim, interveni Turkeya; tata s-a temut că o să moară înainte de a te mai vedea vreodată. Trebuie să-i promiți că n-o să mai pleci de aici.

Kasim își strânse sora în brațe, dar când privi pe deasupra ei, spre fereastra deschisă, Lorna îi văzu ochii

întunecându-se. Deșertul era singura lui mare dragoste statornică, se gândi ea, oftând ușor.

Turkeya rămase cu ei mai mult de o oră, povestindu-le veselă fel de fel de întâmplări de la palat, dar la cină îi lăsă singuri.

La fel ca în cortul din deșert, cel care le aduse cina fu Hassan.

– Îți place viața de la palat? o întrebă șeicul când se așezară la masă.

– E... ca în poveștile arabe. Dacă ar fi casa mea însă, aș aduce aici mai multe obiecte de artă.

Prințul îi aruncă o privire scurtă, apoi continuă să mănânce în tăcere.

– Vrei să mergem pe terasa de pe acoperiș să privești orașul în lumina lunii? o întrebă el când terminară de mâncat, după care o prinse de mână și o ajută să se ridice de la masă.

Ce plăcută e atingerea lui, se gândi Lorna, după ce am stat o zi întreagă separați.

– Da, mi-ar plăcea foarte mult, răspunse ea apoi, cu ochii în ochii lui.

– O să-ți aduc o togă... Ziua e cald aici, dar nopțile sunt deosebit de răcoroase.

Spunând acestea, prințul se duse în camera alăturată, iar Lorna îl urmări visătoare.

În deșert, se simțise cu el și în iad și în rai, dar nimic nu se putea compara cu tortura de care era cuprinsă acum, în casa copilăriei lui. În acel moment, avu brusc impresia că nu sunt singuri acolo și că femeia care bântuia acel apartament îi privea curioasă, zâmbind apoi ușor când Kasim îi puse pe umeri toga argintie.

Un fior adânc îi străbătu toată ființa, dar se strădui să-și păstreze zâmbetul, iar când ieșiră pe terasă, încercă să se gândească doar la fericirea de a fi lângă bărbatul pe care-l iubea atât de mult.

– Ah, spuse Lorna uitându-se peste oraș... Parcă ar fi o tapiserie în alb și negru.

– Da... Și cum luna îți bate acum în păr, pare că și tu faci parte din această tapiserie misterioasă, replică prințul mângâindu-i brațul.

Inima fetei fu cuprinsă atunci de sentimente deosebit de contradictorii... Pe de o parte, ardea de nerăbdare să-l poată strânge în brațe, dar pe de altă parte, o teamă ciudată care i se cuibări brusc în suflet o făcu să se întrebe dacă n-ar fi mai bine să fugă din nou de el.

Doamne... Dacă ar iubi-o...

– Mâine te voi prezenta emirului, îi spuse Kasim petrecându-și brațul după umerii ei. A cerut să te vadă.

Inima fetei se făcu subit cât un purice... Dacă emirul se va declara nemulțumit de prezența ei la palat? Poate îi va

cere lui Kasim s-o trimită de acolo. Kasha o lăsă să înțeleagă că la palat nimeni nu putea ignora ordinele lui. Până și Turkeya, care-l iubea sincer și-l admira, avusese momente în care se temuse de el.

Tânăra englezoaică oftă adânc și începu să se gândească la dragostea imensă pe care o avusese și ea pentru tatăl său. Ce mult i-ar fi plăcut să picteze această imagine învăluită în noapte, a orașului Sidi Kebir, cu domurile și minaretele sale. Pe urmă, își întoarse fața spre Kasim, care părea că vrea să-i spună ceva, dar nu știa cum să înceapă.

– Poate ar fi fost mai bine pentru amândoi dacă aș fi ales să mă întorc la Yraa, îi spuse ea încet. Nu vreau să-ți complic viața, Kasim, acum când tatăl tău e atât de bolnav.

– Ai o inimă mare, Lorna. Poate ar fi trebuit să-ți mărturisesc totul înainte de a te fi adus aici...

– Ce vrei să spui? întrebă ea, îngrijorată...

– Vei afla mâine, micuțo.

Capitolul 10

Lorna coborî în grabă scările care duceau în grădina palatului. Era încă foarte devreme, dar simțea nevoia să fie singură câteva minute.

Când ajunse pe aleea cu flori albastre, trase cu putere aer în piept. Curând însă, se îndepărtă și se pierdu printre copacii deși, cu ramuri bogate. Apoi, nu peste mult, ajunse în fața unei fântâni arteziene și se opri să privească jocul apei în bazin.

Nu va trece mult și-l va cunoaște pe teribilul emir, se gândi ea, oglindindu-se în apa limpede.

Doamne, de ce nu e o pasăre cu aripi puternice, să zboare departe de acolo? Se temea de dezvăluirile pe care Kasim îi promisese că i le va face astăzi. În plus, faptul că

prințul se dusese să-i spună tatălui lui noapte bună și nu se mai întorsese apoi la ea, o neliniștea peste măsură.

De ce se îndrăgostise de un bărbat care se juca așa cu viața ei? Totuși, dacă va pleca de lângă el, nu va putea să-l uite niciodată, își spuse ea și se întoarse să mai vadă o dată florile albastre. Cum soarele strălucea deja cu putere, florile își deschiseseră larg petalele, făcându-le și mai fascinante. Unele dintre ele însă, începuseră să se usuce sub lumina arzătoare și Lorna le mângâie cu tristețe.... Amintirile mor uneori la fel de repede ca florile, reflectă ea... În tăcere... și fără o durere vizibilă...

O pisică persană sări în acel moment dintr-un tufiș și începu să se gudure la picioarele ei. Lorna îngenunche și începu s-o mângâie cu delicatețe, privindu-i ochii verzi și prietenoși.

– Ești o frumoasă, îi spuse Lorna râzând și pisica se răsturnă pe spate, întinzându-și picioarele.

Tânăra o prinse de nas, amuzată.

Concentrată la jocul ei, nu băgă de seamă când Kasim se apropie de ea.

Era îmbrăcat într-un burnuz negru brodat cu fir de aur, iar în picioare purta cizme înalte de piele neagră. În ochi avea o expresie pe care Lorna nu i-o mai văzuse niciodată până atunci... Durere...

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea alarmată, în timp ce

pisica o zbughi în tufiș. Starea tatălui tău s-a înrăutățit?

– Da, spuse el și-i prinse mâinile într-ale lui, extrem de tulburat. După ce i le analiză cu atenție, o privi din nou în ochi. Mi-a plăcut cum te-ai jucat cu pisica. Parcă erai un copil.

Lorna surâse ușor, pentru că nu se simțise nicio clipă copil, de când îl întâlnise pe Kasim.

– Peste o oră, va trebui să mergem la emir, continuă el, bătând-o pe umăr încurajator. Spune-i lui Kasha că trebuie să fii îmbrăcată cu ceva extrem de atractiv.

– Ah, ce emoții am, se destăinui ea. Ce va crede despre mine? Nu fac parte din lumea ta... Poate emirul ar fi vrut să te vadă lângă o fată de viță nobilă...

– Draga mea, un emir arab nu privește niciodată o femeie în față, așa că va crede ce i-am spus eu... Că ești foarte frumoasă, adăugă prințul, și-i sărută mâna. Du-te acum la Kasha.

Lorna îl urmări cum se îndreaptă spre aripa opusă a palatului, grav și parcă mai înalt decât îl știuse. Un sentiment ciudat i se strecură atunci în suflet... Întâlnirea cu emirul va fi preludiul despărțirii lor.

***

Când ajunse în apartamentul ei, Kasha era deja acolo, așteptând s-o ajute să se îmbrace.

Lorna însă îi ceru să-i pregătească mai întâi baia, pentru că dorea să arate foarte proaspătă la întâlnirea cu emirul.

Astfel, după ce se îmbăie câteva minute bune în apa cu esențe exotice și se masă apoi bine cu prosopul, Kasha îi aduse o rochie lungă de mătase, peste care îi așeză o tunică argintie. Pe urmă îi perie îndelung părul și-i trase gluga tunicii până la baza frunții. După asta, de glugă fu prins un văl pe care Kasha i-l trase peste față.

Papucii pe care-i primi erau de perle, dar extrem de ușori.

– Acum, lella e cu adevărat perla lui sidi Kasim, spuse Kasha cu admirație. Nicio altă fată n-ar fi fost mai potrivită pentru el.

Lorna se întoarse spre oglindă... Imaginea reflectată o făcu aproape să leșine de surpriză.

Kasha îi roti apoi pe brat cei câțiva metri de trenă ai pelerinei și râse ușor, cu o licărire ciudată în ochi:

– Cu o mamă atât de frumoasă și de iubitoare, cu diavolul din sânge moștenit de la tatăl lui, prințul Kasim nu putea fi decât o ființă fascinantă. Nu mă mir că a reușit să te cucerească, lella. Și nici că te-a ales...

– Kasha... Sunt foarte emoționată... M-ai pregătit pentru întâlnirea cu emirul...

Bătrâna privi imaginea din oglindă și spuse zâmbind:

– N-ai de ce să te temi, lella. Emirul nu mai e omul care a fost înainte de a se îmbolnăvi. Acum, e mult mai îngăduitor cu toată lumea.

Vorbele servitoarei nu avură însă darul s-o liniștească pe Lorna, care continuă să se teamă că emirul îi va cere să se despartă de fiul lui.

Nu dură mult și Kasim veni s-o ia pentru întâlnirea de care depindea poate soarta lor, se gândi Lorna, privindu-i expresia gravă.

Traversară coridorul principal fără să-și spună nimic, iar când ajunseră în fața apartamentului emirului, Lorna trase adânc aer în piept, privind emoționată emblema aurită de pe ușa cu arcadă.

Apoi intrară într-o sală de recepție de-a dreptul grandioasă și Lorna își imagină imediat un sultan bătrân, lăfăindu-se pe divanul imens cu cadânele lui, în timp ce-și savura șerbetul. Apoi se uită speriată la Kasim. Acesta arăta cu adevărat princiar și inima fetei începu să bată și mai repede. Frumusețea lui, combinată cu acea expresie autoritară și cu veșmintele atât de stranii pentru gustul ei, o făcură să simtă că are în față un străin.

– Te rog, spune-mi... Tatăl tău mă va alunga de aici, nu-i așa?

Prințul deschise gura să spună ceva, dar în acel moment

un servitor îmbrăcat în alb îi rugă să-l urmeze.

Câteva clipe mai târziu, cei doi se aflau dinaintea marelui emir Hussayn ben Mansour beni Saadi, căpetenia celui mai mare clan arab, ale căror rădăcini coborau până la Cruciați.

În ciuda așteptărilor Lornei, ochii lui erau de o blândețe uimitoare, deși trăsăturile feței exprimau o mare duritate. Ținuta îi era mândră ca a unui pașă, iar capul îi fusese sprijinit de o mulțime de perne. Patul în care stătea avea o tăblie uriașă, ale cărei margini erau prinse de tavan.

Emirul o privi pe Lorna lung, încercând parcă să străpungă voalul ușor care-i acoprea fața. Tânăra englezoaică se pierdu aproape cu totul în veșmântul ei arab, frământând nervoasă trena rulată pe brațul stâng. Pe urmă, emirul își întoarse încet capul spre fiul lui, care rămăsese ca o stană de piatră lângă picioarele marelui pat.

În cameră mai erau și alte persoane, care stăteau tăcute, răsfirate pe lângă pereți, dar îmbrăcate în robe oficiale.

– Așa deci, fiule, spuse emirul zâmbind, și în acel moment toată tensiunea din cameră păru să se risipească. Aceasta este blonda roumia pe care vrei s-o iei de nevastă?

În sală începu o mare rumoare, dar ochii emirului făcu să se aștearnă repede liniștea.

Lorna se uită printre gene la Kasim....

Nu putea fi adevărat! Visa, desigur...

Pe buzele șeicului apăru un zâmbet amuzat. Știuse

dinainte că Lorna va fi foarte surprinsă.

– Tatăl meu mi-a cerut să-mi aleg repede o nevastă, spuse prințul privind-o în ochi, și eu te-am ales pe tine.

Lorna fu incapabilă să răspundă, deși era conștientă de faptul că toată lumea din încăpere aștepta ca ea să spună ceva.

Înțelesese în sfârșit de ce fusese îmbrăcată în alb și argintiu și de ce i se trăsese acel voal pe față. Se va căsători cu prințul în acea zi și în acel salon, iar jurămintele vor fi făcute pe deasupra patului imperial al emirului...

Nu! ar fi vrut ea să țipe în acel moment. Kasim n-o iubea... Cum va putea suporta o căsătorie fără tandrețe?

Apoi, își aminti brusc îmbrățișările lor din deșert, pericolul la care se expusese pentru a o salva și cum le spusese prietenilor lui nomazi că era băiat, pentru a nu fi luată de lângă el în timpul mesei.

Dacă asta dorea el, nu se va opune. Își aplecă așadar încet capul, pentru a arăta astfel tuturor celor prezenți că era de acord cu mirele ei.

Bărbații în robă oficială începură să citească din Coran.

După scurta ceremonie, emirul îi făcu semn să se apropie. Patul era așa de înalt, încât Lorna avu impresia că-și frânge gâtul când se uită la emir.

– Acum, ești soția fiului meu, deci fiica mea. E un moment foarte important, nu-i așa?

Bătrânul zâmbi și ridurile de pe față i se accentuară vizibil. Pe urmă, îi ceru să-i dea mâinile și după ce i le strânse între ale sale, spuse răspicat:

– Această căsătorie are binecuvântarea mea și sper că va fi binecuvântată de multe ori și de beni Saadi.

– Mulțumesc, milord.

Nu după mult, fu condusă într-o cameră alăturată, unde i se luă pelerina argintie de pe umeri și fu îmbrăcată într-o robă somptuoasă.

După alte câteva minute, se trezi purtată aproape pe sus până la o litieră și transportată în cealaltă aripă a palatului....

Vestea căsătoriei fiului emirului fu anunțată din minaret și răspândită în tot orașul.

Lorna fu condusă în apartamentul ei pentru a se odihni, dar cântecele tânguitoare cu Allah akbar o făcură să se simtă și mai neliniștită decât înainte.

Apoi, dintr-o dată, toți locuitorii orașului ieșiră pe străzi entuziasmați, sărbătorind fericiți căsătoria prințului.

Când în sfârșit reuși să ațipească puțin, Turkeya deschise brusc ușa și-i spuse că niște femei din oraș doreau să-i ureze personal toate cele bune.

Văzând însă disperarea din ochii Lornei, Turkeya comentă, uimită:

– Sora mea dragă... Eu credeam că-l iubești pe Kasim... Nu te bucuri că te-ai căsătorit cu el? Nu asta ți-ai dorit?

– Mi-am dorit să mă căsătoresc cu el, dar numai în cazul în care și el mă iubește, replică Lorna privind cu tristețe inelul cu o singură stea, care strălucea pe degetul ei. Și tu ești femeie, Turkeya, așa că îmi închipui că poți să înțelegi ce e acum în sufletul meu.

– Da... Ca toate fetele arabe, trăiesc și eu cu frica de a nu fi căsătorită împotriva dorinței mele. Încă de când aveam doar doisprezece ani, iubesc un băiat și vreau să mă căsătoresc cu el... Nu e prinț și nu e bogat, dar nu pot iubi un altul. Acum că ești soția lui Kasim, poate vei reuși să-l convingi să mă lase să mă căsătoresc cu Omair.

– Omair ben Zaide? întrebă Lorna, cu ochii măriți de uimire.

– Da... Ai vorbit cu el și l-ai plăcut, nu-i așa? întrebă Turkeya, cu ochii în lacrimi.

– Da, e adevărat, mi-a făcut o impresie foarte bună, răspunse Lorna ștergându-i fața cu o batistă de mătase pe care o luă din sertarul scrinului de lângă divan. Dar de ce se amestecă prințul în aceste probleme, care ar trebui să fie doar ale tale?

– Pentru că dacă mă voi căsători cu Omair, copiii noștri nu vor avea titluri și distincții...

– Dar vor avea dragostea voastră, replică Lorna îmbrățișând-o. Totuși, sunt convinsă că prințul nu te-ar forța să te căsătorești cu o persoană pe care n-o poți iubi.

– Din câte am înțeles, te-a forțat și pe tine să rămâi cu el...

– Voi vorbi cu prințul despre tine, Turkeya... Vei fi fericită, crede-mă. Îți promit.

Turkeya alergă spre ea și o strânse în brațe până când Lorna simți că-și pierde răsuflarea.

– Am știut din primul moment în care te-am văzut că ești o ființă generoasă. Am știut că putem fi prietene. Acum că suntem surori, putem să ne sprijinim una pe alta mult mai mult.

Lorna o sărută pe obrajii nefardați, mângâindu-i brațul cu înțelegere.

– Hai să mergem să stăm cu oaspeții noștri, spuse Lorna. Nu e frumos să lăsăm pe nimeni să ne aștepte.

Femeile arabe care veniseră să-i ureze fericire o cercetară pline de curiozitate, atingându-i părul și punându-și mâinile pe pielea ei fină și albă, de parcă nu le-ar fi venit să creadă că e reală. Apoi, îi mărturisiră că cei care o văzuseră până atunci spuseseră că era ca o floare.

Pe urmă, începură să se audă o mulțime de tobe bătând, iar femeile fură invitate să ia loc pe canapele, să bea o cafea și să mănânce din dulciurile care fuseseră aduse.

Deși nu înțelegea prea bine limba lor, Lorna se așeză lângă ele, zâmbindu-le cu bunătate.

Urmă apoi șirul bucatelor tradiționale: cușcuș, friptură

de miel, pulpe de găină, piersici și portocale.

În calitatea ei de mireasă, Lorna nu avea voie să se ocupe de problemele culinare, așa că arăboaicele începură să-i vâre în gură, vesele, când friptură, când dulciuri, când fructe, trăgând-o în toate părțile, de parcă ar fi fost o păpușă. În alte împrejurări, situația aceasta ar fi amuzat-o, dar acum abia aștepta să fie cu soțul ei, care rămăsese în curte, cu musafirii de parte masculină.

Spre miezul nopții, mireasa fu dusă în dormitor, odată cu mulțimea de lumânări aprinse de veselele nuntașe, pentru a-l opri pe diavol să-și vâre coada în atmosfera intimă a încăperii. Pe noptierele de lângă patul nupțial fură amplasate o mulțime de carafe cu lapte. Apoi, bătrâna Kasha veni s-o ajute pe Lorna să se dezbrace.

– Lella arată puțin palidă, murmură Kasha. O zi de nuntă e întotdeauna foarte obositoare. Îmi amintesc ce emoționată a fost doamna mea, Elena, când s-a pregătit pentru noaptea nunții.

Lorna aruncă o privire fugară cămășii albe de pe marginea patului.

– Doamna Elena a fost fericită în căsătorie, Kasha?

Bătrâna tăcu un moment, după care răspunse:

– În viață, există întotdeauna compensații pentru lucrurile care nu merg tocmai bine.

– Te referi la nașterea fiului ei?

– Da, lella.

– Cred că a fost un copil adorabil.

– Da. Doamna Elena l-a adorat, iar emirul a fost foarte mândru de el.

După plecarea bătrânei, Lorna cercetă cu atenție dormitorul lui Kasim. Dincolo de ușa masivă de lemn se auzeau încă vocile petrecăreților. Apoi, brusc, totul amuți. Inima Lornei începu să se zbată cu putere. Nu va mai dura mult și soțul ei va veni la ea.

Doamne, numai de-ar veni cu dragoste în suflet, își spuse Lorna, cu ochii închiși.

Ușa se deschise apoi încet și prințul se îndreptă spre ea surâzător. Era îmbrăcat într-un caftan brodat cu aur, peste care avea o tunică de mătase crem. În picioare își pusese o pereche de papuci galbeni de atlaz, iar pe cap un turban alb ca zăpada.

Lorna îl privi cu admirație, iar în suflet i se trezi un sentiment puternic ca o flacără. Kasim era acum bărbatul ei și asta o făcea să se simtă supusă și extrem de apropiată de el.

Emoționată, tânăra vru să se ridice pentru a-l întâmpina, dar se simți dintr-o dată atât de slăbită, încât s-ar fi prăbușit pe covor dacă el n-ar fi prins-o...

– Micuța mea... Ce zi obositoare ai avut, nu-i așa? A fost prea mult pentru tine. Te înțeleg, scumpa mea...

Lorna își odihni capul pe pieptul lui, gândindu-se la dragostea ei și la căsătoria lor, care fusese înfăptuită pentru a liniști un om aflat în pragul morții.

– Deci, asta ai vrut să-mi spui aseară... Că ne vom căsători, pentru a-i face pe plac emirului...

– În parte, e adevărat, Lorna, admise el. Dacă ți-aș fi vorbit despre acest lucru ieri, n-ai fi fost de acord, deși căsătoria noastră ți-a salvat onoarea. Acum porți numele meu, care e extrem de respectat în aceast colț de lume.

Lorna îi cercetă câteva momente fața pe care o iubea cu atâta ardoare...

– Am auzit că arabii nu se mulțumesc numai cu o singură soție, dacă n-o iubesc, spuse ea încet.

– Ai vrea atunci să te întorci în lumea ta? o întrebă el surâzând din colțul gurii.

– Lumea mea? Mi-ai arătat frumusețile deșertului și m-ai învățat să iubesc strălucirea stelelor din aceste locuri... Acum, vrei să mă alungi?

– Ai început să iubești deșertul chiar atât de mult? Nu mai ești rebela dinainte? Parcă acum câteva zile ai vrut să fugi de mine și de stelele deșertului. Hmm... Mă faci să cred că a-nceput să-ți placă să stai cu mine. Lorna, ma fille, vrei să rămâi soția mea?...

Lorna simți că se înroșește de rușine...

– Domnule... mă puneți în dezavantaj...

– Asta înseamnă că ți-e rușine să mă întrebi dacă vreau cu adevărat această căsătorie?

– Recunosc că mi-ar fi plăcut să dorești să fii soțul meu pentru ceea ce simți în sufletul tău și nu din datorie, spuse ea după ce-și făcu puțin curaj și după ce realiză că dragostea e mai importantă decât mândria. Da... Aș vrea să rămânem împreună, dacă și tu simți acest lucru...

– Eu? spuse el strângând-o la piept cu putere... Dragostea mea adorată... Îngerul meu dulce și generos... Ai reușit să alungi diavolul din inima mea... Ești viața mea... Lumina ochilor mei!... Te-am iubit din momentul în care te-am văzut pentru prima oară. Frumusețea ta strălucitoare se armonizează atât de bine cu frumusețea deșertului, iubito, spuse el și-și înfundă fața în părul ei. Am uitat aroganța mea nemăsurată din clipa în care am dat cu ochii de părul tău ca aurul... Am visat întotdeauna la tine, înțelegi?... Încă dinainte de a ști că exiști... N-am mai putut să te las să pleci, după ce mi-am văzut visul cu ochii... Acum mă poți înțelege, dragostea mea?

– Oh, Kasim, spuse ea, mângâind cu delicatețe gâtul care sprijinea capului lui atât de mândru.

Era sigură că orgoliul nu-l lăsase să spună nimănui aceste cuvinte, înainte.

– Eu... mi-am dat seama că te iubesc în timpul furtunii din deșert. Am fi putut muri acolo, amândoi, îmbrățișați

pentru totdeauna. Mi-ai salvat viața atunci, Kasim.

Lorna îi șopti apoi numele din nou și din nou și prințul îi sărută buzele de fiecare dată.

– Căsătoria noastră e făcută din dragoste, Lorna, și vreau să nu mai avem niciun secret, unul față de celălalt.

– Ce secrete ai tu, Kasim? îl întrebă ea râzând, deși simțea că nimic nu mai avea importanță acum pentru ea, decât faptul că și el o iubea și o strângea la pieptul lui cu pasiune.

Nu mai rămăsese nimic din fata rece care fusese la sosirea în Orient... Un bărbat adevărat, un bărbat al deșertului reușise să-i topească inima.

– Da... E ceva ce nu ți-am spus până acum, dragostea mea, spuse el așezând-o pe pat.

După asta, luă o țigară din tabachera de pe noptiera alăturată și o aprinse încet.

Lorna simți în suflet ghimpele neliniștii... Ce-i va spune?... Că iubise o altă femeie înainte ca destinul să i-l scoată în cale?... Va suporta acest lucru cu stoicism... Doar că... nu putea să nu spere că nu va mai fi interesat de acum încolo de alta.

Prințul fumă câteva minute fără să spună nimic și Lorna observă abia atunci vaza cu flori albastre așezată pe o măsuță din colțul încăperii. Alături, era portretul unui copil brunet, cu ochi înflăcărați, care-i aminti de un grup de băieți de pe străzile Parisului...

– Aveam zece ani când mama m-a dus să-mi facă această fotografie, spuse prințul zâmbind, după ce-i urmări privirile.

– Dacă te-aș fi întâlnit atunci, m-aș fi îndrăgostit de tine, remarcă Lorna, rușinată.

– E mai bine să mă iubești acum, draga mea, râse el amuzat. Cred că mama, de acolo de unde e, știe că mi-am găsit o fată spirituală și frumoasă.

– Nu-i spuneai mamă în limba arabă?

– Nu.

– De ce?

– Așa a dorit ea.

– Și nu ți-a spus niciodată de ce?

– Nu, dar probabil nu i-a plăcut cum suna acest cuvânt în limba arabă, râse el încet și o sărută pe buze. Mama ar fi vrut să învăț spaniola mai degrabă, decât franceza... Am învățat și spaniola, dar tot franceza o vorbesc mai bine. Mama a ținut un jurnal zilnic, așa că mi-a prins bine că m-am străduit cât de cât și cu limba spaniolă, pentru că după moartea ei am putut să citesc cele notate de ea. După ce am citit însă acele pagini, le-am distrus, pentru că erau acolo niște secrete pe care mama nu le-ar fi împărtășit nimănui. Acum, vreau să ți le dezvălui și ție, Lorna, pentru că ești soția mea.

– Ah, am crezut că o să-mi vorbești despre fetele pe care le-ai cunoscut înaintea mea.

– Da?... Am cunoscut câteva la Paris, când eram student.

Nu m-am îndrăgostit însă de niciuna dintre ele. Eu iubeam doar deșertul... până te-am cunoscut pe tine... Tu ai... temperamentul deșertului, râse el din nou.

– Dar fetele arabe nu te-au atras niciodată?

– Sunt drăguțe, dar instinctul meu s-a îndreptat întotdeauna spre ce e franțuzesc.

– Franțuzesc?! exclamă Lorna.

– Da... Nu sunt fiul emirului, ci al unui francez care a venit la Sidi Kebir, la un an după sosirea mamei.

Lorna îl privi, uimită.

– Spune-mi totul, te rog, șopti ea.

– Mama nu s-a obișnuit niciodată cu viața de la palat, începu el după o ezitare, și acest francez a fost ca o mană cerească pentru ea. Francezul era tânăr și extrem de educat... Venise aici să facă cercetări în legătură cu niște antichități. Era un bărbat frumos, din câte am aflat din jurnalul mamei. Justin o plăcuse la rândul lui. Emirul n-a știut niciodată să fie o companie plăcută, și în plus era prea ocupat pentru a sta cu mama mea. Cu Justin era altfel și în curând prietenia lor s-a transformat într-o dragoste arzătoare. Au început să se întâlnească în apartamentul ei. Francezul însă și-a terminat treburile și a plecat. Mama a încercat să-l uite, dar nu peste mult a realizat că era însărcinată... Cu emirul nu se mai culcase, deci copilul nu putea fi decât al francezului. Emirul n-o suspectase, ba mai

mult, se bucurase foarte mult când auzise de copil. Cum eu aveam părul negru, nimeni n-a bănuit nimic... Emirul m-a arătat cu mândrie poporului lui. E ciudat că i-am iubit întotdeauna pe arabi, iar ei m-au respectat și m-au iubit la rândul lor. Mama mi-ar fi spus adevărul, dar n-a apucat să mă vadă matur. Acum că m-am îndrăgostit de tine, îmi e mult mai ușor să înțeleg de ce l-a trădat pe emir... N-a fost niciodată pe gustul ei... Era lipsit de afectivitate... E greu să port pe umeri responsabilitatea de a fi moștenitorul lui, știind că nu e tatăl meu, dar oricum Turqeya n-ar fi avut dreptul să-i preia locul.... Eu aș fi fost mult mai fericit să trăiesc în deșert, ca un om obișnuit.

– Și nici emirului nu-i poți spune adevărul, acum că este atât de bolnav, replică Lorna îngândurată.

– Nu... Nu voi mai vorbi cu nimeni despre asta.

– Ah, te iubesc, Kasim, spuse Lorna, îmbrățișându-l cu putere.

– Oamenii de aici spun că tu ești perla mea, Lorna. Au dreptate... Ești perla pe care-am găsit-o în deșert... Am dorit întotdeauna o femeie ca tine... Crezi că ai auzit vocea sufletului meu, Lorna?

– Da... inima mea te-a auzit... Îți amintești de floarea albă pe care am scos-o din buzunar în cortul tău? Ți-am spus că e de la un bărbat pe care-l iubesc. Acest bărbat a fost tatăl meu. A trăit mulți ani într-o casă din Oaza Fadnei și după

moartea lui am vrut să văd locul unde a stat el, în această parte de lume. De aceea am plecat singură în deșert.... Am găsit casa, care era doar o ruină, dar în pragul ei a crescut această floare. Am luat-o cu mine... Doamne, ce teamă mi-a fost de tine în prima noapte petrecută în cortul tău... Am dormit cu floarea aceea pe față, de parc-ar fi fost un talisman...

– Îngerul meu... Să nu te mai temi niciodată de mine.

– Întotdeauna o să-mi fie puțin teamă de tine, răspunse Lorna râzând. Câteodată arăți de-a dreptul fioros, iubirea mea din deșert.

– Poate ne vom mai certa uneori, replică el surâzând, dar după aceea ne vom săruta și ne vom împăca.

Lorna îi luă capul și i-l strânse la piept. Florile de iasomie din grădina palatului își trimiteau parfumul până la ei prin fereastra deschisă, ca și cum ar fi vrut să le dea binecuvântarea.

S-au căutat unul pe celălalt și s-au găsit în grădina de aur... Grădina iubirii lor...

Sfârșit

Vă recomandăm următoarele apariţii din colecţia "EL şi EA":

801. Zeul dansului — *Beth Perkins*

Era un adevărat zeu.... Încă de la începutul carierei de balerin, Jon Callan avea o admiratoare înfocată, pe Stacy James. Ea îi urmărise ascensiunea, colecționase interviurile, articolele scrise despre tânăr și tot ce avea o cât de mică legătură cu el. Îl cunoștea și-l înțelegea mai bine decât oricine altcineva, fără să-l fi văzut vreodată în carne și oase.

A urmat apoi acea zi miraculoasă, de o îndrăzneală nemaipomenită, în care Stacy a provocat întâlnirea dintre ei. Dar, din nefericire, zeii nu coboară în mijlocul oamenilor de rând decât atât cât durează un vis...

802. Logodnica misterioasă — *Ann Justice*

Noel Prescott prefera să pretindă că Peri era logodnica lui; dacă nu putea prezenta o mireasă potrivită, nu putea obține controlul asupra averii lui.

Peri acceptă să participe la înșelătorie deoarece ar fi făcut aproape orice pentru a scăpa de căsătoria aranjată pentru ea. Astfel, ajunse cu Noel în Anglia, pentru a-l întâlni pe autoritarul său frate mai mare, Rok care trebuia să fie de acord cu alegerea pentru a-l pune în posesia averii.

Peri nu-l cunoscuse încă pe Rok...

Trimitem colete cu cărți pentru persoane juridice și fizice în orice zonă a țării, fără taxe poștale.
Scrieți-ne pe adresa:
S.C. ALCRIS '94 DIFUZARE SRL
Str. Panait Istrati nr. 62, Sector 1, București;
sau telefonați la numărul 021/2236307.

"Când vei fi mare, îi spusese Lornei tatăl său — vom colinda lumea împreună. "Fusese un vis care o însoțise de-a lungul adolescenței, dar nu devenise realitate. Acum, la douăzeci de ani, venise în sfârșit în Orient, dar singură. Așa ajunsese la Oaza Fadnei, locul unde trăise ani de zile tatăl său și pe care-l iubise atât de mult. Celor îngrijorați de intenția ei de a pleca singură în deșert, Lorna le răspunde râzând: "Credeți că voi fi răpită de un arab pentru haremul lui? Tatăl meu a trăit multă vreme în deșert și i-a cunoscut bine pe beduini..." Dar tânăra englezoaică constată curând că se înselase amarnic!

THE BEST

ISBN: 978-973-580-504-3

PREȚ: 9 LEI